

List

Revija za kulturna in druga vprašanja občine Šoštanj in širše.

LETO XVII
ŠT. 3
30. MAREC 2012
1,60 EUR

ISSN 1581-8373

9 770158 183733

Knjižnica Velenje
Titov trg 05
3320 Velenje

Poštšina
plačana pri
pošti 3325
Šoštanj

VABILO

Pomladni čas prebuja novo življenje.
Da bi prenovili tudi intimni svet,
prijazno vabimo na

pogovor o knjigi

Randy Pausch: ZADNJE PREDAVANJE

**v petek, 16. marca 2012, ob 18. uri
v Galerijo Velenje.**

Zadnje predavanje je »duhovna «oporoka« profesorja Randyja Pauscha, moža in očeta treh majhnih otrok, ki so mu odkrili raka na trebušni slinavki. Ne govori o umiranju, temveč, kako pomembno je premagati ovire, pomagati drugim uresničiti sanje, izkoristiti vsak trenutek...

Namen pogovorov o knjigah pod skupnim naslovom Preberi. Podeli! je detabuizirati smrt v družbi. Knjige in izmenjave vtisov, občutij in razmišljanj, ki jih doživljamo ob branju, nam lahko pomagajo spoznati, razumeti, kakovostno živeti in dostojanstveno umreti.

Izdaja

Zavod za Kulturo Šoštanj
Trg Svobode 12, 3325 Šoštanj
zanj Kajetan Čop, direktor
Izdajanje Lista finančno omogoča
Občina Šoštanj, zanjo Darko Menih,
župan.

Odgovorni urednik

Peter Rezman

Vodenje redakcije

Milojka Komprij

Lektoriranje

Jožica Andrejč
(za razpise in objave odgovarja
naročnik)

Oblikovanje, prelom strani

Tomaž Smolčnik, Mirsad Burgič
Eurograf d.o.o.

Tisk

Eurograf d.o.o.

Natiskano

900 izvodov.

Vse sodelavce prosimo, da prispevke za
LIST št. 4 (april 2012), pošljete najkasneje
do 15. aprila 2012 na elektronski naslov:
list.revija@gmail.com

Oglasno trženje prostora v Listu:
Zavod TLA, e-pošta: zavod@tla.si

Andrej Makuc (levo), pisatelj, dramatik
in režiser iz Dravograda ter **Janez
Žmavc**, šoštanjski rojak, dramatik,
dramaturg in pisatelj, sta 29. februarja
2012 v Galeriji Šoštanj predstavila
zadnjo Žmavčevo dramo Na kronanju v
Budimpešti.

Uvodnik 17.3	5
Pomladansko čiščenje	6
Naša občina	9
Upravna enota	12
Društva	13
Dogodki in ljudje	14

Intervju 16

Ivo Drev

Bogosluzna oznanila	20
Vrtec	21
Napovednik prireditev	22
Šola	24
Zimzelen	26
Podoba kulture	28
Zapisani (v) glasbi	30
Naša dediščina	35
Iz/beremo	36

Dogodki in ljudje 38

Svetovna prvakinja ŠPELA OSTERC

Šport in rekreacija	40
Iš piš, ti loviš	42
Reportaža: 25 let univerze	43

Naročilnica na revijo List

Naročam revijo List.

Ime in priimek: _____

Naslov: _____

Pošta: _____

Podpis naročnika: _____

Podpisano naročilnico pošljite na naslov: **Zavod za Kulturo Šoštanj, Trg Svobode 12, 3325 Šoštanj.**

poListajte me

> stran 28

Tokratni naslov ni naključen. Katja Kočevar je knjigo izdala s pomočjo Krajevne skupnosti Šoštanj, ki se je na tak način pridružila akciji očistimo okolje, ki je bila organizirana konec marca. Knjiga pravljič pobarvank je že našla svoje bralce, v četrtek, 22. marca, jih je avtorica skupaj s predsednico KS mag. Vilmo Fece razdelila v šoštanjskem vrtcu, v petek pa v prvem triletju Osnovne šole Šoštanj.

Foto: Zdravko Kočevar

> stran 30

Foto: Tanja Drojelnik

Do sedaj tako velikega koncerta še nisem imela, zato sem želela prej preizkusiti pred publiko, da ne bi s tem programom prišla prvič na oder šele v Splitu. Zdelo se mi je zelo pametno, da bi naredila nekakšno generalko pred Splitom. Tako sem program intenzivno predelala do decembra, ko sem že imela prvi solistični koncert tukaj, v Šoštanju. V Šoštanju sem dobila zelo dober občutek. Povabila sem zraven še Roberta Koritnika, da sva zapele duete.

> stran 35

Prisotne na proslavi je pozdravil in opomnil na dogajanje iz leta 1944 tudi Darko Menih, župan Občine Šoštanj:

»Spomin je kot rešeto. Velike stvari ohranja, male pa pusti. Ampak med drugo svetovno vojno so bile ravno male stvari tiste, ki so prinesle slovenskemu narodu želeno svobodo in naredile Slovence velike.«

Foto: NSN

AVTOMOBILSKA ZAVAROVANJA

**ODSLEJ ZA VAS
TUDI V ŠOŠTANJU**

Trg bratov Mravljakov 3 (ob Kavarni Šoštanj)
www.ZavarovalnicaMaribor.si in 080 19 20

Zavarovalnica Maribor d.d.
 Trg bratov Mravljakov 3, (ob Kavarni Šoštanj)
 e-pošta: info@zav-mb.si, spletna stran: www.ZavarovalnicaMaribor.si
 Več informacij na **080 19 20** in na www.ZavarovalnicaMaribor.si

Uvodnik 17.3

Samo samostojnost

Piše: PETER REZMAN

Foto: Petra Veber

Rojen sem leta 1956. Torej enajst let po koncu druge svetovne vojne. Enajst let ni veliko za eno življenje, a bilo je ravno dovolj, da sem zamudil oba stara očeta, od katerih je eden umrl v Mauthausnu leta 1942, drugi pa je padel kot mobiliziranec XIV. divizije na neznanem mestu, nekje v Zgornji savinjski dolini. Ne vemo kje v resnici trohniijo njegove kosti. Oba sta bila stara 44. let. To ni tako veliko za eno življenje.

Prav je, da se spominjamo herojev, ki so bili bolj kot heroji, v resnici reveži XIV. divizije. Tudi jaz se takrat običajno spomnim na oba svoja deda. Zame je zato spomin na XIV. divizijo precej osebna stvar. Kaj ta spomin pomeni predsedniku velenjske zveze borcev, ki je nekaj let mlajši od mene in sva njega dni skupaj vlačila kable po velenjski jami, lahko vsako leto znova podrobno prebiramo v medijih. Domišljam si, da nisem ravno pri najbolj zarobljenih, a v resnici mi ne gre v glavo, kje je moj nekdanji »kamart« nabral takšna beneficirana leta, da mu je rojstni datum zamaknilo tja nekam proti letu 1926, in da ga lahko štejemo za člana zveze borcev druge svetovne vojen?

Cinizem zganjam, jasno. A z namenom. Namreč, moja starša, otroka mojih starih očetov, ki sta našla smrt v času druge svetovne vojne, sta zaradi rojstnega datuma precej težje pridobila članstvo v ZB NOB, kot današnja mladež, ki si nadene bolj ali manj posrečene partizanske kostume in koraka z »mauzercami« sem ter tja po Sloveniji. In nikomur niti za hip ne pade na misel, da je s pravljичnim dopolnjevanjem članstva borčevske organizacije, razvođenel status veteranov! Tistih še živih junakov, ki so pa res gazili sneg do kolen in količili pomembno prelomnico na pol tisočletja dolgi poti do slovenske samostojnosti.

Rojena je bila 24. januarja. Enkrat v osemdesetih prejšnjega tisočletja. Še s slinčkom pod brado, ko se ji še ni sanjalo o kakšni samostojnosti, jo je prevzela melodija glasu. Najprej drugih glasov in slednjič svojega.

Če je človek te sreče, da tako zgodaj spozna poklic, kam se usmeriti, za kaj je rojen v ta svet in če so nekje blizu še starši, ki otroku pomagajo pri tem usmerjanju in iskanju samostojnosti, potem ga, skoraj po »defoltu«, nekje čaka past, ki jo bo moral premagati.

V pevkinem primeru je ta past vsekakor majhnost sveta v katerega je rojena. Vsakršna majhnost; bodisi geografska, bodisi svetovljanska. V primeru operne pevke še posebej.

Operna pevka v Šoštanju? Heh... komaj na začetku kariere poti, pa že mora spoznati, da elektrarniški hladilniki nimajo pokrova in je naša akustika zanič, potem pa da v Celju niti ni operne hiše, da bi jo mariborska opera še vzela kakšno sezono, najbrž na pol zastoni, v Ljubljani pa niti tega ne. Tako na videz skoraj pravljіčna zgodba šoštanske umetnice postane precej trpka in tudi, mnogim pravljіčni cilj – odkriti pot v eno svetovnih opernih hiš, ni več prestižna študentska muha, temveč eksistenčna nuja, ki jo samostojna Slovenija svojim umetnikom ne more izpolnjevati. Ne more, ali pa ne zna.

Rojena je bila letos. Pomladi 2012.

To ni bila ne žalostna pravljica o premikanju rojstnih datumov, niti po svoje trpka pravljica neke umetniške kariere. Letos pomladi je bila rojena vedra pravljica o žalostni resničnosti. O neverjetnem dejstvu, da smo v naši, tako opevani čudoviti domovini, biseru pod Triglavom, ki ga »feelamo« z »love«, čudežem med Panonsko nižino in Adrio, kjer se srečajo Mediteran, Alpe ter slovanska ravnica, da smo kleni Slovenci, ki smo bili obdarjeni s tem koščkom raja, znali zanj celo izboriti samostojnost, a smo vso to lepoto v dvajsetih letih samostojnosti zasvinjali v vseh skritih koticih, od Triglavskega narodnega parka, do dna Jadrana in nedrij Krasa. Povsod so naše strupene sledi. Sebični do svojih zanamcev in slab zgled smo svojim otrokom in ne moremo se odkupiti orokavičeni, s PVC vrečkami v rokah in zgolj enodnevnim tekanjem pred kamerami, v akciji zbiranja vsega, kar nam druge dneve pada iz rok.

O takšnih stvareh je treba misliti vsak dan. Kot nam to spregovori vedra pravljica pobarvanka, o kateri tudi pišemo v tej številki Lista.

Vem, da boste v zapisih o spominu na XIV. divizijo, o študentki opernega petja in v kratki beležki o novi pravljici na naših knjižnih policah, našli malo tega, kar sem zapisal v tem uvodniku. Vendar me je na vse to spomnilo prebiranje natančno teh člankov.

Morda, upam, bo vas prebiranje Lista spomnilo še na kaj več.

Pomladansko čiščenje

► WorldCleanup 2012 – Očistimo Slovenijo – Očistimo Šoštanj

Vseslovenski čistilni akciji Očistimo Slovenijo, ki je potekala v okviru svetovne akcije WorldCleanup 2012, se je znova, skupaj z vsemi devetimi krajevnimi skupnostmi, pridružila tudi Občina Šoštanj.

V akciji je sodelovalo več kot 600 občank in občanov, ki so, predvsem z dobro voljo in z željo po čisti okolici, zbrali kar 14.580 kg odpadkov in tako napolnili kar 24 kontejnerjev, ki so bili nato odpeljani na zbirni center.

Vrhunec čistilne akcije je bil v soboto, 24.3., ko so si nadeli zaščitne rokavice in prijeli v roke vrečko za smeti, marsikateri ekološko ozavešeni občani. Lahko ste jih srečali v gozdovih, ob potokih, na travnikih in ob cesti. Vsi so imeli en cilj – očistiti Slovenijo. V uredništvu Lista smo na terenu zmotili nekaj od njih. Veliko jih je mnenja, da se količina odpadkov ni zmanjšala oz. je število konstantno in še vedno obstajajo določena mesta, kjer bodo zagotovo čez mesec ali dva znova smeti. Takšna mesta so npr. Ležen pri Gaberkah, hudournik Velunja, reka Paka in njeni pritoki ter gozdovi v okolici Šoštanja in še bi lahko naštevali.

Na večjo količino kosovnih odpadkov so naleteli tudi v KS Topolšica (kjer so prostovoljci iz grape s pomočjo vitla potegnili kar nekaj stare bele tehnike) in v Zg. Forjanu, kjer je ekipa ŠKD Mačji kamen, prav

tako nabrala kar nekaj kuhinjske opreme in ostale krame, ki nikakor ne spada v gozd. Malo više smo srečali še drugo skupino prostovoljcev, ki so čistili potok Florjanščica in izvedeli, da je bila ta, ne glede na zakon, "Ko piješ, ne vozi!", struga polna praznih pločevink piva.

Aktivirale pa se niso samo Krajevne skupnosti ter njihova društva, aktivni so bili tudi mladi. Že v sredo, četrtek in petek so čistili učenci Osnovne šole Šoštanj. Vrtec pa je svoje majhne roke aktiviral v petek. Tako se je uspešno končala še ena akcija Očistimo Slovenijo v naši občini, saj so jo prizadevni prostovoljci očistili za 14 ton smeti. Najbolj uspešna akcija pa bo takrat, ko se nam ne bo potrebno več ukvarjat z divjimi odlagališči in bo vsem jasno, da dotrajana dnevna soba ne sodi v gozd med lisice in zajce ampak na odpad.

BESEDILO IN FOTO: T. C.

Zbirni center za ravnanje z odpadki »Velenje I«:

Delovni čas zbirnega centra:

- vsak delovni dan od marca do oktobra od 7. do 18. ure,
- od novembra do februarja od 7. do 15. ure,
- ob sobotah od 8. do 13. ure,
- nedelje in prazniki zaprto.

Opomba:

Vsi občanke in občani lahko odpadke (tudi kosovne) BREZ-PLAČNO pripeljejo v zbirni center (na lokacijo zaprtega odlagališča nenevarnih odpadkov v Velenju). Ob vstopu v zbirni center (pred zapornico) je od 15. julija 2011 potrebno na vpogled pokazati osebni dokument in zadnji odrezek plačane položnice.

Število prostovoljcev:

- Bele Vode: 50
- Lokovica: 60
- Zavodnje: 20
- Gaberke: 70
- Topolšica: 135
- Šentvid: 20
- Ravne: 50
- Skorno - Florjan: 60
- Šoštanj: 200

Tudi taborniki RPG čistili okolico Šoštanja

Tudi taborniki RPG smo dodali svoj kamenček v mozaiku akcije Očistimo Slovenijo 2012. V petek 23. 3. je nekaj čez 40 MČ-jev v spremstvu vodnikov in nekaj GG-jev, ki se ni udeležilo zimovanja na Obretanovem, čistilo okolico Šoštanja. V dogovoru z Občino Šoštanj smo očistili šoštanjske Gorice in pot ob jezeru pod njimi. Nabralo se je res ogromno odpadkov vseh vrst. Na kup smo jih zbrali toliko, da jih nismo mogli vseh odnesti do zbirnega centra pri Ribiški koči in smo jih zato prepustili Občini Šoštanj, da poskrbi za odvoz.

Svoj delež pa so dali tudi predstavniki kluba Grč, ki so pomagali na čistilni akciji organizirane s strani Občine Šoštanj i je potekala v soboto 24. 3.

SINI

Foto: SINI

Foto: SINI

> Čistilna akcija v Gaberkah

24. aprila se je ob 9.00 uri pred gasilskim domom Gaberke zbralo okoli 60 krajanov, ki so se odločili, da bodo sodelovali na današnji vseslovenski čistilni akciji »Očistimo Slovenijo«. Razdelili so se v več skupin, ki so pokrile vsa kritična območja KS Gaberke. Zbrana količina odpadkov je bila nekoliko manjša od lanske. To je verjetno rezultat tega, da so krajan v sklopu lanske čistilne akcije s postavitvijo zapornic onemogočili dostope do nekaterih »priljubljenih« divjih odlagališč odpadkov v gozdovih.

Večina smeti je bila v letošnji akciji najdena ob cestah, saj nevestni vozniki še vedno mečejo odpadke iz vozil. Tudi na brežinah Velunje je bilo najti marsikaj, na srečo starih odpadkov. Nekateri ljudje so še vedno navajeni, da na brežino Velunje odmetavajo pepel in odpadke, ki se dolgo razkrajajo. Še vedno verjamejo, da bo tako ali tako voda vse odnesla in tako počistila bregove. Tudi ostanki folije od bal so pogosti odpadek v gozdovih in na brežinah Velunje. Očitno je nekaterim kmetom še vedno pretežno odpeljati PVC folijo na zbirališče, ki ga ima v te namene postavljena trgovina Kmetijske zadruge v Šoštanju. Odpadno folijo raje zakopljejo ali pa skurijo. Pri tem ne pomislijo, kakšno breme s tem nalagajo naravi. Opaziti je bilo zmanjšanje količine ostankov kablov, ki so jih v preteklih letih tatovi puščali v gozdovih. Tudi avtomobilskih gum se vsako leto manj najde. Manjša letošnja bera odpadkov ter dobra udeležba na očiščevalni akciji kaže, da okoljska ozaveščenost ljudi raste. Ljudje se počasi le začnejo zavedati, da bo odvrženi odpadek v naravo kazil okolico in ga bo nekdo moral čez nekaj časa pospraviti.

Po končani akciji smo bili vsi veseli, da je v Gaberkah nekaj kesonov smeti manj v naravi. Veseli pa smo bili tudi okrepčila, ki ga je pripravila Občina Šoštanj.

A. GRUDNIK

Očistimo Gaberke 2012

Foto: A. Grudnik

Foto: A. Grudnik

Foto: A. Grudnik

Naša občina

► Ureditev hudournika Pusti graben

Občina Šoštanj je uredila potok Pusti graben, ki poteka od jugozahoda Šoštanja proti centralnemu delu naselja, torej izpod Pustega gradu proti mestu. Potok je izrazil hudournik, ob nastopu visokih voda je bil tako del naselja na tem območju poplavno ogrožen. Najhuje je bilo julija leta 2009, ko so se sprožili tudi veliki plazovi v Lokovici.

Občina Šoštanj je pridobila vse potrebne strokovne podlage in pristopila k celoviti sanaciji Pustega grabna. Uredila je prodni zadrževalnik in nad pregrado tudi zaplavni prostor, ki lahko zadrži približno 80 m³ plavljenega materiala.

S to ureditvijo je občina poskrbela za višjo poplavno varnost naselja, saj ureditvena dela vplivajo na višjo pretočno sposobnost kanalizirnega dela potoka.

Dela je izvajalo podjetje Nivo iz Celja, za sanacijo hudournika Pusti graben pa je Občina Šoštanj odštela 45.000 evrov.

TJAŠA REHAR, UNIV. DIPL. NOV.,
VIŠJA SVETOVALKA ZA ODNOS Z JAVNOSTMI

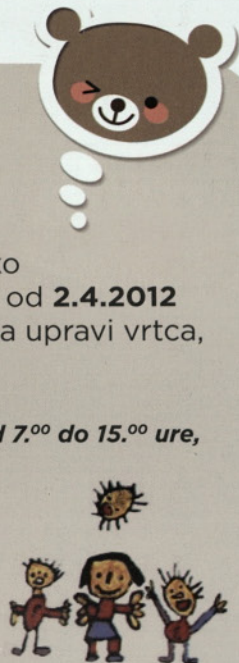
VPIS otrok v vrtec ŠOŠTANJ

Vpis otrok v vrtec za šolsko leto 2012/2013 bo potekal od **2.4.2012** do **13.4.2012** v Šoštanju, na upravi vrtca, Koroška cesta 13 in sicer:

ponedeljek, torek in četrtek od 7.⁰⁰ do 15.⁰⁰ ure,
sreda od 7.⁰⁰ do 17.⁰⁰ ure
petek od 7.⁰⁰ do 13.⁰⁰ ure

V času vpisa bodo v vseh enotah vrtca tudi dnevi odprtih vrat.

VABIMO VAS, DA NAS OBIŠČETE.

Skupina hse

**TERMoeLEKTRARNA
ŠOŠTANJ**

Sporočilo za javnost

NADZORNI SVET TES ZADOVOLJEN Z OPTIMIZACIJO POSLOVANJA V TEŠ

(Šoštanj, 8. marca 2012)

Nadzorni svet Termoelektrarne Šoštanj d. o. o. se je na današnji 64. redni seji seznanil s poslovnimi rezultati družbe za leto 2011 in dal soglasje k poslovnemu načrtu družbe.

Termoelektrarna Šoštanj je, kljub izvajanju investicije v nadomestni blok 6, v letu 2011 poslovala uspešno in ustvarila 6,1 mio EUR čistega dobička, kar je 1,8 mio EUR več kot v letu 2010. Boljši poslovni rezultat je v veliki meri posledica obvladovanja stroškov. Najbolj so bili znižani stroški storitev, medtem ko so stroški dela, zaradi izrednega angažiranja zaposlenih pri izvedbi investicije nekoliko narasli.

S poslovnim načrtom za leto 2012 v družbi načrtujejo 6 odstotno povečanje prihodkov, pri tem pa bodo odhodki ostali na nivoju leta 2011. Samo na takšen način bo družba lahko ustvarila poslovni rezultat, ki bo omogočal zagotovitev dovolj velikega obsega lastnih sredstev za nemoteno izvajanje investicij.

Predsednik nadzornega sveta mag. Janez Keržan je ob tem poudaril » Poslovni načrt 2012 bo možno realizirati samo ob dosledni izpeljavi zastavljenih ciljev na področju obvladovanja stroškov ter ob pogoju, da bodo do konca julija izvedeni vsi postopki, povezani z državnim poroštvom in bo omogočeno črpanje 440 mio EUR preostalega dela posojila EIB. Ravno zato je Nadzorni svet, ob soglasju za poslovni načrt 2012, sprejel še več sklepov, ki zavezujejo poslovodstvo družbe k racionalnemu in preglednemu poslovanju.«

Direktor družbe mag. Simon Tot pa je izjavil: »Vesel sem, da smo v dobrem letu dni, od kar vodim TEŠ, predvsem z obvladovanjem stroškov uspeli močno povečati čisti dobiček. Verjamem, da nam bo z optimizacijo poslovanja uspelo dosegati zastavljene cilje tudi v prihodnje.«

► Odgovor Občine Šoštanj na članek *Je rušitev res rešitev?*

V prejšnji številki revije List (št. 2, 29. februar 2012) je občan Šoštanja Danilo Čebul v rubriki Naša dediščina kot član ŠMZD (Šaleško muzejsko in zgodovinsko društvo) objavil članek z zgoraj navedenim naslovom. V njem je v zvezi z rekonstrukcijo lokalne ceste Šoštanj–Ravne, ki sicer nosi oznako LC 410101, na odseku 1200 metrov načrtovane rekonstrukcije, uperil puščico kritike v Občino Šoštanj kot investitorja projekta.

Pri navedeni rekonstrukciji gre res za projekt Občine Šoštanj. Sam občan Čebul v članku ugotavlja (pravilno), da je razlog za izvedbo tega projekta nevarnost cestnega odseka pri dvorcu Gutenbüchel. V nadaljevanju članka pa imenovani občan obide dejstvo nevarnosti tega cestnega odseka in se osredotoči na kritiko Občine Šoštanj. Že na samem začetku te kritike je zaznati oceno, da Občina Šoštanj ne kaže spoštovanja do dediščine preteklosti. Tam je namreč misel občana zastavljena na način, da pomeni napovedana potreba po odstranitvi vratarne (namreč zaradi rekonstrukcije lokalne ceste Šoštanj–Ravne) ob vhodu v varovano območje Gutenbüchla kot izjemnega dvorca radikalno, celo agresivno namero, da pa vseeno napoved te odstranitve ni povzročilo hujše zaskrbljenosti, ker končne odločitve o podobnih posegih niso v rokah lokalnih skupnosti, ampak zavodov za varstvo kulturne dediščine, ki so do sedaj že nemalokrat onemogočili podobne namere in s tem pogosto preprečili nepopravljivo škodo. Ni mogoče prezreti občanove primerjave med napovedano odstranitvijo nekdanje vratarne ob vhodu v varovano območje dvorca Gutenbüchel z drugimi posegi lokalnih skupnosti, ki bi povzročili nepopravljivo škodo, če jim tega ne bi preprečili zavodi za varstvo kulturne dediščine. Zastavlja se vprašanje, čemu občan Občino Šoštanj primerja s tistimi lokalnimi skupnostmi, katerih agresivne namere s kulturno dediščino so lahko preprečili le zavodi za varstvo kulturne dediščine?!

Ali ga adaptacija in dograditev enega objekta ter postavitve kovinske nadstrešnice Muzeja usnjarstva v okviru operacije Revitalizacija zgodovinskega središča Šoštanj – Muzej usnjarstva 1. faza, katere rezultat sta dva označena objekta v okviru Muzeja usnjarstva na Slovenskem in katerega zbirke so v upravljanju Muzeja Velenje ter v obeh objektih na ogled javnosti, ne more prepričati v nasprotno? Nosilec te operacije in njen soinvestitor (poleg Evropskega sklada za regionalni razvoj) je namreč bila Občina Šoštanj. Ali ga v nasprotno ne more prepričati tudi operacija Prenova Vile Mayer in vrta, katere 1. faza se je zaključila v letu 2010 in katere rezultat je vzorno obnovljen objekt meščanske vile in del pripadajočega vrta? Ta obiskovalcem ponuja na ogled vrtnarsko zbirko Šoštanjčana Alojza Kojca, domoznansko zbirko šoštanjkega zbiratelja Antona Zvoneta Čebula in dragoceno umetniško zbirko plastik domačina iz Zavodenj, kiparja Ivana Napotnika? Tudi nosilec te operacije in njen soinvestitor, poleg Evropskega sklada za regionalni razvoj, je bila Občina Šoštanj.

Če občana z naštetima njenima projektoma Občina Šoštanj ni prepričala v to, da se zaveda dediščine preteklosti na lastnem območju, da se zaveda odločilnih obdobij zgodovine tega območja, pa tudi pomena pomnikov takšnih obdobij, ki so se ohranili do danes in se je zaradi njihovega pomena občina odločila obnoviti jih in s tem ohraniti tudi za v bodoče, tedaj občina seznanja občana še s tem, da tudi pri delih menjave strehe ter obnove fasade na hiši Trg bratov Mravljakov 6, katerih izvajalec je gospodarska družba PUP VELENJE d. d., Koroška cesta 40/a, 3320 Velenje, kulturnovarstvena stroka ni bila prezrta. Občina Šoštanj je pri načrtovanju teh del sodelovala iz razlogov, ker načrtuje del etažne lastnine v nadstropju stavbe na tem naslovu pridobiti v last in ker je pročelje stavbe obrnjeno na Trg bratov Mravljakov, ki velja po obstoječem prostorskem planu za območje, kjer trg leži, za naselbinsko kulturno dediščino. Zato ji je znano, da se je za delno menjavo strehe in obnovo fasade stavbe na naslovu Trg bratov Mravljakov 6 kot objekta kulturne dediščine pridobilo kulturnovarstveno soglasje Javnega zavoda Republike Slovenije za varstvo kulturne dediščine, Območne enote Celje št. 02-10474/6-11-UK z dne 14.09.2011. Očitno projekt menjave strehe in obnove fasade objekta na naslovu Trg bratov Mravljakov 6 ustreza tudi kulturnovarstveni stroki, da je z njim, ker je izdala označeni akt, soglašala. Ko bodo dela delne menjave strehe in obnove fasade na objektu Trg bratov Mravljakov 6 končana, bo mogoče tudi za ta objekt kot del naselbinske kulturne dediščine (Trga bratov Mravljakov) trditi, da pomeni »kulturnovarstveno« ustrezní pomnik preteklosti Šoštanja. Občina Šoštanj pa bo s svojo vključenostjo v delno menjavo strehe in obnovo fasade objekta iz navedenih

razlogov (namen odkupa dela etažne lastnine, opredelitev naselbinske kulturne dediščine v občinskem prostorskem planu) lahko rekla, da je tudi ona prispevala k takšnemu rezultatu menjave strehe in obnove fasade. Ali bo pripravljen to občini priznati tudi občan Čebul?!

Ali bo rajši ravnal tako, kot je v nadaljevanju svojega članka, ko je ost kritike vrтел dalje in jo zavrтел naravnost v dejstvo, ki ga je Občina Šoštanj sama napovedala kot potrebo zaradi rekonstrukcije že označenega odseka lokalne ceste LC 410101. Natančneje, lotil se je domnevnega ravnanja Občine Šoštanj s tem v zvezi, ki da naj bi s tem, ko se je dala izdelati prometna študija (elaborat o stanju prometne varnosti), dosegla pri Zavodu za varstvo kulturne dediščine izdaja takšnega kulturnovarstvenega soglasja tega zavoda, po katerem je rušitev vratarne na območju kulturnega spomenika dvorec Gutenbüchel s parkom dovoljena. Občan s tem v zvezi kritizira tezo iz navedene prometne študije, da je rušitev stavbe v nepreglednem ovinku edina možnost za izvedbo celovite rekonstrukcije tamkajšnjega nevarnega odseka ceste, ki da ne drži, saj da je možen zamik ceste v smeri transformatorske postaje, ki pa je dejansko tujek v tamkajšnjem, nekdanj arhitekturno urejenem prostoru. V tem odgovoru ne bomo polemizirali z občanom, od kod mu znanje s področja prometne varnosti v povezavi z zasnovam potekom cest, da si je dovolil ovreči tezo iz prometne študije o rušitvi stavbe v nepreglednem ovinku kot edini možnosti za izvedbo celovite rekonstrukcije nevarnega odseka ceste. Tudi ne bomo polemizirali z neustrezno informiranostjo občana, ki očitno ne ve, da rekonstrukcija obravnavanega odseka ceste vključuje tudi maksimalno možno približanje rekonstruirane ceste transformatorski postaji (okoli 2 m proti transformatorski postaji) s ciljem odpraviti nepreglednost obravnavanega odseka ceste. Občana popravimo le glede neustrezne oznake elaborata o stanju prometne varnosti, saj pri njem ne gre za nikakršno prometno študijo, temveč je elaborat le del projektne dokumentacije za ureditev označenega odseka lokalne ceste, nanašajoč se na obstoječe stanje (stanje pri sedanjem poteku ceste) prometne varnosti.

Sicer pa se Občina Šoštanj osredotoča na bralčevo trditev, da se je z navedeno prometno študijo na Zavod za ohranjanje kulturne dediščine v Celju preložila odgovornost za varstvo udeležencev

v cestnem prometu in s tem prisililo v izdajo pozitivnega kulturno-varstvenega soglasja za rušitev objekta nekdanje vratarne, to je v dosego sebi (ocenjujemo, da Občini Šoštanj) ugodne rešitve. S to trditvijo je bralec, očitno v preveliki vnemi, kritizirati Občino Šoštanj, presegel lastno nezadostno informiranost ali pa je svojo zadostno informiranost zaradi iste vneme kar prezrl. Če bi se namreč bralec hotel izogniti nezadostni informiranosti oziroma če bi bil pripravljen pri svojem kritiziranju upoštevati morebitno zadostno informiranost, tedaj ne bi navajal v svojem članku le kulturnovarstvenega soglasja, izdanega po vlogi z dne 25. 10. 2011, to je kulturnovarstvenega soglasja Zavoda za varstvo kulturne dediščine Slovenije, Območne enote Celje št. 02-10099/8-10/11-MKL,DB z dne 9. 11. 2011. Po tem aktu je res rušitev objekta nekdanje vratarne na območju kulturnega spomenika dvorec Gutenbüchel dovoljena. Toda isti zavod je pod št. 02-10099/4-10/11-MKL,DB dne 12. 4. 2011, kar je pred datumom vloge, posredovane dne 25. 10. 2011 (po navedbah občana v članku), na temelju katere naj bi zavod dovolil rušenje nekdanje vratarne, izdal še eno kulturnovarstveno soglasje. To soglasje je zavod izdal za rekonstrukcijo lokalne ceste LC 410101 Šoštanj-Ravne v dolžini 1200 m, torej za rekonstrukcijo ceste, s katero je povezan tako članek občana kot ta odgovor. To soglasje pa glasi, in to z datumom 12. 4. 2011, torej pred vlogo, posredovano zavodu dne 25. 10. 2011, ravno tako na rušitev nekdanje vratarne posestva Gutenbüchel. Temeljno res soglasje glasi na rekonstrukcijo lokalne ceste LC 410101 Šoštanj-Ravne v dolžini 1200 m, toda v 2. točki izreka glasi tudi na obveznost, da je ZVKD OE Celje potrebno dostaviti kopijo rušitvenega načrta nekdanje vratarne, parc. št. *323, k. o. Ravne s posnetkom stanja tlorisa, fasad in prerezov ter fasadnih detajlov. V 3. točki izreka soglasje glasi tudi, citirano: »Nekdanjo vratarnico posestva Gutenbüchel, ki stoji na parc. št. *323, k. o. Ravne, bo Zavod za varstvo kulturne dediščine Slovenije, OE Celje pred rušitvijo dodatno dokumentiral (detajlna fotografska in tehnična dokumentacija – dopolnitve), zato je potrebno Zavod 5 delovnih dni pred rušitvijo o tem obvestiti.«. Kako je bil tedaj Zavod za varstvo kulturne dediščine, OE Celje z vlogo, posredovano dne 25. 10. 2011, prisiljen v izdajo pozitivnega menja za rušitev nekdanje vratarne, če je njegovo soglasje, ki vključuje tudi rušitev nekdanje vratarne, izdano dne 12. 4. 2011, kar je pred datumom 25. 10. 2011?!

Občana zato opozarjamo, da naj pri svojem kritiziranju, kakršnemu so bili lahko bralci revije List priča v njegovem članku Je res rušitev rešitev?, upošteva vsa dejstva. Tudi tista, ki negirajo njegovo kritiko, da je bila kulturnovarstvena stroka s prometno študijo, posredovano dne 25. 10. 2011, prisiljena v izdajo takšnega kulturnovarstvenega soglasja, ki pomeni rešitev, ugodno za Občino Šoštanj.

V opozorilo občanu in v objektivno seznanjenost bralcev revije List pa izpostavimo še tisti del izreka, že označenega kulturnovarstvenega soglasja Zavoda za varstvo kulturne dediščine Slovenije, OE Celje z dne 12. 4. 2011, ki v 4. točki izreka glasi, citirano: »Nekdanja vratarnica z vrtno parcelo predstavlja vsebinski in arhitekturni del zasnove območja kulturnega spomenika dvorca Gutenbüchel s parkom, zato jo bo potrebno ob celoviti obnovi območja rekonstruirati in postaviti v neposredno bližino glavnega vhodnega portala, na severno stran dovozne ceste, v JZ del na parceli št. 1234/6, k. o. Ravne.«.

Občan naj ob branju tega dela izreka označenega kulturnovarstvenega soglasja dojame, bralci tega odgovora pa naj ga sprejmejo kot posredovanje objektivnega dejstva, da je kulturnovarstvena stroka nekdanjo vratarnico kot le del območja kulturnega spomenika dvorca Gutenbüchel s parkom sicer dovolila porušiti, ob celoviti obnovi območja tega kulturnega spomenika pa naložila njeno rekonstrukcijo in postavitev v neposredno bližino glavnega vhodnega portala, na severno stran dovozne ceste, v JZ del na parceli št. 1234/6, k. o. Ravne. Občan naj ob zaključku prejme, sam pa naj ga samokritično tudi sprejme, še odgovor na njegovo retorično vprašanje iz naslova članka, da je rušitev nekdanje vratarne na območju kulturnega spomenika dvorca Gutenbüchel dejansko rešitev za to, da se z njo lahko realizira takšna rekonstrukcija lokalne ceste LC 410101 Ravne-Šoštanj v dolžini 1200 m, ki bo omogočila sanacijo nepreglednega ovinka in dosego celovite rekonstrukcije nevarnega odseka ceste, če kulturnovarstvena stroka skupaj z dovolitvijo rušitve nekdanje vratarne zahteva ob celoviti obnovi območja kulturnega spomenika, kateremu vratarnica pripada, tudi njeno rekonstrukcijo in postavitev v neposredno bližino glavnega vhodnega portala na drugo stran dovozne ceste, glede na položaj nekdanje vratarne pred rušitvijo.

ŽUPAN OBČINE ŠOŠTANJ, DARKO MENIH

► **Prijava javnega shoda ali javne prireditve in pridobitev dovoljenja za javni shod ali javno prireditev**

Bližajo se toplejši dnevi in z njimi tudi čas, ki je primeren za izvedbo različnih prireditev in shodov. Z organizacijo le-teh imajo organizatorji veliko dela in pa seveda tudi dolžnosti, ki jim jih nalaga različna zakonodaja: Zakon o javnih zbiranjih, Zakon o veterinarstvu, Zakon o varstvu pred utopitvijo ...

Navedeni zakoni natančno določajo, kdaj gre za javno prireditev ali shod, kje in kdaj ga je potrebno prijaviti in kakšna je obvezna priloga k predpisanemu obrazcu ob prijavi prireditve ali shoda. Organizator mora shod oziroma prireditev organizirati tako, da bo poskrbljeno za red, da ne bosta ogrožena življenje in zdravje udeležencev ali drugih oseb oziroma premoženje, da ne bo ogrožen javni promet in da ne bo nedopustno obremenjeno okolje.

Zakon o javnih zbiranjih določa, da je **javni shod** vsako **organizirano zbiranje oseb** zaradi **izražanja mnenj in stališč** o vprašanih javnega ali skupnega pomena na prostem ali v zaprtem prostoru, kjer je dostop dovoljen vsakomur, **javna prireditev** pa je vsako **organizirano zbiranje oseb** zaradi **izvajanja kulturne, športne, zabavne, izobraževalne, verske ali druge aktivnosti** tako, da je udeležba brezpogojno ali pod določenimi pogoji dovoljena vsakomur.

Organizator javnega shoda oziroma javne prireditve je dolžan javni shod ali javno prireditev prijaviti oziroma zaprositi za dovoljenje, odvisno od programa prireditve.

Za manjše prireditve je pristojna policijska postaja. **Prijavo** je treba podati na predpisanem obrazcu na policijski postaji, policijskem oddelku ali policijski pisarni, na območju katere se organizira javni shod oziroma javna prireditev, in sicer v dveh izvodih. Organizator mora prijaviti shod najmanj 3 dni pred dnevom shoda, prireditev pa mora prijaviti najmanj 5 dni pred dnevom prireditve.

Dovoljenje, za njegovo izdajo je pristojna upravna enota, kjer se prireditev ali shod dogaja, je potrebno za shod ali prireditev na javni cesti, če gre za izredno uporabo ceste, mednarodne športne prireditve in članska tekmovanja v kolektivnih športih, če na njih sodeluje vsaj en klub prve državne lige; prireditve, na katerih se uporablja odprt ogenj oziroma predmeti ali naprave, zaradi katerih je lahko ogroženo življenje ali zdravje ljudi oziroma premoženje (kres, ognjemet ...); prireditve, na katerih se pričakuje več kot 3000 udeležencev, kadar gre za zbiranje živali in kadar se prireditev dogaja na oziroma ob vodi. Vlogo za izdajo dovoljenja mora organizator vložiti najmanj 7 dni pred dnevom shoda oziroma 10 dni pred dnevom prireditve. Za tekmovalne športne prireditve v kolesarstvu ter avto-moto športu na cesti in druge prireditve na cesti, ki potekajo na območju dveh ali več upravnih enot, pa najmanj 30 dni pred dnevom prireditve.

Organizator mora predložiti različne priloge glede na naravo in vrsto javnega shoda oz. javne prireditve. Organizator mora prijavi obvezno priložiti:

- natančen program prireditve;
- dokazilo, da je o shodu oziroma prireditvi, ki jo prijavlja, obvestil lokalno skupnost (občino), kjer bo shod ali prireditev potekala (kopija dopisa, potrdilo o oddani pošiljki ipd.);
- soglasje lastnika ali upravljavca prireditvenega prostora (najemna ali druga pogodba ali pisno soglasje);
- dovoljenje pristojne občine za čezmerno obremenitev s hrupom, če bo uporabljal naprave, ki povzročajo čezmeren hrup, kot ga določa Uredba o načinu uporabe zvočnih naprav, ki na shodih in prireditvah povzročajo hrup (Uradni list RS, št. 118/05).

Prošnji za dovoljenje pa mora poleg prej navedenih dokazil priložiti tudi:

- dovoljenje za zaporo ceste pristojnega upravnega organa za promet in elaborat zapore ceste ali tipsko shemo začasne prometne ureditve, ki je podlaga za izdajo dovoljenja za zaporo ceste;
- opis oblike, barve, vsebine in dimenzije posebnega znaka, s katerim bodo označena vozila za spremljevalno osebje na prireditvi na cesti, če prireditev poteka po prireditveni progi (cestišču ali delu cestišča, po katerem se udeleženci prireditve vozijo, tečejo ali kako drugače premikajo);
- dokazilo o tehnični brezhibnosti naprav ali varni uporabi predmetov, če se bodo pri izvedbi uporabljale naprave ali predmeti, zaradi katerih je lahko ogroženo življenje ali zdravje udeležencev oziroma premoženje;
- druga dokazila o varni izvedbi (dokazilo o zagotavljanju zdravstvenega in požarnega varstva, varnostni načrt, elaborat o izvedbi ognjemeta, dokazilo o zagotavljanju prisotnosti reševalcev iz vode ...).

Upravni organ lahko zaradi ugotovitve dejanskega stanja in razjasnitve bistvenih okoliščin zadeve razpiše ustno obravnavo, kamor poleg organizatorja prireditve in predstavnika policije povabi tudi izvedence in strokovnjake (predstavnika varnostne službe, izvajalca ognjemeta ...).

Pristojni organ izda dovoljenje za shod oziroma prireditev, če je organizator v postopku izkazal, da je predvidel zadostne ukrepe za zagotovitev reda, varnosti življenja in zdravja udeležencev in drugih oseb, varnosti premoženja ter da shod oziroma prireditev ne bo ogrožala javnega prometa in predstavljala nedopustne obremenitve okolja. V dovoljenju lahko pristojni organ organizatorju naloži dodatne ukrepe za večjo varnost ljudi in premoženja ter za vzdrževanje reda. O izdanem dovoljenju pristojni organ nemudoma obvesti pristojno policijsko postajo.

SEBASTJAN BERNJAK,
SVETOVALEC ZA JAVNI RED

Društva

► Gasilci

Občni zbor Prostovoljnega gasilskega društva Šoštanj – mesto je tradicionalno zadnji v Občini Šoštanj. Letošnjega 133. se je od 109 članov društva udeležilo 77 članov, lepo prenovljeno dvorano gasilnega doma pa so polnili tudi vabljeni gostje, poleg župana Občine Šoštanj Darka Meniha tudi direktor Termoelektrarne Šoštanj mag. Simon Tot, predsednica Krajevne skupnosti Šoštanj mag. Vilma Fece, predstavniki Gasilske zveze Šaleške doline, predstavniki gasilskih in drugih društev. Sestanek se je kot vedno začel z ogledom aktivnosti v preteklem letu, koordiniral ga je delovni predsednik Danilo Čebul. Poročilo predsednika društva Borisa Goličnika je bilo obširno in natančno. Upravni odbor društva se je sestel na 10 rednih sejah, kjer je analiziral opravljeno delo in si zadal smernice za naprej. V letu 2011 je bil večji investicijski poseg prav gasilski dom, v maju so postavili mlaj in izvedli tradicionalno gasilsko mašo v Florjanu. Velik zalogaj je bilo tudi praznovanje 100-letnice mesta Šoštanj in tekmovanje starih ročnih in motornih brizgaln. Člani so se udeleževali tudi raznih druženj, tekmovanj, piknikov ter ob koncu leta raznašali koladarje. Z besedami, SKUPAJ SPREMINJAMO STVARI NA BOLJŠE, je svoje poročilo končal predsednik, nadaljeval pa poveljnik Milan Roškar. Povedal je, da je imelo društvo v letu 2011 devetnajst intervencij, v katerih je sodelovalo 295 gasilcev. Opravljene so bile požarne straže, organiziral se je prevoz pitne vode, gasilci pa so opravljali tudi druga dela, tako da se je nabralo kar 1386 udarniških ur. Posebno poglavje poročila je delo v Termoelektrarni Šoštanj, kjer so opravili 1496 delovnih ur. Gasilci so se tudi izobraževali in usposabljali, dobili pa so tudi precej opreme in zaščitne obleke. Velik finančni zalogaj je bil servis avtolestve, kar 31 tisoč evrov jih je stal. Račun sta pomagali poravnati občina in termoelektrarna. Beležili so tudi lepe rezultate na tekmovanjih, odlično so se izkazale starejše gasilke. Gasilci so šli tudi v vrtce in šole, k sreči ne na požar, ampak so tam izvajali predavanja in izobraževanje.

Foto: Marjan Tekauc

Tudi nekaj denarja jim je ostalo na računu, to je povedala blagajničarka Renata Pučko v svojem poročilu, in da je društvo delalo tako kot je treba je potrdil predsednik nadzornega odbora Branko Uranjek.

Tudi za naprej so načrtovali, v letu 2012 se bodo izobraževali, nabavili opremo in vzdrževali tehniko in prostore ter se udeleževali tekmovanj in družabnosti. Še avtomobil bi radi zamenjali; bomo videli naslednje leto, če jim je uspelo.

S svojim poročilom so se pridružili tudi mladi gasilci, ki so navedli aktivnosti, ki so jih izvajali v preteklem letu: formiranje desetini, tekmovanja in športni dogodki.

Pozdravi in čestitke gostov so sprostile delovno klimo, ravno prav za podelitev priznanj in pohval, ki so si jih zaslužili gasilke in gasilci za dosedanje delo. Kar nekaj mladih obrazov je zasijalo od veselja ob dobljeni nagradi društva ali Gasilske zveze Šaleške doline. Naj omenim le, da sta si plaketo gasilskega veterana zaslužili Marjana Škrbot in Ivica Uranjek.

Sprejeli so tudi nove člane, Maša Stropnik in Suzana Mežnar sta se pridružili vrstam Prostovoljnega gasilskega društva Šoštanj – mesto. Na pomoč.

MILOJKA B. KOMPREJ

► Planinci

Leto je naokrog. V petek, 2. marca 2012, smo se šoštanjski planinci zbrali na svojem rednem letnem občnem zboru v Gasilskem domu Šoštanj. Sledil je kratek in prisrčen kulturni program. Zanj gre zahvala otrokom in učiteljicam Osnovne šole Šoštanj. Lokoviški pevski zbor pa je pridal slovesen pridih v pesmima, od katerih je bila tudi himna planincev Oj, Triglav moj dom. S krajšo slikovno projekcijo smo se spomnili celoletnih planinskih aktivnosti.

Ob zbranih gostih iz sosednjih društev in številnem članstvu smo pregledali svoje delo v preteklem letu. Poročila so podali predsednik društva, načelniki odsekov in vodje sekcij. Sekcija Zlatorog so predstavili kar sami najmlajši člani. Enotna ugotovitev poročil je bila, da smo veliko postorili na planinskih poteh, pridno planinarili, skrbno ravnali z denarjem, skrbeli za izobraževanje kadrov. Aktivno smo delovali

na področju planinstva pri vključevanju najmlajših v vrtcih, osnovnošolski in srednješolski mladini s pomočjo velike prizadevnosti mentoric v Vrtcu Šoštanj in na Osnovni šoli Šoštanj. S svojimi aktivnostmi smo sodelovali v družbenih dogajanjih kraja.

V programu za tekoče leto smo zapisali bogat seznam izletov, tur in pohodov, izobraževanje vodnikov in sodelovanje s sosednjimi društvi na tem področju.

Kot že zadnji dve leti smo tudi letos popestrili zimske mesece, december–marec

Foto: ZM

Foto: ZM

s planinskimi večeri v Kulturnem domu Šoštanj z različnimi tematikami. Za prizadevno delo v preteklosti smo podelili sedemnajst priznanj Planinske zveze Slovenije različnih kategorij, od teh šest pismenih pohval, deset bronastih častnih znakov in en zlati častni znak – Leonu Štrbanu. S strani vodniške komisije pri Planinski zvezi Slovenije pa je prejel priznanje dolgoletni vodnik PD Šoštanj – Evgen Drvarič. Vsa priznanja je podelil naš član in predsednik Planinske zveze Slovenije – Bojan Rotovnik.

Za večletno pripadnost in delo v društvu pa je PD Šoštanj podelilo desetim članom knjižico Planinski vodnik po Kamniško Savinjskih Alpah. S tem svečanim dejanjem je bil zaključen uradni del občnega zbora. Nadaljeval se je ob zakuski v prijateljskem in prijetnem vzdušju. Ob kramljanju zbranih in zvokih harmonike se je iztekel še en občni zbor našega društva in nadvse lep večer.

ZINKA MOŠKON

Gospodarski list

► Kavarna Šoštanj ali kako je Šoštanj spet postal mesto

Šoštanj je od začetka tega leta ponovno bogatejši za mestno kavarno, kraj kjer se lahko brez muje usedeš, v mirnem ambientu pokramljaš s prijateljem ali znancem ali prelištaš aktualno časopisno in drugo periodiko.

Poldrugo leto je trajal kavarniški post odkar je predzadnji najemnik zaprl vrata tega nekdanj priljubljenega zbirališča Šoštanjčanov vseh generacij. Šoštanj je s tem nehote doživel še ena zamah z metlo prek bogate mestne in še daljše trške zgodovine središča, ki pa prav v svojem osrčju beleži največji upad urbanih aktivnosti.

A kjer nekateri vidijo zgolj probleme, drugi vidijo priložnosti. In pogosto so to prav mladi. Tako je tudi v tem zapisu nove strani v zgodovini Kavarne Šoštanj. Matej Mravljak, sicer Velenjčan in študent pomorstva, si, kot pravi, sam nekdaj ni predstavljal, da bi imel svoj lokal. V gostinske vode je zajadral že v srednješolskih letih, številni ga poznajo še iz časov ko je delal v priljubljenem lokalu ob Velenjskem jezeru.

Šoštanjsko kavarno je Matej poznal že od prej, ko je bila še v vrhuncu priljubljenosti, zato mu je bilo zelo žal, ko je ta zaprla svoja vrata. Priložnost obuditi to nekdanj priljubljeno stičišče Šoštanjčanov je sprejel po temeljitem premisleku in jo zagrabil z obema rokama, odločen nadaljevati tam, kjer sta v ne tako dolgem času že dva obupala. Marsikdo mu je ob tem rekel: »Si pa pogumen!«, z nasmeškom razlaga Matej Mravljak, ki hkrati priznava, da je ponovno odprtje Kavarne Šoštanj zanj tudi poseben izziv.

»V kavarno zahajajo najrazličnejši profili gostov, od mladih dijakov, študentov, staršev z otroci, upokojencev ter babic in dedkov z vnuki«, pravi Matej, ki se zaveda, da ima »institucija« mestne kavarne dosti širši nabor gostov kot velika večina drugih gostinskih lokalov. V kavarni so tako dobrodošli tudi hišni ljubljenci. Temelj ponudbe Kavarne Šoštanj so kava in čaji priznanih znamk v katerih lahko gostje uživajo v ambientu prijazne postrežbe in glasbe, ki omogoča sproščeno kramljanje in s tem oddih od vsakdanjega vrveža. Pri tem v kavarni zaključenim družbam nudijo tudi možnost rezervacije ločenih prostorov za najrazličnejše namene.

Matej Mravljak je trdno odločen Kavarni Šoštanj povrniti »staro slavo«. Šoštanjčani so kavarno že (ponovno) vzeli za svojo, saj je, kot pravi, obisk iz tedna v teden večji. Vse to pa daje dodatno motivacijo njegovi mladostni zagnanosti.

V kratkem bodo v Kavarni Šoštanj uredili kotichek za otroke, gostinsko ponudbo pa razširili s kvalitetnimi pravimi čaji in sladoledi. Daljše letne večere bodo pospremili s projekcijami zgodovinskih posnetkov lokalnega okolja na odprti terasi in glasbenimi večeri. Več o aktualnem dogajanju v kavarni bo na voljo na: www.kavarnasostanj.com

Matej Mravljak: Velenjčan, ki je Kavarni Šoštanj vdihnil novo življenje.

Zgornji del kavarne je na voljo zaključenim družbam.

► Savinjsko-šaleška gospodarska zbornica (SŠGZ)

Obpravnavali strategijo visokega šolstva in rezultate poslovanja

Na 20. seji upravnega odbora tukajšnje gospodarske zbornice sta bila gosta dr. Franc Žerdin, podžupan Mestne občine Velenje in Katja Esih, direktorica Regijskega študijskega središča Celje. Predstavila sta strategijo razvoja visokega šolstva v Savinjski regiji. Direktor SŠGZ Franci Kotnik pa je članom upravnega odbora predložil poslovne rezultate zbornice za leto 2011. Sejo je v odsotnosti predsednice upravnega odbora dr. Cvetke Tinauer vodila podpredsednica Uršula Menih Dokl. Franci Kotnik je spregovoril o poslovanju zbornice v minulem letu. Povedal je, da se je članstvo številčno zmanjšalo, vendar zato, ker so iz baze podatkov končno črtali tiste, ki članarine kljub opominom že dlje časa niso plačevali. Tako je z 201 članstvo znižano na 143 članov. V zbornico so ostala vključena podjetja, ki po številu zaposlenih v tukajšnjem okolju pokrivajo 86 odstotkov, po obsegu kapitala pa 90 odstotni delež. V zbornici so izvedli vse načrtovane dejavnosti in prireditve, prihodke pa glede na leto poprej povečali za skoraj četrtino. Višji so bili tudi stroški, tako je preseže prihodkov v letu 2011 nekaj več kot 4.800 evrov. Omenjene rezultate bo ta mesec obravnavala še skupščina zbornice.

Kot je predstavil dr. Franc Žerdin, podžupan Mestne občine Velenje, v Velenju potekajo nekateri visokošolski programi in sicer v sodelovanju s študijskim središčem v Celju in s Fakulteto v Mariboru. Mestna občina je zainteresirana za nadaljevanje in širjenje visokošolskih študijskih programov, ki jih je tudi finančno podprla. V zadnjem času pa se srečujejo s težavami v financiranju, tako da bi bili nekateri programi morda celo ukinjeni, saj s strani države ne prihaja dovolj sredstev. To bi bila po mnenju mnogih škoda, je povedal dr. Žerdin, saj so na letošnjih informativnih dnevih v Velenju zabeležili za sto odstotkov večje zanimanje za vpis na visokošolske študije.

Omenil je tudi Akademijo za glasbo, na katero se pripravljajo že vse od leta 2007. Univerza v Mariboru načrtuje ustanoviti umetniško fakulteto, v okviru katere bi delovala tudi velenjska akademija za glasbo, ki bi prve študente lahko sprejela v šolskem letu 2013/14. V Velenju razmišljajo tudi o ustanovitvi politehnične šole po vzoru nemških, kjer

Seja SŠGZ z gostoma Katjo Esih in dr. Francem Žerdinom

Foto: Marija Lebar

bi se šolali kadri, ki jih potrebuje gospodarstvo in bi študij vključeval tudi do štirideset odstotkov praktičnega dela oziroma usposabljanja v podjetjih. To pobudo so gospodarstveniki prisotni na seji z veseljem podprli.

Razloge, zakaj je v Savinjski regiji potrebna univerza, je predstavila Katja Esih. Tukajšnja regija je tretja po velikosti v Sloveniji. 25 odstotkov prebivalcev je mlajših od slovenskega povprečja, prav tako je na tretjem mestu po številu srednješolskih maturantov. Da bi preprečili odliv tega potenciala, je potrebno zagotoviti tako visoko šolstvo, ki ga regija potrebuje in ki ga morda drugod še ni. Razen tega je študij za tiste, ki bivajo v domačem okolju veliko cenejši, kar je potrebno še posebej upoštevati v sedanjih kriznih časih. Šolski zavodi, v okviru katerih bi tak študij lahko izvajali, že obstajajo, treba jih je le povezati, je med drugim dejala Esihova in spomnila, da imajo svojo univerzo precej manjše regije, kot je Savinjska. UO zbornice je sprejel sklep, da podpira aktivnosti za ustanovitev univerze, ki naj odraža potrebe gospodarstva in nudi kakovostne študijske programe.

MARIJA LEBAR

► Nič več »rižastih z žnuro«

Lanskoletni menjavi delovnih oblek velenjskih rudarjev letos sledi še nova kolekcija spodnjega perila.

Po tem, ko so v Premogovniku Velenje tradicionalna delovna oblačila, po katerih so bili vrsto let prepoznavni velenjski rudarji, zamenjali z novo modno in bolj funkcionalno kolekcijo, so se letos odločili nameniti posebno pozornost spodnjemu perilu rudarjev.

Naloge so se lotili v hčerinskem podjetju premogovniške skupine HTZ Velenje, v okviru svoje blagovne znamke MÓDEO. Novo kolekcijo nepogrešljivega kosa garderobe sestavljajo dolge in kratke spodnje hlače modnega videza, ki se povsem prilagajajo telesu, kar je za delo v jami še posebej pomembno, pravijo oblikovalci, pri tem pa zagotavljajo, da so izdelane iz kvalitetnega naravnega bombaža, ki je koži prijeten, diha, je izredno lahek in enostaven za vzdrževanje.

Po zaslugi specialnega šivalnega stroja Mauser ima novo rudarsko spodnje perilo izdelku elastične ploske šive, ki so nemoteči, zelo prožni in zagotavljajo popolno zadovoljstvo ob uporabi izdelka, kar tudi potrjujejo prvi odzivi rudarjev, zagotavljajo v Skupini Premogovnik Velenje. V HTZ Velenje so namreč prvo serijo spodnjic že predali v uporabo, v šivalnici pa je že nova, saj želijo z novim spodnjim perilom čimprej opremiti prav vse »knapce«.

HTZ Velenje kmalu načrtuje tudi odprtje novega razstavno-prodajnega salona, kjer bo spodnje perilo mogoče kupiti tudi v redni prodaji in

Foto: Arhiv

bo tako na voljo tudi športnikom, za potrebe vojske, policije in poklice v drugih podobnih dejavnostih.

Po besedah Tadeje Mravljak Jegrišnik, vodje Službe za odnose z javnostmi Skupine Premogovnik Velenje, iz delavnice zaščitnih sredstev podjetja HTZ Velenje pod blagovno znamko MÓDEO prihaja kolekcijo varovalnih oblačil višjega kakovostnega razreda, ki jih odlikuje pestrost, inovativnost in odličnost.

TC

ČE VZTRAJAŠ, SE NAVADIŠ NA PREMA- GOVANJE OVIR

MILOJKA B. KOMPREJ, FOTO: DEJAN TONKLI

Ivo Drev je direktor Kmetijske zadruge Šaleška dolina od leta 2005 oziroma 2006. Pravzaprav je v to združbo vpet že ves čas svojega aktivnega zaposlitvenega življenja. Njegova energija je nalezljiva, težave premaguje s preračunanimi ukrepi. Poln je novih idej, veliko da na domače znanje, ceni mladost in predvsem poštenost. Ivo Drev je tudi mož in oče štirih otrok, zadnje čase pa tudi intenzivno kmetuje. Njegova pripadnost domačemu okolju in delu, ki ga opravlja, ga ne omejuje na njegovi karierni poti. Lahko bi rekli, da s svojo držo potrjuje znano misel, da je bogastvo v nas samih.

Prva štiri leta osnovnošolskega izobraževanja si opravil v Belih Vodah, kjer si rojen. Kako si se počutil, ko si začel obiskovati OŠ Bibe Rōcka v Šoštanju?

Moj stik z življenjem v širnem svetu se je začel, ko sem začel obiskovati 5. razred OŠ v Šoštanju. Priznam, to je bil za mene velik šok. Daljnega 1975. leta, novi obrazi, novo okolje predvsem pa nov svet, ki je bil drugačen. Meni se je zdel precej krut.

V času štiriletnega osnovnošolskega izobraževanja v Belih Vodah smo bili otroci v okolju, ki nam je bil svojstven, bilo je prijazno, sami znanci, kot večja radoživa družina. Prijazni, pa vendar strogi učitelji, čudovita kuharica Ančka, ki nam je pripravljala božanski mlečni »gres« iz mleka bližnje kmetije Belovošek. Pa smučanje v zimskem času s smučarsko opremo, ki nam jo je posodila šola ... To so bili časi prijaznega uvajanja v izobraževalni sistem.

Iz tega obdobja se te spominjam kot sicer nasmejanega, a odgovornega učenca. Tvoja (naša) razredničarka je bila »tovarišica« Marija Hudomal. Kakšen spomine hraniš na ta čas? Ja, prestrašen podeželski fante sem se kmalu vključil med veliko množico otrok in učiteljev, ter začel vsrkavati osnovnošolsko znanje višjih razredov. Želel sem si znanja in vodila me je popotnica učiteljica iz Belih Vod, ki mi je dejal: »Veš, Ivo, tukaj si bil odličen učenec, vendar

OŠ v Šoštanju je veliko bolj zahtevna, ampak vem, da boš uspešen tudi naprej.« Spoznal sem nove sošolce in ves čas osnovnošolskega življenja na Biba Rōck šoli sem zelo užival v športnih aktivnostih. Nogomet pred poukom, telovadba v takrat novi telovadnici, vau, to je bilo življenje! Imel sem veliko kondicije in imel sem priložnost, da sem lahko igral nogomet s starejšimi vrstniki. To mi je dalo še večjo motivacijo in zagon.

Zelo lepe spomine imam na učiteljico Marijo Hudomal, ki je bila odlična slavistka in gospa z izredno lepim glasom, ki nas je prijazno nagovarjal in spodbujal k uspešnemu učenju. Dajala je prave napotke za življenje.

Kmalu sem spoznal sošolce in sošolke, s katerimi še danes gojim pristne odnose in vedno sem vesel, ko obujamo spomine na bivanje v osnovnošolskih klopeh.

Spomnim se tudi učiteljice Olge Medved, ki nas je učila zgodovino; mislim, da je na vseh nas pustila pečat.

Tovarišica Olga Medved je na meni pustila ta pečat, da sem vzljubil zgodovino. Zelo sem jo spoštoval, kajti bila je predana poklicu. Spominjam se, kako nas je pripravljala na občinsko tekmovanje Tito, revolucija, mir, ki je takrat potekalo v kulturnem domu v Velenju ob praznovanju praznika 29. novembra. Ta tekmovalna izkušnja in znanje sta mi zelo pomagala v gimnaziji, ko sem odgovoril na neko kviz vprašanje profesorja Medica (dijaki smo ga klicali Bato), ki se je glasilo: Kdo je predal raport tovarišu Titu, ko je prikorakal v Beograd? Vidi zlomka, jaz sem udari iz prve: Peko Dapčević. Zadetek v polno in štiri leta uživanja pri predmetu zgodovine, ki me je zelo privlačila do te mere, da sem celo razmišljal o nadaljnjem študiju.

Kaj bi rekel na to, da zgodovine narodnoosvobodilnega boja, ki smo jo mi znali na pamet, zdaj skoraj ni v osnovnošolskih knjigah?

Naši generaciji so učitelji namenili veliko časa spoznavanju zgodovine narodnoosvobodilne vojne. Iz današnje perspektive je to za marsikoga smešno, enoumje, ki so nam ga zivali v naše bolj ali manj uka željne glave, je danes tema, o kateri se ne govori veliko, vendar so posledice te vzgoje pustile sledi, ki se jih danes zelo zavedam. Spoštuj domovino, slovenski narod in samega sebe, tudi v časih, ko niso z rožicami posejani. Ta čas doživljamo danes, ko so vrednote človeškega življenja v veliki krizi in je v ospredju egoizem, pohlep in vse večje nezavedanje samega sebe. Vprašam se, ali morajo danes trpeti ljudje pomanjkanje zaradi posameznikov, ki hlastajo po neopravičenem premoženju in ne vidijo tragedij ljudi, ki trdo delajo za vsakdanji kruh. Kje je tu morala, kje je tu pokončna nacionalna identiteta.

Kot razmišljujoč in znanja željan otrok si si izbral velenjsko gimnazijo, ki je bila v osemdesetih letih že zelo znana.

Tako je, kot sem že omenil, po osnovni šoli sem šel v gimnazijo, študij pa sem nadaljeval na Biotehniški fakulteti v Ljubljani. Diplomiral sem 1986. leta.

Si imel mogoče kakšne druge želje glede študija?

Povedati moram, da je bila moja tiha želja študirati kriminaliteto, vendar to ni bilo v skladu z moralno politično držo, kajti nisem želel vstopiti v Zvezo komunistov, to pa je bil pogoj, ki ga nisem nikoli izpolnil, čeprav sem bil nekajkrat tarča nagovarjanj. O sebi sem prepričan, da imam zelo dobro razvito intuicijo, da razberem pri ljudeh, ali imajo poštene ali nepoštenе namene, to s pridom uporabljam pri svojem delu vodenja zadruge. Velikokrat zelo uspešno ločim »zrnje od plevela«.

Vsako znanje, ki ga človek pridobi s študijem ali prakso, pride prav. Kaj meniš, kaj je tebi pri karieri bolj koristilo, praksa ali teorija?

Pri mojem 27-letnem delu lahko z gotovostjo trdim, da je v začetnem delu posameznika zelo pomembno teoretično znanje. Tega dobiš skozi študij, zelo pomembno pa je v nadaljevanju praktično znanje, ki ga moraš vsakodnevno nagrajevati in dopolnjevati s teoretičnimi dognanji, ki se razvijajo skozi čas. Osebnostno sem imel veliko srečo, da sem kot mlad agronom prišel v podjetje, kjer sem bil prijazen sprejet od starejših sodelavcev. Dali so mi možnost razvoja teoretičnega znanja v prakso in to sem s pridom uporabil. Lahko sem se dobro vživel v kolektiv.

Si eden redkih direktorjev, ki je ostal na čelu podjetja, iz katerega in s katerim je zrasel. Začel si v Eri, zdaj pa vodiš Kmetijsko zadružno Šaleška dolina (v nadaljevanju zadruga). A vendar je to ista organizacija.

Vseskozi delam v kmetijskem podjetju, ki je skozi čas spreminjalo pravne oblike. Leta 1986 sem pričel delati v Era TOK Kmetijstvo Šoštanj, ki se je najprej preoblikovalo v TOK Kmetijstvo Šoštanj, nato pa v KZ Šaleška dolina, z. o. o. To je ime podjetja, ki je še danes v uporabi in to je podjetje, na katerega sem zelo ponosen, saj lahko vrši kvaliteten servis za člane zadruga in ostale uporabnike storitev.

Poznaš vse delovne procese v vaši organizaciji?

S tem ko sem vso delovno dobo v istem podjetju, sem spoznal vse delovne procese, ki se odvijajo v podjetju. To je delo z zadrugniki, mi jim pravimo zadruga enota, lastna proizvodnja, ki obsega pitanje mlado pitane goveda, in pridelava ter predelava jabolk. In seveda trgovina, ki je z razvojem postala najmočnejša dejavnost zadruga in kjer beležimo vsakoletno rast prodaje.

Se je z nastopom tvoje funkcije direktorja kaj spremenilo? Kar se poslovnih procesov tiče?

Leta 2005 sem postal v. d. direktor in nato v letu 2006 direktor. To funkcijo opravljam že drugi mandat. Po nastopu vodenja zadruga sem postavil poslovne procese, ki bazirajo na projektnem vodenju. Od sodelavcev zahtevam predvsem: delavnost, rezultate, odgovornost in spoštovanje do članov zadruga, sodelavcev in spoštovanje do vseh uporabnikov naših storitev.

Zadruga je pred leti dobila novo lokacijo, sedež na Trgu svobode so zamenjale Metleče. Gradnja centra je dvignila precej prahu.

V letu 2006 smo zaključili največjo investicijo v trgovsko poslovni center v Metlečah, ki je bila kljub velikim pomislekom prava odločitev in danes je to središče uspešnega poslovnega trgovskega dogajanja.

Koliko je zaposlenih v zadrugi in kakšno območje pokriva zadruga?

V podjetju nas je zaposlenih 42 in imamo 325 članov zadruga z območja celotne Šaleške doline.

Kot sem že omenil, želi zadruga nuditi kvaliteten servis članom zadruga in ostalim uporabnikom pri odkupu kmetijskih tržnih viškov, kot tudi pri oskrbi s kmetijskim reprodukcijskim materialom. Pomembna dejavnost je trgovina in lastna proizvodnja ter storitve s kmetijsko proizvodnjo.

Tako široko zastavljeno poslovanje zahteva veliko koordinacije in samo kvalitetno poznavanje in vodenje poslovnih procesov vodi do učinkovitih rezultatov.

Ponosen sem na sodelavce, ki sledijo moji viziji vodenja in so temelj uspešnega izvajanja

procesov v zadrugi. Zadovoljen sem z organi zadruga, z upravnim in nadzornim odborom, ki je v večini sestavljen iz kmetov – članov zadruga, ki so zelo vpeti v poslovanje podjetja v smislu sprejemanja in potrjevanja poslovne politike in nadzora nad poslovanjem.

Kako pogosto obiskuješ kmetije in kmete na terenu?

Pri mojem delu se srečujem s pomanjkanjem časa za obiske kmetij, čeprav si zelo želim, da bi lahko v prijetnem kmečkem okolju več spregovoril o delu in načrtih naših članov. V meni ostajajo spomini na čase, ko sem bil še pospeševalec kmetijske proizvodnje in ko smo s kmeti skupaj načrtovali, kako posodobiti in razvijati kmetijsko proizvodnjo. Seveda to funkcijo danes opravlja Kmetijsko svetovalna služba.

Spremembe so del tvojega vsakdanjika. Kako jih sprejemaš ti in kako tvoji sodelavci?

Negativna dogajanja so meni težko razumljiva in jih ne sprejemam, v veselje pa je uvažanje novih programov, ki jih moramo vpeljevati v poslovne procese. Samo nove ideje, novi izzivi so garancija za uspešno zadruga pot. Razvoj novih programov zahteva tudi maksimalno sodelovanje sodelavcev, ki morajo biti motivirani in izobraženi in predvsem pripravljeni na splošno.

Kako si predstavljaš podjetje in svoje vodenje?

Moj pogled na podjetje je enak mojemu pogledu na večjo družino. Družina je temelj družbe. Torej vodenje ljudi v zadrugi temelji na spoštovanju vsakega člana. Vsekakor pa ne

dozvolim stranpoti in v takih primerih sodelavci vedo, da spodbujajo temelje družine in sledijo ukrepi za zaščito suverenosti zadruga.

Pri vodenju podjetja se srečujem z bojaznijo do zunanjega okolja, ki je velikokrat neprijazno in nepošteno. Žal se na splošno pozablja na pošteno poslovno moralo. Pravni sistem je neučinkovit, nemoralni poslovni subjekti to praznino vse prevečkrat zlorabljajo. Prihaja do gospodarskega kriminala in protipravnega prilaščanja premoženjske koristi. Ni učinkovitih pravnih posledic, ki so temelj uspešne demokracije in ekonomije.

Izkazuješ velik posluš za delo mladih oziroma za njihove ideje.

Posebno mesto pri vodenju podjetja posvečam mladim idejam, ki jih s pridom uvajamo v naše programe. Pohvalimo se lahko z uspešno vpeljavo QR kode v sledenje ekološkega mesa. To smo vpeljali prvi na svetu in bili deležni velike pozornosti slovenske javnosti vključno predsednika države Danila Türka, ministra za kmetijstvo, časopis Finance pa je ideje mladih študentov

uvrstil v izbor najpodjetniške ideje leta.

Lahko kaj več poveš o tej QR kodi?

Quick Response koda je dvodimenzionalni zapis, ki ga lahko preberejo sodobni telefoni. Pri ekološki govedini, ki ima oznako Ekodar lahko s pomočjo te kode preverite, s katere kmetije izvira meso, ki ste ga kupili. Hkrati dobite tudi nekaj informacij o kmetiji. Navodila o delovanju oziroma aplikaciji lahko dobite na spletni strani www.ekodar.si. Navodila so enostavna, a jih je na tem mestu odveč navajati. Zelo sem ponosen, da smo razvili ta sistem, to tudi dokazuje, da je zadruga v koraku s sodobnimi tehnološkimi postopki, da o zdravem in dokazanem izvoru našega mesa sploh ne govorim. To je seveda na prvem mestu.

Omenili ste Ekodar, uveljavljen pa je tudi Slodar. Kaj pomenita?

Ponosni smo na razvoj blagovnih znamk Ekodar in Slodar. Pod Ekodar tržimo ekološko goveje meso, v prihodnosti pa bomo razvijali tudi proizvodnjo ekoloških jajc in piščancev ter eko drobnico.

Blagovna znamka Slodar zajema sonaravno proizvodnjo jabolk, jabolčnega čipsa, krljev in dobrega in v našem okolju dobro znanega sladkega tolkeca.

Kdo je dal idejo za razvoj teh dveh blagovnih znam oziroma imen?

Kot poudarjam, je vse sad skupnega dela. Imena pa sem res predlagal jaz.

Zakaj se ti zdi ekološko kmetovanje prednost?

V ekološki proizvodnji je priložnost za hribovske kmetije, ki imajo težje pridelovalne razmere in ne morejo konkurirati konvencionalni masovni proizvodnji, povpraševanje po zdravi in naravni hrani pa se povečuje, predvsem v večjih mestih in tudi v javnih zavodih, kot so vrtci in šole.

Uspeh takšnega dela je predvsem na vzpostavljenem zaupanju in motiviranju kmetov ter seveda stimulativno plačilo ekoloških proizvodov, ki jih plasiramo na trg.

V čem je po tvoje pravo poslanstvo zadruga?

Poslanstvo zadruga vidim predvsem v kvalitetnem sodelovanju s člani zadruga in ostalimi partnerji, ki morajo čutiti, da je delo z nami varno, uspešno in temelji na dolgoročnosti in vzajemnosti.

Kakšno je bilo poslovanje zadruga v lanskem letu?

Poslovanje zadruga je bilo v lanskem letu finančno uspešno, to nadaljujemo tudi v prvih treh mesecih

letošnjega leta vključno z uvajanjem novih programov. Veliko stavimo na trženje malih ekoloških čistilnih naprav, ki so plod slovenskega znanja, ne rabijo električne energije in ne povzročajo neprijetnih vonjav.

Slovenija je na repu, kar se samooskrbe tiče. Kaj, misliš, nas je pripeljalo tako daleč?

Problem slovenske male prehranske samooskrbe je predvsem v nespoštovanju domače hrane. Preveč se posega po tuji, velikokrat hrani sumljivega izvora, ki pa je poceni. Drugo pa je tudi premajhna pridelava v vrtovih, nič se ne splača; vendar nas

Pozdrav prejšnjega in novega predsednika Čebelarske zveze SAŠA

Foto: Marija Lebar

► Čebelarska zveza Savinjsko-šaleškega območja Novi predsednik čebelarske zveze je Ivan Čopar

Po dveh letih opravljanja funkcije je dosednji predsednik Čebelarske zveze SAŠA Franc Šmerc iz ČD Šmartno ob Paki iz osebnih razlogov odstopil, je bilo rečeno na nedavnem občnem zboru predstavnikov vseh v zvezo združenih čebelarskih društev. Po več predhodnih pogovorih, ko ni bilo kandidata, se je za kandidacijo vendarle odločil predsednik Čebelarske družine Janeza Goličnika Mozirje Ivan Čopar in bil soglasno izvoljen. Ker je bil pred tem podpredsednik zveze, so namesto njega za novega podpredsednika izvolili Franja Podrižnika iz ČD Kokarje.

Franc Šmerc je tako na občnem zboru v začetku prvo soboto v marcu podal poročilo za delo, ki ga je zveza opravila v dveh letih njegovega mandata in tega ni bilo malo. V zvezi, ki v sedanjosti sestavi deluje šest let, je združenih 11 čebelarskih društev in družin iz šaleške in zgornje savinjske doline. Za člane pa tudi za tiste iz bolj oddaljenih društev in zvez je v Mozirju potekalo kar nekaj dobro obiskanih predavanj in izobraževanj, izvedli so tudi tečaj za čebelarje začetnike z več kot 70 udeleženci. Na številnih šolah območja dobro delujejo čebelarski krožki, mladi čebelarji pa se uspešno udeležujejo kvizov in tekmovanj tudi na državni ravni.

Zveza je med drugim veliko skrb posvečala izgradnji čebelarskega centra v Lučah, razen v zadnjem letu, ko so na objektu in njegovi okolici delali sami lučki čebelarji. »Je pa gradbeni odbor ČZ SAŠA v lanskem maju izdelal osnove, da je lučko društvo lahko pripravilo projekt in uspelo pridobiti Leader sredstva za dokončanje objekta. Partner je bila občina Luče, saj samo društvo ali ČZ SAŠA nista sposobna takšnega finančnega zalogaja,« je med drugim povedal Šmerc in nadaljeval: »Uspešno smo zaključili Leader projekt ČZ SAŠA se predstavi, 8. čebelarski praznik v Velenju, razvili svoj prapor in pripravili čebelarsko razstavo v Velenju. Pri tem so nam pomagale tudi občine, še posebej MO Velenje.«

Ivan Čopar je po izvolitvi predstavil svoje videnje dela območne čebelarske zveze in menil, da je treba urediti sistemsko financiranje zveze, še posebej v odnosu z občinami, s katerimi sicer na vsebinski ravni sodelovanje poteka zelo dobro.

Na občnem zboru so spregovorili številni gostje iz celjske, zgornjegorenske in drugih čebelarskih zvez in društev iz soseščine, med njimi tudi Dušan Gorenc, predsednik ČD Ravne-Šoštanj. Kulturni program je oblikoval Moški pevski zbor Mozirje, katerega člani so tudi številni čebelarji. Zaslužnim čebelarjem pa so bila podeljena visoka priznanja zveze.

MARIJA LEBAR

bo ekonomska situacija verjetno prisilila, da bomo poskušali ponovno zagrabiti motiko in si pridelati kvalitetno hrano doma in v neposredni bližini. Zemlje je veliko slabo obdelane.

Nekaj je kriva tudi zakonodaja, kajne?

Velika škoda se je zgodila v preteklosti, ko je bil sprejet ukrep, da ne sme biti več zakola govedi doma. S tem ukrepom smo odvrnili ljudi, ki so imeli govedo ali dve za lastno uporabo. Ti rejci so pokosili travnike, ki so bili velikokrat neprimerni za strojno obdelavo. Žal se danes veselo zaraščajo z grmovjem.

Ko sem stopila v vašo trgovino v Metlečah, je v njej kar vrvelo. Kaj misliš s tem, da trgovec ni trgovec, ampak svetovalec?

Opazila si, da so naše trgovine dobro obiskane. Ja, res je, dobro smo založeni in naša prednost so prijazni trgovci, ki so dobri svetovalci in stranke vodijo do uspešnega nakupa. Kot sem že omenil, to zahteva predanost poslu, veliko izobraževanja in spoštovanje strank in ponosen sem, da smo zelo dobro obiskani in da se stranke vračajo.

Pri zaposlovanju se veliko zanašam na instinkt in seveda tudi formalne zahteve morajo biti zagotovljene.

So te vabili tudi kam drugam in kakšen je tvoj argument, da ostaneš tukaj?

Pred kratkim sem dobil namig za drugo delo, vendar me delo v zadrugi veseli in če je veselje, je razumevanje. To mi veliko pomeni in ne iščem drugih izzivov izven podjetja. V podjetju pa so vsak dan nove priložnosti. V tem času sem bil na volitvah v Zadružno zvezo Slovenije izvoljen v upravni odbor in imel bom dodatno priložnost, da poskušam uresničevati pozitivne ideje tudi širše in za našo zadrugo iskati nove priložnosti.

Vse izhaja iz družine. Tvoja družina je očitno nekaj posebnega, saj te navdihuje pri delu. Ali tudi ti navdihuješ svoje?

Mene družina navdihuje pri delu. Sem družinski človek, oče štirih otrok in seveda sem na njih ponosen. Ponosen sem na ženo, ki mi je vedno ob strani, in skupaj zmoreva reševati težave, ki jih je tudi veliko. Pomembno je zaupati in prisluhniti drug drugemu ob polnem spoštovanju.

Veliko dobre volje in potrpljenja je bilo potrebno pri premagovanju

gluhote pri najinih hčerkah. Na tem mestu bi rad izrazil zahvalo ženi Sonji, ki je ljubeznivo izrabila vsak trenutek, da jima je nudila pot do uspešnega razvoja govora, pomoč pri učenju in vse ostale pomoči, ki jo rabijo otroci. Velikokrat rečem, da takšno nesebično pomoč lahko nudi jo samo mama, ki se veliko odrekajo in imajo cilj, kako ustvariti otroku pot, ki ga bo peljala v svetlo prihodnost. To je Sonji uspelo v polni meri. Simona kot najstarejša hčerka je končala univerzitetni študij mikrobiologije, drugi sin Igor se poskuša v zavarovalništvu, tretji otrok je sin Žiga, ki končuje študij mednarodnih odnosov, najmlajša hči Anja pa končuje osnovno šolo in bo nadaljevala dijaško pot na gimnaziji v Velenju. Anja je tudi uspešna alpska smučarka, ki tekmuje za Zgornjesavinjski smučarski klub, uspela pa je že tudi z nekaj zmagami na evropskem tekmovanju gluhih.

Tri leta nazaj sva z ženo prevzela tudi 26 ha veliko kmetijo in se usmerjava v ekološko kmetovanje. To ni bila lahka odločitev, vendar je bilo potrebno pomagati bolni ženini mami. Zato je Sonja pustila službo in se posvetila njeni negi.

V času najinega intervjuja si bil poškodovan. Gre mesto direktorja skupaj s podiranjem dreves in kmetovanjem?

Usklajevanje dela v službi in na kmetiji je včasih težavno, vendar z dobro voljo in s skupnimi močmi se stvari izidejo (smeh).

Kaj pa sprostitev, prosti čas, oddih?

Prosti čas, ja, tudi se najde, že samo delo v naravi, ki te veseli, je sprostitelj in si napolniš baterije za lažje delo naslednji dan.

Referent za oddih je žena, ki pa mora res dobro planirati dopust, da se izide. Če bi to urejal jaz, bi verjetno bili brez dopusta.

Imaš v življenju kakšno posebno vodilo ali načelo?

Življenjsko vodilo je zelo preprosto: bodi pokončen, odločen in nikoli ne naredi sočloveku stvari, za katere ne želiš, da se zgodijo tebi.

Misel za konec?

Živimo v času, ko je ogromno priložnosti. Zgrabimo jih in razvijajmo, ne obupati pri prvi oviri, ne pri drugi. Če vztrajaš, se navadiš premagovati ovire in življenje je lahko lepše, kot si mislimo.

Bogoslužna oznanila Župnije Šoštanj

Svete maše na veliki četrtek, 5. aprila 2012:

- šoštanjska župnijska cerkev ob 19.30
- Bele Vode ob 17. uri
- Zavodnje ob 17. uri

Obredi velikega petka, 6. aprila 2012:

- šoštanjska župnijska cerkev ob 19.30
- šoštanjska mestna cerkev ob 15. uri (križev pot)
- Bele Vode ob 17. uri
- Zavodnje ob 17. uri

Bogoslužja na veliko soboto, 7. aprila 2012:

- Blagoslov ognja:
- šoštanjska župnijska cerkev ob 7. uri
- Bele Vode ob 8. uri
- Zavodnje ob 8. uri
- Blagoslov velikonočnih jedil:
- šoštanjska župnijska cerkev od 10. do 16. vsako uro
- šoštanjska mestna cerkev ob 10. in 15. uri
- Bele Vode ob 13. in 17.30
- Zavodnje ob 14. in 18.30
- Gaberke ob 16. uri
- Topolšica ob 17. uri
- Velikonočna vigilijsa:
- šoštanjska župnijska cerkev ob 20. uri
- Bele Vode ob 17.30
- Zavodnje ob 18.30

Svete maše na praznik velike noči, 8. aprila 2012:

- šoštanjska župnijska cerkev ob 5.30, ob 6.15 velikonočna procesija, maša in ob 8.30
- šoštanjska mestna cerkev ob 11.15 in 19. uri
- Bele Vode ob 8. uri
- Zavodnje ob 10. uri
- Gaberke ob 11.15
- Topolšica ob 10. uri

Svete maše na velikonočni ponedeljek, 9. aprila 2012:

- šoštanjska župnijska cerkev ob 8.30
- šoštanjska mestna cerkev ob 11.15 in 19. uri
- Bele Vode ob 8.30
- Zavodnje ob 10. uri
- sveti Anton ob 11.15

Svete maše na belo nedeljo, 15. aprila 2012:

- šoštanjska župnijska cerkev ob 7., 8.30 in ob 15. uri (srečanje gibanja Vera in luč)
- šoštanjska mestna cerkev ob 11.15 in 19. uri
- Bele Vode ob 8.30
- Zavodnje ob 10. uri
- Gaberke ob 10. uri
- sveti Florjan ob 11.15

Svete maše na 3. velikonočno nedeljo, 22. aprila 2012:

- šoštanjska župnijska cerkev ob 7., 8.30 in 10.30 (birma) uri
- šoštanjska mestna cerkev ob 19. uri
- Bele Vode ob 8. uri
- Zavodnje ob 9.15.

Svete maše na 4. velikonočno nedeljo, nedeljo duhovnih poklicev, 29. aprila 2012:

- šoštanjska župnijska cerkev ob 7. in 8.30 (skupni krst)
- šoštanjska mestna cerkev ob 11.15 in 19. uri
- Bele Vode ob 8.30
- Zavodnje ob 10. uri
- Gaberke ob 10. uri
- Ravne ob 11.15

Svete maše v torek, 1. maja 2012:

- šoštanjska župnijska ob 19. uri
- šoštanjska mestna cerkev ob 7. uri
- Sveti Križ ob 10.30

Sveta maša na god sv. Florjana bo pri svetem Florjanu ob 18. uri.

V soboto, 5. maja 2012, bo v šoštanjski župnijski cerkvi srečanje zakoncev jubilentov. Sveta maša bo ob 10. uri.

Svete maše na 5. velikonočno nedeljo, 6. maja 2012:

- šoštanjska župnijska cerkev ob 7. in 8.30
- šoštanjska mestna cerkev ob 11.15 in 19. uri
- Bele Vode ob 8.30
- Zavodnje ob 10. uri
- Topolšica ob 10. uri
- sveti Florjan ob 11.15

ŽUPNIJSKO ROMANJE

Štiridnevno župnijsko romanje bo od 31. maja do 3. junija. Poromali bomo v Nemčijo, Luksemburg, Francijo, Švico in Italijo. Prijave zbiramo v župnišču.

ŠKOFIJA FEST

Letošnje srečanje mladine celjske škofije bo v Šoštanju. Zbirati se bomo začeli ob 9.00 pri mestni cerkvi, začeli s sveto mašo ob 9.30, po njej pa se bomo pomerili v raznih športnih panogah in kvizu na temo bl. Antona Martina Slomška.

ŠMARNICE

V maju se bomo v šmarnični pobožnosti še posebej obrnili k Marijini priprošnji za božji blagoslov. Tako bomo ves mesec pri jutranjih mašah prebirali šmarnično branje za odrasle, pri večernih mašah pa poslušali šmarnično zgodbo. K večernim mašam še posebej vabljeni otroci in njihovi starši. V Gaberkah bomo imeli šmarnice ob sredah in petkih ob 17.30, v Topolšici pa ob torkih in četrtek ob 17.30.

SVETA BIRMA, PRVO SVETO OBHAJILLO

Naši devetošolci bodo obhajali zakrament sv. birme – potrditev v veri, v nedeljo, 22. Aprila, ob 10.30. Kot pripravo na obhajanje tega praznika se bomo z bodočimi birmanci, njihovimi starši in botri srečevali vsak večer pri večernem bogoslužju v velikem tednu, torej od ponedeljka do sobotne vigilijs, in neposredno pred birmo, v petek in soboto zvečer pri večerni sveti maši. Praznik prvega sv. obhajila bo v šoštanjski župniji v nedeljo, 20. Maja, ob 10. uri., v Belih Vodah 10. junija in v Zavodnjah 24. junija.

SREČANJE ZAKONCEV JUBILANTOV

Tudi letos bo to srečanje na prvo soboto v maju, 5. maja. Že sedaj lepo povabljeni zakonci, ki obhajate obletnico poroke, deljivo s 5.

PIRHI IN ŠUNKA, ALI ŠE KAJ VEČ?

Verjetno so minili časi, pa upajmo, da se ne vrnejo, ko bomo znova v velikem pričakovanju čakali na trenutek, da bomo lahko zaužili blagoslovljeno šunko, pirhe, potico, šarkelj in še kaj podobnega. Vse te dobrote se v marsikateri hiši že ob navadnih delavnikih sušijo. Znamenje ponekod prevelikega blagostanja. A blagoslovljene dobrote skrbnih gospodinj na veliko soboto dobijo višjo vrednost, kakor da so drugačnega, žlahtnejšega okusa. Morda so celo res, a ne zaradi blagoslova.

Čemu torej nosimo blagoslavljen jedila na veliko soboto? Navada, ki so nam jo privzgojili starši ali babice in dedki? Morda. In prepričan sem, da je tistim, ki prihajajo k blagoslovu, ta navada všeč – ne brez razloga. Ob praznovanju velike noči smo doživeli in še doživljamo nekaj lepega, slovesnega, nekaj, kar privlači. Obisk obredov v velikem tednu, tudi onega blagoslova jedil, kristjana napolni z vsebino ob obhajanju Jezusovega trpljenja, smrti in vstajenja. Ob dogodkih Boga, ki se je učlovečil, prišel med nas in se nam iz ljubezni dal popolnoma v roke, zaslutimo namen Boga: biti ob človeku, se zanj »do konca« žrtvovati, da bi mu verjel, da ga Bog ne odganja od sebe, temveč jemlje njegovo krivdo na svoje rame, na križ, da bi človek znova mogel živeti svoboden od prevare laži. In z vstajenjem je Bog pokazal, da smrt, greh in njegova prevara nimata zadnje besede o človekovem življenju. Če je obudil Sina, ki je bil tudi popolnoma človek, pomeni, da je človeško telo sposobno vstajenja in večnega življenja. Tako velika noč daje odgovor človekovemu hrepenju, ki bi si ga sicer sam rad dal, pa ne gre: o tem namreč, kje je izvor večnega življenja. Kljub naporom medicine in sorodnih ved večnega življenja ne obljublja noben zdravnik, čeravno po njem hrepenimo. Bog nam ga naklanja kot dar. Ne zanika človeške smrti, nam pa nedvoumno daje upanje na večnost, če bomo ostali v odnosu z Njim.

»Pirhi in šunka« nam lahko pomagajo ravno pri tem. Če se ob uživanju teh dobrot spominjamo Boga, Jezusovega vstajenja in da ostaja povelikan med nami, potem blagoslov že dosega svoj namen. Če se ob blagoslovljenih jedeh zbere družina in doživlja prisotnost Boga, potem sprehod do kapele ali cerkve ni bil zaman. Želim vam še več: da bi vas praznovanje pritegnilo povsem v bližino Boga. Da bi mogli z božjim Sinom doživljati to, kar je doživljal on: trpljenje, smrt in vstajenje. V njegovem križu so namreč naši križi in v njegovem vstajenju naše vstajenje.

Veselo in upanja polno praznovanje
Jezusovega vstajenja želiva vsem bralkam
in bralcem Lista.

JOŽE PRIBOŽIČ IN JANEZ KOZINC

► Skrb za zdrave zobe

Naši zobje so naš okras in zanje moramo skrbeti od najnežnejših let dalje. V našem vrtcu se tega dobro zavedamo in želimo tako otroke kot starše o tem osveščati na zanimiv in njim primeren način. Gospa Irena Šumer nas vsak mesec obišče, da skupaj pravilno ščetkamo zobe, se pogovarjamo o zdravi prehrani in spoznavamo nove stvari, ki so pomembne za naše dobro počutje. Skupaj z gospo Ireno in sodelavkami smo se odločile, da naše vrtčevske otroke povabimo v Kulturni dom Šoštanj, kjer smo zanje pripravile dramatizacijo Zajček Srečko. Le-ta jim je preko zgodbe na prijeten način razložil pomen zobozdravstvene preventive.

STROKOVNE DELAVKE ENOTE MOJCA

Foto: arhiv

► Mladi planinci v vrtcu Šoštanj

V šolskem letu 2011-2012 smo se oktobra spet zbrali v planinskem krožku vrtca Šoštanj, ki deluje že 12 let. Letos se je vanj vpisalo 12 otrok. V mesecu oktobru smo se prvič srečali, se seznanili s planinskim dnevnikom Ringa raja in se dogovorili za nadaljnja srečanja. Ta potekajo v enoti Brina. Igramo se planinske igre, pojemo planinske pesmi, spoznali smo nekaj planinskih rož in se dogovorili za družinski planinski izlet. Tako smo se v januarju, v hladnem jutru zbrali na parkirišču pri cerkvi Sv. Mihaela in se odpravili proti Skornemu do cerkve Sv. Antona. Za pomoč pri vodenju izleta sta se

Foto: arhiv

► Utrinki iz enote Biba

Mesec marec je čas, ko se začne prebujati narava in z njo naša radovednost. Na sprehode se odpravljamo kot pravi raziskovalci narave, vedno opremljeni lupami in raziskovalnimi seti. Tako smo opazili, da so iz zemlje pokukali zvončki, trobentice, žafran in marjetice. Z veseljem prisluhnemo ptičjemu petju in opazujemo mravlje v travi. V igralnicah smo si uredili naravoslovne koticke v katerih gojimo rastline in skrbimo za živali.

Pri vsej tej raziskovalni vni pa nismo pozabili na naše mamice, ki smo jih za njihov praznik obdarili s skromnim darilcem in toplim objemom. Tudi vam, spoštovane bralke Šoštanjskega lista, čestitamo za vaš praznik.

STROKOVNE DELAVKE ENOTE BIBA

Foto: arhiv

► Iz našega vrtca

Na travniku so se že zbudili prvi zvončki in trobentice ter naznanile, da se prebujajo pomlad. Tudi naš vrtec je obiskala. V igralnici smo si uredili cvetlično gredico, posadili rože, jih opazovali, zalivali. Uredili smo si tudi svoj vrt, posejali solato, korenje, redkvico...

Vode, pa ne potrebujejo samo rastline, ampak tudi ljudje, živali. Poznamo veliko voda- reke, potoke, morja, jezera... Voda lahko tudi zmrzne ali pa se spremeni v paro, prav zabavno je eksperimentirati in se igrati.

Pomembno je tudi prijateljstvo. S prijatelji se lahko igraš, plešeš, pogovarjaš, lahko drug drugemu pomagamo in nikoli nam ni dolgčas. V naš vrtec pa so prišli tudi vesoljci, prav ste prebrali, čisto pravi, tisti iz vesolja. V vesolju pa je še veliko zanimivih stvari planeti, zvezde, sateliti...

VRTCE ŠOŠTANJ, ZA ENOTO BRINA, ROMANA CVERLE KRAJNC

Foto: arhiv

nam pridružila vodnika planinskega društva Šoštanj Igor Rezman in Tjaša Ostervuh. Pot ni bila zahtevna, kljub temu pa smo se vmes malo okrepčali s čokolado in se igrali nekaj iger. Na vrhu nas je pričakala družina Stropnik, ki oskrbuje cerkev in nas povabila na tople čaj. To nam je dobro delo, ker jena vrhu pihal mrzel veter, kljub temu da nas je vseskozi spremljalo prijetno januarsko sonce. V prijetni sobi smo pojedli malico in se nato odpravili v dolino. Pri spustu po hribu nas je vodnik Igor seznanil s pravilno hojo navzdol, o kateri smo se na naslednjem srečanju pogovarjali in z njo seznanili ostale mlade planince, ki so na

izletu manjkali. Nekaj pravil smo skupaj zapisali, otroci pa so narisali v planinski dnevnik vtise z izleta.

Kaj nas čaka v pomladnem delu leta? Najprej se bomo preizkusili v plezanju na plezalni steni v OŠ Šoštanj pod vodstvom Šaleškega alpinističnega odseka Velenje, spoznali bomo delo markacistov v našem društvu, se odpravili na dopoldanski izlet, spoznali planinsko opremo in planinsko literaturo in druženje zaključili s družinskim planinskim izletom.

Upam, da nas čaka lepa sončna pomlad, da bomo lahko izvedli vse zastavljene naloge.

MENTORICA PLANINSKE SKUPINE: VZG, JOŽICA MALUS

Foto: arhiv

Foto: arhiv

Napovednik

PRIREDITEV

ZVRST	KDAJ	KAJ	KJE	ORGANIZATOR
košarka >	nedelja, 1.4. ob 18:00	Elektra Šoštanj : Pingvini Ljubljana (10. krog 2. SKL za mladince U18)	Športna dvorana Šoštanj	Košarkarski klub Elektra
rekreacija >	ponedeljek, 2.4. ob 09:00	Sprehod za zdravje	Zbirno mesto pred Občino Šoštanj	Središče za samostojno učenje Šoštanj
delavnice >	sreda, 4.4. od 12:00 do 17:00	Barvanje pirhov	Središče za samostojno učenje Šoštanj	Središče za samostojno učenje Šoštanj
košarka >	sreda, 4.4. ob 20:00	Elektra Šoštanj : Zlatorog Laško (4. krog 1. SKL Lige Telemach - Liga za prvaka)	Športna dvorana Šoštanj	Košarkarski klub Elektra
pravljice >	četrtek, 5.4. ob 16:00	Pravljичne ure	Mestna knjižnica Šoštanj	Mestna knjižnica Šoštanj
skupščina >	četrtek, 5.4. ob 18:00	Volilna skupščina Športne zveze Šoštanj	Velika sejna soba Občine Šoštanj	Športna zveza Šoštanj
pogovor >	četrtek, 5.4. ob 19:00	Večer z pravljіčarko Katjo Kočevar in predstavitev knjige	Mestna galerija Šoštanj	Zavod za kulturo Šoštanj
predstavitev >	sreda, 11.4. ob 15:30	Informiranje in svetovanje o izobraževalnih možnostih	Središče za samostojno učenje Šoštanj	Središče za samostojno učenje Šoštanj
razstava >	sreda, 11.4. ob 19:00	Loški kruhki, razstavlja Marjeta Piklej	Mestna galerija Šoštanj	Zavod za kulturo Šoštanj
pravljice >	četrtek, 12.4. ob 16:00	Pravljичne ure	Mestna knjižnica Šoštanj	Mestna knjižnica Šoštanj
planinstvo >	nedelja, 15.4.	E6–Moravče–Janče (izlet, lahka pot)	Odhod iz AP Šoštanj	Planinsko društvo Šoštanj
košarka >	nedelja, 15.4. ob 10:00	Elektra : Konjice Zreče (3. krog prvega dela 1. SKL za pionirje U14)	Športna dvorana Šoštanj	Košarkarski klub Elektra
rekreacija >	ponedeljek, 16.4. ob 09:00	Sprehod za zdravje	Zbirno mesto pred Občino Šoštanj	Središče za samostojno učenje Šoštanj

ZVRST	KDAJ	KAJ	KJE	ORGANIZATOR
predstavitve >	sreda, 18.4. od 12:00 do 17:00	Facebook	Središče za samostojno učenje Šoštanj	Središče za samostojno učenje Šoštanj
pravljice >	četrtek, 19.4. ob 16:00	Pravljичne ure	Mestna knjižnica Šoštanj	Mestna knjižnica Šoštanj
tekmovanje >	četrtek, 19.4. ob 16:00	Orientacija	Okolica Šoštanja	Planinsko društvo Šoštanj
košarka >	sobota, 21.4.	Elektra Šoštanj : Krka (8. krog 1. SKL Lige Telemach - Liga za prvaka)	Športna dvorana Šoštanj	Košarkarski klub Elektra
planinstvo >	sobota, 21.4. ob 20:00	Donačka gora (izlet, lahka pot)	Odhod iz AP Šoštanj	Planinsko društvo Šoštanj
rekreacija >	nedelja, 22.4.	Sprehod za zdravje	Zbirno mesto pred Občino Šoštanj	Središče za samostojno učenje Šoštanj
pogovor >	ponedeljek, 23.4. ob 09:00	Galerijski večer	Mestna galerija Šoštanj	Zavod za kulturo Šoštanj
koncert >	ponedeljek, 23.4. ob 19:00	Letni koncert Glasbene šole	Kulturni dom Šoštanj	Glasbena šola Fran Korun Koželjski Velenje
predstavitve >	sreda, 25.4. od 12:00 do 17:00	Osnove angleščine	Središče za samostojno učenje Šoštanj	Središče za samostojno učenje Šoštanj
pravljice >	četrtek, 26.4. ob 16:00	Pravljичne ure	Mestna knjižnica Šoštanj	Mestna knjižnica Šoštanj
pogovor >	četrtek, 26.4. ob 18:00	Klepet pod Pustim gradom	Muzej usnjarstva na Slovenskem	Muzej usnjarstva na Slovenskem
nogomet >	sobota, 28.4. ob 17:00	NK Šoštanj : NK Šentjur (20. krog Štajerske nogometne lige)	Stadion Šoštanj	Nogometni klub Šoštanj
košarka >	sobota, 28.4. ob 20:00	Elektra Šoštanj : Šentjur (10. krog 1. SKL Lige Telemach - Liga za prvaka)	Športna dvorana Šoštanj	Košarkarski klub Elektra

► Čistili smo tudi šolarji

Na OŠ Šoštanj redno skrbimo tudi za čisto okolico šole. Vsak teden je namreč zadolžen en oddelček (izvzeti so učenci od 1. do 3. razreda), da počisti zelenice pred šolo. Na Petrolu nam vedno brezplačno podarijo rokavice, da lahko učenci varno, pod vodstvom razrednika, poberejo smeti.

Očiščevalno akcijo pa vsako leto malo razširimo tiste dneve pred akcijo, ki poteka v celotni Občini Šoštanj, saj v soboto nismo v šoli,

učence in delavce šole pa spodbudimo, da se akciji pridružijo v svojih krajevnih skupnostih. Tako smo tudi letos organizirali 3-dnevno čiščenje okolice šole: igrišče in druge površine znotraj šolske ograje, pa tudi parkirišča in zelenice ob ograji, ki loči šolski prostor od železniške proge. Ne boste verjeli, da se je nabralo veliko smeti, nekaj jih odvržejo učenci, mnoge pa tam ostanejo čez vikend, ko si nekateri posamezniki privoščijo uporabo šolskih površin tako pred kot za šolo in pogosto je ob ponedeljkih zjutraj pravo smetišče. Tako smo tudi šolarji na svoj način očistili del Slovenije.

JOŽICA ANDREJC

Foto: arhiv

► Prva noč branja na OŠ Šoštanj

»Brati pomeni početi podvige.« Tone Pavček

Spati v spalnici, ki je v resnici razred, zna biti prava pustolovščina. Učenci tretjih razredov smo se v to prepričali v noči iz 16. na 17. februar. Doživeli smo nepozabno noč, ko smo v pižamah, zaviti v spalke in ob baterijski svetilki pozno v noč prebirali svoje najljubše knjige. Z nočjo branja smo želeli doživeti branje kot dogodek, poudariti pomen knjige za kakovostno preživljanje prostega časa in razvijati veselje do branja ter kreativnost in kritično razmišljanje.

Prva noč branja gotovo ne bo zadnja. Se vidimo naslednje leto!

VODJA 1. NOČI BRANJA NA OŠ ŠOŠTANJ, ANITA PLAMBERGER

Foto: arhiv

► London

V četrtek, 26. januarja, smo se nekateri učenci osmih in devetih razredov, pod vodstvom učiteljice angleščine in turističnega vodnika, v opoldanskih urah zbrali na parkirišču pred osnovno šolo Šoštanj. Z avtobusom smo se odpeljali na letališče Jožeta Pučnika Ljubljana. Takrat smo bili že malce nestrpni, ker smo se vsi zelo veselili našega izleta v London, predvsem pa leta z letalom, saj nas je večina letela prvič. Pristali smo na letališču Stansted v Londonu in se z mestnim avtobusom odpeljali na panoramsko vožnjo po The City of London. Ustavili smo se v Southwarku in si ogledali City Hall (Londonska mestna hiša), nato smo se sprehodili še po delujočem dvignem mostu The Tower Bridge in si od zunaj ogledali The Tower of London ter najvišjo nasajajočo zgradbo v Evropi The Shard. Nato smo se z avtobusom odpeljali do hotela in se namestili v sobe. Eno urna razlika se je kar malo poznala in zato dolgo nismo mogli zaspati. A spanec nas je na srečo premagal, saj je bil naslednji dan izredno naporen. Po zajtrku smo se z podzemno železnico odpeljali do Greenwicha in si ogledali Queen's House in Naval College. Stali pa smo tudi na ničelnem poldnevniku pri Royal Observatory-ju. Nato smo se z ladjico odpeljali po reki Temzi in si ogledali London še z rečne perspektive. V popoldanskem času pa smo si ogledali Big Ben, Houses of Parliament in Westminster Abbey. Kasneje smo raziskali Camden town in si tam kupili prve spominke. Zatem smo se s podzemno železnico odpeljali do muzeja voščenih lutk Madam Tussauds. Zvečer pa smo se sprehodili še mimo Piccadilly Circusa do

China Town, kjer je bilo vzdušje še toliko večje zaradi bližajočega se kitajskega novega leta, tako da smo lahko videti in občutili njihovo tradicionalno praznovanje. Nazadnje smo se utrjeni odpeljali v hotel. V soboto pa smo se odpeljali na ogled menjave kraljeve straže pri Buckinghamski palači. Preden smo se sprehodili do Buckinghamske palače pa smo se ustavili še na Trafalgar Square-u in si ogledali The National Gallery, kjer hranijo več kot 2300 slik. Nato smo se povzpeli na najvišji kamniti stolp v Evropi The Monument in si ogledali London še z ptičje perspektive. Kasneje smo si ogledali Science museum in izvedeli veliko o zgodovini medicine, letalstva in nekaj stvari o energiji. Na možnost pa je bilo tudi veliko fizikalnih poskusov, ki jih je lahko preizkusil

vsak posameznik. Zvečer pa smo se odpeljali na Oxford Street, kjer smo imeli veliko prostega časa, da smo si ogledali vse trgovine in seveda zapravili tudi nekaj denarja. Od tam smo se napotili na Covent Garden, kjer smo si ogledali nastop spretnega uličnega umetnika, po katerih pa je Covent Garden najbolj znan. Nato smo se še zadnjič odpeljali s podzemno železnico do hotela in tam prenočili. Naslednji dan smo se z avtobusom odpeljali do letališča Stansted in se v času kosila vkrcali na letalo. V popoldanskih urah pa smo srečno prispeli nazaj v Slovenijo. Bili smo zadovoljni, saj smo videli zelo zanimivo mesto in ga dobro spoznali. Verjamem, da tega potovanja še dolgo ne bomo pozabili. EVA KUČIS, 9.D

Foto: arhiv

➤ ŠOLA V NARAVI

Dnevniški zapisi

Šola v naravi za osmošolce je potekala v Tolminu od ponedeljka, 13. 2. 2012, do petka, 17. 2. 2012. Učenci smo imeli veliko možnosti za zabavo in doživljajsko učenje, za učenje z veliko gibanja. Učne vsebine so namreč nadgrajevale cilje iz učnih načrtov.

PONEDELJEK, 13. 2. 2012

Učenci osmih razredov smo se po dolgi vožnji nastanili v Tolminu. Pričakale so nas lepo pripravljene sobe. Najprej smo si privoščili počitek in si stvari iz kovčkov ter torb pospravili v omare. Kosilo nam je potolažilo lačne želodčke. Po krajšem oddihu smo poslušali navodila o poteku dela v celem tednu.

Ob 15. uri smo se vsi razredi odpravili na sprehod do sotočja dveh rek, Tolminke in Soče. V okolici doma Soča smo izvedli geografsko orientacijo. Voditelji so bili zelo prijazni, zato je bil sprehod še lepši.

Po večerji smo si ogledali Tolmin, nato pa smo si vsi učenci privoščili manjšo zabavo kar med seboj.

TOREK, 14. 2. 2012

Že navsezgodaj smo se prebudili v lep sončen dan in najprej vse pospravili, saj je sledilo ocenjevanje sob. Nismo pozabili še na svojo osebno higieno in tako smo pripravljeni odkorakali v nov dan. Že na valentinovo jutraj so preskočile nove iskrice.

Ob 9. uri smo vzeli pot pod noge in se odpravili na Tolminska korita ter si ogledali Hudičev most in cerkev svetega Petra. Na mostu nas je bilo nekoliko strah, ko smo videli, kako visoko smo nad reko. Z novimi žulji smo odkorakali proti domu. Kljub naporom smo preživeli imeniten dopoldan. Popoldan pa smo si z novo voljo ogledali muzej v Tolminu.

Ob šesti uri nas je pričakala topla večerja, potem pa smo se posamezne sobe med seboj predstavile z različnimi plakati. Tako se je zaključil prekrasen dan v prečudovitem primorskem mestecu.

SREDA, 15. 2. 2012

Tudi danes smo pospravili svoje malce neurejene sobe in se najprej odpravili na zajtrk, pozneje pa še na sestanek.

Na urniku je bil program »Krasna si bistra hči planin«, zato smo zopet šli na sotočje Soče in Tolminke ter merili temperaturo obeh rek, zraka in tal. Vse skupaj smo analizirali in dopoldne se je zaključilo zokusnim kosilom.

Popoldne nas je čakal poseben program, saj smo plezali po plezalni steni, na katero sem se podala tudi sama, streljali z lokom in v fitnesu krepili svoje mišice.

Po večerji smo na zabaven način tekmovali med seboj. Tako se je zaključil dan, ki je vsekakor spadal med moje najljubše.

ČETRTEK, 16. 2. 2012

Zbudili smo se v zadnji dan našega celodnevne bivanja v Tolminu. Vsi skupaj smo bili

bolj slabe volje, saj smo vedeli, da se bliža konec našega veselja.

Ob 9. uri smo se odpravili na Kozlov rob, na katerega je vodila kar precej dolga in naporena pot, saj smo ob kulturnih in naravoslovnih točkah malo postali in se kaj naučili. Končno smo prispeli na vrh hriba in si privoščili krajši oddih. Vse je očaral prečudovit razgled na mesto Tolmin.

Popoldne smo zopet vzeli nahrbtnike in se odpravili na krajši pohod. Ogledali smo si nemško kostnico iz 1. svetovne vojne. Njena notranjost je res izjemna.

Najboljši del tega dneva pa je bil zaključni ples. Peli in plesali smo, dokler nismo popadali v postelje.

PETEK, 17. 2. 2012

Napočil je dan odhoda in vsi smo bili po eni strani veseli, po drugi pa žalostni, saj je bilo naših skupnih trenutkov v Tolminu na žalost konec.

Pospravili smo svoje stvari in se odpravili na avtobus. Še preden smo krenili proti domu, smo se odpeljali v bližnje mesto Kobarid. Tam smo se razdelili v dve skupini. Najprej smo si ogledali italijansko kostnico, pozneje pa še sirarski muzej Planika.

Tako smo po prečudovitem tednu odšli domov. S tem so se končale dogodivščine, ki bodo vsekakor ostale v srcu marsikoga, zato mislim, da smo vsi mnenja, da je bilo vse skupaj nepozabno.

KLARA GERŠAK, 8. C

Foto: arhiv

Foto: arhiv

Foto: arhiv

► Razgibajmo telo in možgane!

Jutranja telovadba, fizioterapija, krožki delovne terapije, klepeti ob kavi, prebiranje časopisov, obiski svojcev in znancev, zalivanje rož, sprehodi. Tako živahno in polno »obveznosti« je dopolndne za stanovalce v PV Zimzelen. Tako živahno, da pridejo peka peciva in kruha, urejanje zeliščnega vrta in cvetličnih gred, družabne in kulturne prireditve, pevske vaje, igranje kart in drugih družabnih iger na vrsto šele popoldne. Dolgčas skoraj ne more biti.

Razgibano dopoldne

Življenjski ritem starejših je tako kot nasploh tudi v PV Zimzelen umirjen, počasen, a se kljub temu v domu precej dogaja in stanovalci, ki to želijo in zmorejo, lahko pester in razgiban doživijo vsak dan.

Med tednom so ob 9. uri vabljeni k telovadbi v večnamensko dvorano in čeprav je ta velika, je že skorajda premajhna za vse, ki se je udeležujejo. Telovadbo vodi **Janja Koželj**, dipl. delovna terapevtka. Vesela je, da se jutranjega srečanja udeležuje veliko stanovalcev. Telovadba je pomembna zato, »da si razmigamo telo in možgane,« pravi Janja, pa tudi zato, da se družijo, pogovorijo, nasmejijo, zapojejo.

Po telovadbi se stanovalci zberejo v svojih bivalnih enotah ob skupni kavici, klepetu, prebiranju časopisov. Nekateri že v dopoldanskem času dobijo obisk svojcev, znancev, nekateri se v toplešem letnem času odpravijo na krajši ali daljši sprehod po Topolšici ali le posedijo pred domom na zraku in toplu soncu. Nekateri čakajo fizioterapevtske vaje v telovadnici, veliko pa jih privabi program ustvarjalnih delavnic.

Delovna terapija omogoča samostojnost

Delovni terapevt, zaposlen v socialno-varstvenih zavodih, dela na področju zdravstva in sociale. Delovna terapija zajema tri področja človekovega delovanja: področje skrbi zase (zdravstveni vidik) ter področji produktivnosti oz. dela in prostega časa (socialni vidik).

Janja Koželj o svojem delu pravi: »Dosedanje izkušnje kažejo, da si ljudje, ki pridejo živeti v dom starejših, najbolj želijo, da bi lahko še dolgo čim bolj samostojno skrbeli zase, za osebno higieno, se oblačili, sami uporabljali stranišče ... Tukaj nastopi moja vloga. S funkcionalno delovno terapijo učim stanovalca pravilnega obračanja v postelji, posedanja čez rob postelje, pravilnega premikanja, oblačenja, slačenja ...

Skupaj s stanovalcem si postaviva realne cilje. Da jih doseževa, pa potrebujeva veliko časa in volje. Delo poteka individualno ali skupinsko. Stanovalci se na aktivnost dobro odzivajo, zelo radi sodelujejo, sploh potem ko so vidni prvi rezultati. Nekateri potrebujejo več časa, da me pustijo blizu in sprejmejo mojo pomoč, drugi pa so me zelo veseli in komaj čakajo, da spet pridem. Za dobro počutje stanovalcev organiziram tudi različne prireditve in pri tem upoštevam želje stanovalcev. Na naših prireditvah sodelujejo različni gostje in izvajalci, in tako zadovoljimo različne okuse.«

Ohranjanje ročnih spretnosti

Druga oblika delovne terapije je skupinska delovna terapija, v sklopu katere potekajo vsak dan med 9.30 in 11.30 prostočasne aktivnosti s prepletanjem produktivnosti, in sicer v prostorih delovne terapije ali na bivalnih enotah.

Pod vodstvom delovne terapevtke in animatorke ustvarjajo različne izdelke z vezenjem, pletenjem, risanjem, oblikovanjem iz različnih materialov, žganjem na les. Tako nastajajo voščilnice, drobna darila, izdelki za praznične okrasitve prostorov v domu ... Vse to so dejavnosti, s katerimi popestrimo dan, urimo spomin in prste.

V ta sklop delovne terapije spadajo tudi krožki. V okviru gospodinjkega krožka stanovalke, gospodinj in delovna terapevtka pečejo piškote na bivalni enoti.

Na željo stanovalcev je zaživela delavnica restavriranja starega pohištva, kamor se vključujejo predvsem moški.

Družabne igre so telovadba za možgane.

Pomlad je čas za urejanje okolice, sajenje in saditev cvetja na grede in v cvetlične lončke in mnogi stanovalci pri tem delu radi aktivno sodelujejo.

Ob vseh teh dejavnostih Janja Koželj z različnimi terapevtskimi tehnikami dela posamezne stanovalce vključuje v t. im. funkcionalne individualne obravnave z namenskimi aktivnostmi, s čimer stanovalci ohranjajo, izboljšujejo ali krepijo določene komponente, ki so osnova za normalno funkcioniranje človeka.

V družbi hitro mine čas

Vodenje skupinske delovne terapije je le ena od nalog animatorke **Ane Šimenc**, organizatorke socialne mreže. »Vloga animatorke je spodbujati starejše, da se aktivno vključijo v dogajanje in aktivnosti, ki potekajo v naši hiši,« pojasnjuje Ana Šimenc.

»S stanovalci vzpostavim stike v prvih dneh prihoda v dom, s pogovorom se spoznamo. Predstavim jim našo »hišo«, s tem pa tudi dejavnosti, ki jih izvajamo. Na ta način dobijo predstav o

Janja Koželj in stanovalci Boris Gašper se pripravljata na vadbo.

našem delu ter predvsem, kakšne imajo možnosti vključitve v pestre aktivnosti, ki jim jih nudimo.

Različne delavnice pri delovni terapiji in v bivalnih enotah so namenjene druženju, pogovoru ter ohranjanju sposobnosti starejših. Delavnice prilagajamo glede na letne čase in praznike, ki so pred nami. Stanovalci imajo različne ročne spretnosti. Največ je šivanja (voščilnice, prtički ...) risanja, barvanja, rezanja, rezbarjenja, graviranja v les, vezenja, pletenja ... Stanovalci radi prihajajo v delavnice, saj – kot se sami izrazijo – jim mine čas in se družijo v prijetni skupini. Presenečeni so in veseli, ko jim uspe izdelati lepe izdelke, ki jih razstavljamo v avli. Večkrat omenijo, da v preteklosti niso imeli časa za takšno delo, ker so imeli doma druge obveznosti, zato se jim zdaj toliko rajši posvetijo.

Delavnice potekajo občasno tudi v bivalnih enotah, kjer pečemo piškote, se pogovarjamo o različnih temah v pogovornih skupinah, pletemo, šivamo ...

V PV Zimzelen organiziramo tudi veliko prireditev, ki stanovalcem popestrijo dneve. Predvsem in najbolj so veseli glasbenih skupin, pevskih zborov, od katerih se vedno poslovijo s stavkom: »Ali boste še prišli?«.

Pri nas stanovalec ni dolg čas; dogodki se včasih vrstijo eden za drugim. Stanovalci se radi pošalijo, da so zaposleni tako, da nimajo časa zase. Veseli me, da sem del kreativnega delovnega tima, in da naša hiša stoji v čudovitem naravnem okolju tako imenovane Doline meseca.«

Gospodinje pričarajo dom

V PV Zimzelen je razvit koncept dela v gospodinjstvih skupnostih. Zato imajo gospodinje poleg gospodinjstvih opravil v bivalni enoti pomembno vlogo tudi pri vključevanju stanovalcev v različne dejavnosti.

Spodbujajo jih, da se glede na sposobnosti in želje vključujejo v gospodinjstva dela in prostovoljne dejavnosti. Motivirajo jih za peko peciva, kruha – takrat po hiši prijetno zadisi po domači kuhinji –, pletenje, šivanje, kuhanje skupnih obrokov, zlaganje perila, urejevanje cvetja in cvetličnih gredic, če ne gre nič od tega, pa vsaj za skupni pogovor.

»Rade se družimo s stanovalci, a nas najbolj teži, da imamo za vse, kar bi lahko počele, premalo časa,« večkrat potožijo. Več pozornosti in pomoči pri vsakdanjih opravilih potrebujejo stanovalci, ki se težje gibljejo. Drugi stanovalci pa jih vabijo v svojo družbo ob jutranji kavici, k pogovoru o tem in onem. Rade se jim posvetijo, predvsem pa ne izpustijo praznovanj rojstnih dni in različnih obletnic stanovalcev. Veseliti se je namreč treba vsakega dne posebej.

Srce je darilo, ki ga nikoli ne zmanjka.

Vsak teden sta v PV Zimzelen vsaj dve prireditvi – bodisi interne narave, kot so ogled filma, tombola, praznovanje rojstnih dni, sveta maša – bodisi z nastopajočimi gosti. V dobrih dveh letih se je na prireditvah v PV Zimzelen zvrstilo veliko pevcev in skupin, ki so zapeli, zaigrali na različne instrumente, zaigrali igre, skeče, zaplesali ali povedali zanimive zgodbe kot prostovoljci. Vseh se zaposleni in stanovalci zelo razveselimo. Urica, ki nam jo podarijo, vedno prehitro mine, pusti pa še dolgo lepe občutke in da novo energijo. Zato smo vsem nastopajočim v PV Zimzelen zelo hvaležni, da so pripravljeni sodelovati z nami in nas obiskati. Prav posebno energijo in živ-žav v PV Zimzelen in med stanovalce vedno prinesejo otroci Podružnične OŠ Topolšica z učiteljicami Mojco, Polono in Klementino. Z njimi smo letos že veselo in

Ana Šimenc in Marija Pongračič (druga in tretja z desne) motivirata stanovalko za ročna dela.

Foto: Diana Janežič

hrupno pustno rajali, s pesmijo in plesom so stanovalkam čestitali za dan žena.

Kot pravijo učiteljice, so tudi one razveselijo povabila za sodelovanje s PV Zimzelen ter ga ocenjujejo kot zelo dobro in koristno za otroke. »Vsem nam je pripravljeno prireditev v veselje in zabavo, saj imamo občutek, da naredimo nekaj lepega in podarimo delček našega srca. Ali kot pravi pisateljica Bina Štampe Žmavc: srce je darilo, ki ga nikoli ne zmanjka. Več kot ga razdaš, več ga imaš!«

Kako pa otroci doživljajo svoje obiske in nastope med starejšimi ljudmi?

»Ko vadimo v šoli pesmi za nastop v Zimzelenu, se počutimo lepo, ker vemo, da s tem osrečimo prebivalce Zimzelena.

Ko nastopamo v domu za ostarele, na nastop ne pridejo vsi. Zato gremo po sobah in jim zaželimo veliko zdravja, veselja, sreče. Po nastopu so zaposleni tako prijazni, da nam pripravijo pijačo in jedačo.«

(Aljaž, Alem, Anže, Gašper, Modest, Nejc)

»Ko nas zaposleni v Zimzelenu povabijo na nastop, se tega zelo veselimo. Komaj čakamo, da bomo starejšim osebam polepšali dan.«

(Pia, Tia, Ela, Špela, Katja, Lucija)

DIANA JANEŽIČ

Pozdrav prejšnjega in novega predsednika Čebelarke zveze SAŠA

Foto: Diana Janežič

Podoba kulture

► Na kronanju v Šoštanju

V galerijskem večeru 29. februarja se je šoštanjskemu občinstvu predstavil literarni ustvarjalec Janez Žmavc s svojo najnovejšo knjigo dramskih tekstov *Na kronanju* v Budimpešti, ki je izšla pri založbi Cerdonis iz Slovenj Gradca. Priljubljen in priznan avtor Šoštanjčan, ki že vrsto let živi med Celjem in Slovenj Gradcem, je ob tej priložnosti pripravil tudi manjšo razstavo risb, ki so nastale v času njegove mladosti v Šoštanju. Založbo in knjigo sta na kratko predstavila direktor založbe Andrej Golob in oblikovalec Blaž Prapotnik.

Žmavc je znani dramatik in prevajalec, dolga leta je bil sodelavec Slovenskega ljudskega gledališča Celje. K večeru v Šoštanju je povabil tudi literata in svojega prijatelja Andreja Makuca, ki je animiral dogodek. V pogovoru smo izvedeli marsikaj zanimivega iz ustvarjalnega sveta Janeza Žmavca, kot na primer povezavo dramskega teksta *Na kronanju* v Budimpešti z v letu 2006 objavljenim romanom *Otok Walcheren*.

Že tako razgiban in prijeten večer je popestrila uprizoritev odlomka dramskega teksta *Njena ljubezen* v režiji Andreja Makuca, ki jo je priložnostno odigrala mlada skupina iz Slovenj Gradca (Nina Bizjak, Jaka Šošter in Adolf Flis), ter Žmavčeva poezija, ki jo je

interpretirala
Nina Lušnic.

Janez Žmavc, ki je rojen leta 1924, je po končani gimnaziji v Celju študiral na igralski akademiji v Ljubljani. Služboval je kot dramaturg v Prešernovem gledališču Kranj ter kot knjižničar dramaturg in lektor v Celju. Po upokojitvi leta 1990 se intenzivno posveča pisanju. Njegova dramska dela so pomemben prispevek k sodobni slovenski dramatiki.

MILOJKA B. KOMPREJ

Foto: MBK

► Nova pravljica Katje Kočevar

Moj odpad je zaklad je nova knjiga pravljic – pobarvank, ki jo je izdala Katja Kočevar. V preteklosti je že izdala pet knjig pravljic, vsa njena dela dopuščajo otrokom, da sprostijo domišljijo in se predajo ustvarjalnemu barvanju lastne zgodbe.

Tokratni naslov ni naključen. Katja Kočevar je knjigo izdala s pomočjo Krajevne skupnosti Šoštanj, ki se je na tak način pridružila akciji očistimo okolje, ki je bila organizirana konec marca. Knjiga pravljic pobarvank je že našla svoje bralce, v četrtek, 22. marca, jih je avtorica skupaj s predsednico KS mag. Vilmo Fece razdelila v šoštanjskem vrtcu, v petek pa v prvem triletju Osnovne šole Šoštanj. Moj odpad je zaklad je simpatična, a hkrati poučna zgodba o dečku Jaku, ki ga v sanjah preganjajo odpadki. Ilustracije Kaje Kočevar pa kar kličejo po barvicah.

MBK

Foto: Dejan Tonkili

► Občni zbor Kulturnice Gaberke

Leto 2011 je bilo za Kulturnico Gaberke precej delovno in uspešno. Odmevne akcije in prireditve so bile dobro obiskane, vedno več pa je na njih novih obiskovalcev. Polne dvorane obiskovalcev in prireditvenih prostorov nam dajejo motivacijo za nadaljnje delo. Zagotovo je bila najodmevnejša prireditev 5. srečanje preseljencev iz območja rudarjenja Premogovnika Velenje. Rdeča nit prireditve je bila otvoritev prenovljene kapele pri kmetiji Hrastnik ter otvoritev gradbeno ojačane in prenovljene cerkve Sv. Urha v Gaberkah. Zaradi posedanja terena so se na cerkvi pričele pojavljati razpoke, zato je izvajalec del moral ojačati temelje in zidove. Dela so bila obsežna, saj so trajala od začetka maja do sredi avgusta. Po blagoslovu kapele in po sveti maši v cerkvi, ki jo je vodil mariborski nadškof in metropolit Marjan Turnšek, se je prireditev nadaljevala pri kozolcu Kulturnice. Tudi manjše prireditve in dogodki, kot so za izdelovanje cvetja iz krep papirja, salamijada, čistilna akcija, gobarski piknik, so vedno bolj obiskane. Na zabavnem delu velja omeniti še prireditev Veselo nedeljsko popoldne, kjer se predstavijo glasbeniki iz Gaberk in okolice ter Kulturni praznik, kjer smo letos povabili na oder amatersko gledališče Agledaš iz Šoštanja. Vedno bolj odmevno je tudi gledališče pod kozolcem. Lansko leto pa smo kot noviteto uvedli tudi kino pod kozolcem. Skozi celo leto poteka urejanje prireditvenega prostora pri kozolcu, kjer je potrebno vzdrževati okolico in objekte. Zaključili smo tudi z dobrodelno akcijo, s katero smo pomagali družini Anžej, ki jim je dom pogorel septembra 2010. Slavnostna otvoritev obnovljene domačije je potekala v septembru 2011. Po poročilih predsednika in blagajnika je sledila živahna razprava, kjer so gostje in župan Darko Menih našli veliko pohvalnih in vzpodbudnih besed za nadaljnje sodelovanje in delovanje društva. Tudi letošnje leto bo delovno. Največ časa in dela bo namenjenega

Novi člani Kulturnice 2012

Foto: A. Grudnik

prireditvi 6. srečanje preseljencev, ki bo 17. junija 2012 pri kozolcu Kulturnice. Skozi leto pa se bodo zvrstili že ustaljeni, tradicionalni dogodki in prireditve, kot so izdelava rož iz krep papirja, salamijada, gledališke predstave pod kozolcem, gobarski piknik, Veselo nedeljsko popoldne, idr. Če bo naslednjo zimo kaj več snega kot letos, pa bomo pripravili tudi progo za smučarske teke. Razveseljivo je dejstvo, da se je tudi letos društvu priključilo nekaj novih članov, ki bodo tako lahko z novimi idejami in močmi prispevali k še bolj plodnemu delovanju društva.

Kulturnica Gaberke se zahvaljuje vsem, ki so kakorkoli pomagali pri delovanju društva in izvedbi njenih prireditev. Vse pa še naprej vljudno vabimo na naše prireditve.

A. GRUDNIK

► Ustvarjalnost najde priložnost

V marcu so si ljubitelji umetnosti v Mestni galeriji Šoštanj ogledali razstavo Vse to je keramika, avtorice Božene Berčon. Odprtje, ki je bilo 9. marca, sodi v redni program zavoda, ki v mesecu marcu vedno gosti žensko avtorico. Božena Berčon, ki sicer živi v Lokovici, se je na svoji poklicni poti srečala s tem zanimivim materialom – keramiko. Že v času službe jo je navdihovala in vabila k samostojnemu ustvarjanju. To prihaja še posebej do izraza sedaj, ko lahko Berčonova ves svoj čas namenja ustvarjalnosti. To ni njena prva razstava, razstavljala je že v matični tovarni Gorenje in v Galeriji Vzajemne ter na skupinskih razstavah, lahko pa štejemo, da je ta razstava zanj prelomna, videti je, da ima avtorica veliko idej, ki jih bo zagotovo uresničila. Na odprtju je zaigral Franjo Jurovič, razstavo pa je odprl župan Občine Šoštanj Darko Menih. Akademski kipar Vasilije Četković – Vasko je o njenih delih med drugim zapisal: »Izbor obsežne predstavitve njenih življenjskih del iz obdobja petintridesetih let dokazuje pestrost prehoda iz uporabnosti keramičnih ploščic v širše namene in likovne pomene. Dobro ve, kako in kaj vse je mogoče na njih in iz njih (ploščic

različnih velikosti in struktur) narediti in početi. Vključno s steklom. Nanje riše, barvno poslikava njihove gladke ali rustikalne površine, jih razrezuje, drobi, kot so to delali že Stari Grki in Rimljani. Jih na modularen način sestavlja v kolaže in mozaike, nove pomenske in estetske celote. S pričujočo razstavo, na kateri najdemo tako konkretne kakor abstraktne vsebine, dokazuje in nas prepriča, da je iz keramične obloge do slike svojevrstna pot. Vsak postopek oblikovanja v keramiki zahteva veliko mero strokovnosti in izkušenj, dobrega poznavanja procesa delovanja visokih temperatur pri žganju glazurne barve, ki se dogaja v posebnih pečih. Vendar ničesar od pričujočega ne bi nastalo brez porajajočih se njenih idej in inspiracij. Za keramičarko Berčonovo so gotovo največji dosežki pokrajinski motivi, ki jih je ustvarjala s tankimi čopiči, saj so po ohladitvi glinene mase dosegli ustrezno polikromacijo in pričarali vtis akvarela. Če še sama čisto natančno ne ve, kot pravi, lahko v svoji dosedanji praksi vsaj predvideva in pričakuje, kako se bodo nanosi barv spreminjali v zelene tone in odenke.« Razstava je na ogled do začetka aprila.

MBK

► Pomladni praznik v Topolšici

Turistično društvo Topolšica smo društvo vseh ljudi in prav zato se želimo spomniti vseh, ki kakorkoli lahko praznujejo.

Zato smo tudi letos pripravili skupaj z Zasebnim glasbenim centrom Goličnik, taborniki in Bolnišnico Topolšica praznovanje 8. marca – dneva žena, 10. marca – štirideset mučenikov (torej moški praznik) in 11. marca – gregorjevo. Vse se je dogajalo v Kinodvorani Topolšica, kjer so imeli prikupen koncert mladi glasbeniki zasebne šole Goličnik ob virtuoznem muziciranju »starih mačkov«. Dvorana je bila skoraj premajhna, saj smo morali dodati kar lepo število sedežev.

Vse žene smo obdarili s cvetjem, može pa s »fraklčki in suho češplo«. Taborniki pa so na koncu razsvetlili Toplico s svojimi gregočki, ki so jih lepo okrasili z okraski in svečami. Tako smo pozdravili sonce, ki nam vsak dan za nekoliko podaljša dan, in se bomo od njega poslovili ob »kresu«, ko se začne dan zopet krajšati.

Združeni smo močni in uspešni, bi lahko rekli po tokratni prireditvi. Pomlad je še lepša in prijaznejša, saj smo se družili, uživali ob glasbi in lepem pogledu na potujoče lučke na Toplici.

Foto: Arhiv

Foto: Arhiv

► Nedeljsko dopoldne posvetili mamicam

Za vsakega izmed nas, še posebej pa za otroka, je mama prvo zatočišče, prvi objem, prva tolažba in prvi nasmeh. Je vedno tam, kadar jo potrebuje, in pri njej se počuti varno.

Za mamo pa je največja zahvala, ki jo lahko prejme, otrokov nasmeh, dobra volja, zdravje in kakšna posrečeno zapeta pesmica. Vse to smo mi v nedeljo, 18. 3. 2012, prinesli s seboj v dvorano osnovne šole v Belih Vodah in se tako vsem mamam zahvalili za ves trud, ljubezen in dobroto, ki nam jo tako nesebično dajejo.

Več kot dvajset otrok se je skoraj dva meseca družilo vsako nedeljsko dopoldne in pripravilo pester program, ki je obsegal vse od petja, igranja, plesa pa tudi smeha, ki je med gledalci vzbudil prav posebno vzdusje. Po končanem programu sta našim mamam in dekletom čestitala ob prazniku še naš župan Darko Menih in predsednica krajevne skupnosti Anica Pudgar.

Da je dvorana naše šole postala še bolj prijetna za gledalce, pa je poskrbel naš sokrajan Uroš Potočnik. Razstava njegovih slik je poskrbela za poseben čar celotne prireditve in skoraj ni bilo obiskovalca, ki ne bi stopil bližje in si napasel oči ob prelepih tihožitjih in podobah vesolja.

Ta dogodek je organiziral Svet Krajevne skupnosti Bele Vode, za pripravo in celoten potek programa pa sta poskrbeli Jasmina Stropnik in Irena Mazej.

JASMINA STROPNIK

Foto: JS

Zapisani (v) glasbi

► Trije portreti Dunje Tinauer

PRIPRAVIL: PETER REZMAN

Ko sem se eno od marčevskih nedelj s svojo »asistentsko«, hčerko Katjo še pred kosilom oglasil v Metlečah pred vilo Tinauerjevih, sem za hip pomislil, da bo tale intervju videti kot srečanje polovic dveh družin, saj naju je sprejela Cvetka Tinauer, le kdo je ne pozna! In ker v resnici nisva bila namenjena k mami, temveč hčerki, se mi je mimogrede utrnila misel, da je odraščanje v svetu, kjer mama vleče tako močno družbeno sled, po eni strani najbrž laže kot izkopavati se iz popolne anonimnosti, še posebej, če se otrok usmerja v poklic, katerega bistvo je družbena odzivnost.

Po drugi strani pa je najbrž res, da je težje najti lasten izraz ter se uveljaviti s svojimi talenti in marljivostjo brez peze nevoščljivosti okolja, češ da takšnemu otroku starši odpirajo vrata. Mimogrede in iskreno rečeno, s pomočjo pri odpiranju vrat samo po sebi ni narobe nič. Le kdo, ki ima otroke, tega še ni naredil, ali vsaj poskusil narediti?

Obisk je bil namenjen Dunji Tinauer, študentki opernega petja na Akademiji za glasbo pri izredni profesorici Alenki Dernač Bunta. Povod za obisk pa se skriva v več kot uspešnem nastopu zoreče pevke, ki ga je imela 23. februarja v Splitu. A gremo lepo po vrsti.

Dekle

Zanima me, kako to, da si se odločila za študij petja. Nenazadnje si se odločila za poklic umetnice, in to poklicne umetnice, umetnik pa, naj si bo to rojen, učen ali priučen, najbrž ne more postati nihče, ki za to ne dobi nekega notranjega ključa.

Jaz se spominjam že iz ranega otroštva, da me je vleklo to petje. Doma smo imeli tudi klavir, po katerem sem pač zgodaj pričela najprej igrati, potem malo poskušati zares in seveda sem takoj, ko sem bila dovolj stara, vstopila v glasbeno šolo. Iz osnovne šole pa sem šla v glasbeno gimnazijo.

Foto: Katja Rezman

V nižji glasbeni šoli sem bila pianistka. In že takrat sem imela veliko željo, da bi tudi naprej študirala glasbo. A ni bilo prave motivacije in zdelo se mi je, da tisti čas niso bili pravi ljudje okoli mene.

No, že v času osnovne šole sem se nekoč prijavila na neko bolj komercialno pevsko tekmovanje. Ker pa nimam ravno pravega glasu za priljubljene pop komade, sem se odločila za pesem Somewhere over the rainbow. No, in takrat sem se predstavila z zelo visokim glasom, ki ga dosežem, in vsi so bili zelo prijetno presenečeni.

Šokirana je bila tudi moja mama, ki sploh ni vedela, da jaz sama doma vadim, in me je po prvih reakcijah takoj peljala v Velenje k Simonovičevi na eno preizkušnjo. Povedala je, da imam dober potencial, in s to vzpodbudo sem opravila vse potrebno in že v umetniški gimnaziji začela s solo petjem.

Potem je v meni dokončno dozorel sklep, da bom šla študirat petje, je pa bila glavna točka tisti omenjeni nastop že v osnovni šoli, ko se je razkril potencial mojega glasu, predvsem glede možnih višin petja, ki jih dosegam.

No, meni se zdi zanimivo iz tega obdobja tvojih odločitev pred odhodom na študij petja, da si se v Listu kar dvakrat pojavila kot poročevalka iz čisto druge glasbene, metal-rockerske scene. Na prvi pogled to najbrž ne gre skupaj, po drugi plati pa oboje sodi v široko polje glasbe. Kako je bilo s tem pri tebi?

Moram reči, da sem do te glasbene zvrsti prišla posredno preko mojega brata, še ko sem bila majhna, saj je on nenehno poslušal to glasbo.

Jaz sem se ji še najbolj približala v času srednje šole, tudi zaradi vpliva okolja, iskanje lastne identitete in podobno. Me je pa pritegnila ta glasba tudi zato, ker se pri njej, še posebej kadar pojejo ženske, ti glasovi precej približajo izrazom opernih pevk.

Ker sem bila takrat že trdno prepričana o svoji glasbeni poti, sem opravila tudi nekaj preizkusov in dobila tudi nekaj vabil takšnih bendov, da bi pela z njimi. A sem po nekaj izkušnjah hitro ugotovila, da to v resnici nisem jaz in da bi rada ostala pri klasični glasbi.

Študentka

No, zdaj si trdno usidrana v klasičnem, resnem petju. Drugo leto študiraš petje v Ljubljani ...

Ja, moja profesorica je zelo priznana profesorica vokalne tehnike. Obiskujem drugi letnik bolonjskega študija, ki je za razliko od starejših programov dosti bolj usmerjen v petje.

Na akademiji obstaja pevski oddelek, kjer smo zbrani vsi pevci vseh profesorjev. Tako znotraj akademije precej nastopamo in jaz ravno zdaj pripravljam svoj program, česar se zelo veselim.

A to gre za poseben, tebi prirejen repertoar skladb, ki ti ustrezajo tako izrazno kot glasbeno?

Ja. Zaenkrat lahko rečem, da sem korekturni sopran, to je glas zelo visokega razpona. Nimam, recimo, nekih prevelikih nižin, imam pa precejšnje višine in tem razmeram je potrebno iskati primerne pesmi. Petje tako usmerjamo pač v tiste širine, kjer smo doma, če lahko tako rečem. Poleg tega meni ustrezajo bolj dramatične arije, ne preveč hitre ali poskočne, čeprav se je treba naučiti tudi takšnih pesmi, ki so manj ustrezne, saj je, predvsem v operi, treba slediti vlogi, ki jo poješ, tudi če ti intimno ne ustreza najbolj.

Torej zdaj, znotraj že tako usmerjenega poklica, že raziskuješ še ožje specializacije, kaj boš pela?

Ja. No, jaz sem v tem pogledu precej zahtevna do sebe. Včasih mi kdo reče, ja, počakaj še malo, pa boš videla, kako se bo razvijalo.

Vendar jaz imam pred sabo jasen cilj, kot bi imela že v glavi zabetonirano, da bom jaz ta cilj dosegla. Ta cilj je operno petje in se mi zdi, da bom slej ko prej prišla v eno od opernih hiš, kjer koli na svetu.

Foto: Tanja Drofenik

Glede tega tudi nimam nobene treme in se mi zdi, da si je pač treba postaviti najvišji cilj, tudi oder Metropolitanske opre, če hočete, in prepričana sem, da mi bo slej ko prej tudi to uspelo. Za to bom delala in vztrajala v tej smeri.

Glede na to pa me zanima tudi, ali je sploh kaj sodobnih slovenskih skladateljev, morda celo vaše generacije, ki bi kaj pripravljali, ne da prepevate samo te relativno stare skladbe.

Seveda tudi sodobni skladatelji so pripravljani delati in delajo. V tej generaciji smo sedaj na študiju tri sopranistke in ker je za takšno zasedbo zelo malo skladb, nam je kolega skladatelj prav za naše glasove napisal pesem.

Mi se kar precej pogovarjamo s profesorji, kaj se bo na področju komponiranja dogajalo v prihodnje, glede na to, kakšno glasbo skladatelji pišejo danes. Po svoje smo kar malo zaskrbljeni, saj je ta moderna glasba zelo posebna, atonalna, laiki bi dejali, da je »fauš«, čeprav ni. A ne gre pa v uho, tako kot bi si vsaj mi, pevci, želeli pogostejše drugačnih pesmi. Moram reči, da tudi nam, pevcem, takšne skladbe niso všeč in jaz osebno take moderne glasbe že ne bi ustvarjala.

Meni je veliko bolj blizu to, kar so pisali pred sto, dvesto ali tristo leti in še več. Romantika je meni najbližje. Sploh italijanska romantika.

To se je že ustalilo in je preizkušeno.

Ja. To bo večno.

Ta moderna glasba je pač takšna, da se hitro spreminja. Vsako leto pride kaj novega zraven. Verjetno bo pa zopet prišlo do tega, da se bo počasi malo obrnilo nazaj.

Najbrž se skozi čas stvari malo prečistijo ...

Se strinjam. Kvaliteta pa ostane.

To se vidi pravzaprav tudi po obisku. Velika večina publike, ki lahko izbira, nikoli ne gre na kakšen koncert sodobnih skladb. Celo zase rečem, ker sem bila pred kratkim na takšnem koncertu in je trajal dve uri, da je bilo precej mučno za ušesa in vse skupaj.

Mi je pa bila zelo všeč opera Črne maske, ki so jo postavili v okviru predstav na EPK 2012 v Mariboru. To mi je bilo pa všeč, a zopet ne toliko s pevskega vidika, saj je tudi to pisano precej moderno, saj petje pogosto prehaja skoraj v recitacijo oziroma v peti govor, kar je zelo težko izvajati.

Predstava mi je bila všeč celostno, z vsemi gledališkimi elementi, interpretacija kot celota.

Si veliko na koncertih?

Seveda smo na akademiji tekoče obveščeni o vseh koncertih, tudi karte dobimo po bolj ugodnih cenah, kar se mi zdi skoraj kot nekakšen privilegij, saj so karte koncertov in oper precej drage. Za študente pa še posebej.

Veliko je pa za študente tudi zastoj, tako da ni težko spremljati, kaj se na tem področju dogaja.

Umetnica

Koliko tvojega truda je bilo potrebno vložiti v vabilo za izvedbo prazničnega koncerta v Splitu?

Do tega konkretnega vabila je prišlo na precej nenavaden način. Jaz sem dala na svoj glasbeni profil na Facebooku posnetke svojih pevskih nastopov in nato dobim prijazen komentar gospe Vere Hrga, ki je takrat sploh nisem poznala. Sporočila mi je, da bi bili Slovenci v Splitu zelo navdušeni, če bi jaz pela za kulturni praznik pri njih.

V bistvu pa je šlo za to, da sem jaz objavila posnetke, njej pa jih je posredovala ena njena kolegica kot dodatek k voščilu za rojstni dan. Tako se je zgodilo srečno naključje, saj je tudi Vera naša rojakinja iz Šoštanja oziroma iz Gaberka, ki pa že od mladosti živi v Splitu.

No, ona je bila zato zainteresirana še bolj, ker sem tudi jaz iz Šoštanja, in mi je na ta način poslala to vabilo, da bi nastopila pri njih v Splitu. Tam namreč deluje močno slovensko društvo Triglav.

Split na tvoji karierni poti. Kako si doživela ta koncert? Zanimivo se mi je zdelo, da si kljub vsemu pričela program z dvema lpavčevima samospevoma.

Ko sem dobila vabilo v Split, sem bila zelo, zelo vesela. To je moje prvo mednarodno vabilo, vabilo iz tujine in to je korak naprej. Ko sem vedela, da bom pela v Splitu, je hitro stekla akcija. Sestaviti sem morala program, saj sem jaz do takrat imela v glavnem predelano to, kar je treba znati za študij.

Za ta nastop pa se je bilo treba pripraviti malo drugače.

Kdo pa ti je pomagal?

Program sem v bistvu sestavila sama. Vključila sem kar dve ariji.

Ko je moja profesorica videla program, se je kar malo začudila, češ: tole bo pa zelo zahtevno. A sem potem res garala in redno vadila in naštudirala, kot sem zastavila program.

Koliko časa rabiš za pripravo takšnega nastopa?

Vabilo sem prejela lani poleti, nekje oktobra pa sem potem pričela s pripravo. Program sva potem s profesorico predelali in od novembra dalje sem pričela intenzivno vaditi.

Vadila sem potem sama in to je bila zame tudi nova izkušnja, da sem bila na ta način prepuščena sebi in sem morala izpiliti vse sama.

Do sedaj tako velikega koncerta še nisem imela, zato sem želela prej preizkusiti pred publiko, da ne bi s tem programom prišla prvič na oder šele v Splitu. Zdelo se mi je zelo pametno, da bi naredila nekakšno generalko pred Splitom. Tako sem program intenzivno predelala do decembra, ko sem že imela prvi solistični koncert tukaj, v Šoštanju. V Šoštanju sem dobila zelo dober občutek. Povabila sem zraven še Roberta Koritnika, da sva zapele duete.

Tako sem potem res dobila občutek, kako celoten nastop funkcionira in kako bom lahko nastopila v Splitu.

Ko sem prišla v Split, je pa bila zopet zelo zanimiva izkušnja, saj sem imela na voljo samo en dan, da sem se seznanila in se ujela s pianistko (ime) in s tem drugim, hrvaškim baritonistom Mariom Krnićem.

Običajno je namreč, da smo bolj uigrani. Z nekom vadiš na primer pol leta in potem greš z njim na oder. Tukaj smo imeli na voljo samo en dan, ampak smo se v sekundi ujeli. Pianistka je bila res vrhunska. Pevca tudi. Z Mariom pa sva se preko igre posebej dobro ujela v duetu.

Občutki po koncertu? Kako si vzpostavila kontakt s publiko?

Split me je res prevzel in sem se zaljubila tako v mesto kot v ljudi. Sploh gospa Vera je bila zlata in člani društva so se zelo potrudili, da je bilo vse na visoki, profesionalni ravni. Pripravili so nam obisk društva, predstavili, s čim vse se ukvarjajo. Čeprav je bilo zelo malo časa, smo si vse pogledali in je bilo res zelo zanimivo.

Koncert sam pa je bil res fenomenalen. Preden sem šla pred publiko, me je malo stiskalo, ker ne veš, kako je. Ko pa sem videla publiko in polno dvorano, je vsa trema v hipu izginila.

Seveda je vse skupaj precej stresno, zame še bolj, ker je bilo prvič v takšnem okvirju, a občutki po koncu so bili res zelo prijetni, ljudje so oddalji pozitivno energijo in sprejeli moj/naš nastop z navdušenjem.

Duet na koncu je posebej navdušil publiko.

Zgodijo pa se tudi nepredvidene zadeve. Med nastopom pianistka nekaj časa ni našla pravih not in smo mislili, no, kaj pa zdaj! Pa smo malo improvizirali in sem odpela Prešernovo Luna sije, klad'vo bije. Publika je bila malo šokirana, ker pesem sploh ni bila napisana na programu, in so gledali, kaj pa je zdaj to. Končno pa je pianistka le pomahala, ker je našla prave note, in je šlo naprej po programu.

Potem, po koncu, sem govorila z veliko ljudmi in sem res čutila iskreno radost obiskovalcev in pohvale, ki so sledile. Nekateri so celo izjavljali, da je v 19 letih obstoja tega društva bil to najboljši koncert doslej. Potem se je to njihovo zadovoljstvo naselilo še vame in sem bila res zelo vesela tega uspešnega nastopa.

Kaj imaš pa sedaj v načrtu? Boš še kje ponovila ta koncert?

No, zaenkrat ni na vidiku konkretnega nastopa, seveda pa z zanimanjem čakam, če bi prišlo še kakšno povabilo, in mislim, da tudi bo. Sicer je pa zdaj na prvem mestu vseeno študij.

Ja, seveda, izkušnja je bogata. Poleg pevskega si okusila tudi ta dramaturški del, ko si tudi sama zasnovala program. To vse ti bo gotovo koristilo v prihodnje.

Ja. Seveda je pa študij na prvem mestu.

Drugo leto bom diplomirala, potem je naslednji cilj seveda še doštudirati »plus dva«, torej študij do magisterija in jaz sem si rekla, da bom šla potem še »plus dve leti«, da opravi doktorat. Medtem pa bi rada, da bi v obdobju po diplomi že skušala dobiti tudi kakšne vloge in nastope. To so zaenkrat cilji.

No, seveda je pot odprta najbrž v svet, saj sta v Sloveniji samo dve operni hiši, ki hitro zapolnita svoje potrebe.

Pa še tako je pri nas, da je mariborska opera res bolj odprta za mlade in neuvpeljavljene pevce, medtem ko je v Ljubljani precej bolj težko priti v ansambel, če si mlad in brez izkušenj.

Najbrž žal velja tako za vsa področja umetnosti pri nas ... Če si na začetku poti, je treba izkazati zvrhano mero ambicioznosti in iskati svoje priložnosti ter izkušnje v tujini.

Seveda. Zato sem se pa jaz že zdaj začela intenzivno pripravljati na različne avdicije in sem zelo vesela, da mi je pri sestavljanju tega programa, s katerim bi konkurirala za resnejše angažiranje, pomagala moja profesorica.

Najbrž je treba iskati vse možnosti za uveljavljanje, od živih nastopov do posredovanja posnetkov na internet, kar nam omogoča današnji čas, tako da lahko tvoje petje poslušajo po vsem svetu ...

Saj..., nikoli ne bi pričakovala, da bo takšen posnetek pripeljal do tako uspešnega koncerta, kot je bila ta v Splitu.

Iz Splita se nam je s čustvenim zapisom o Dunjinem nastopu, oglasila **Vera Hrga Cerkovnik**, rojena Gaberčanka, ki živi v dalmatinskem glavnem mestu. Tam pa ne, da samo živi, ampak je gonilo slovenskega kulturnega društva Triglav.

SLOVENSKI KULTURNI PRAZNIK V SPLITU 2012

„Enak je pevec vencu poezije ...“

Dan, ko ima kultura prvo besedo, slovenski kulturni praznik, je za nas Slovence, živeče v Splitu in okolici, poseben dan. To je dan pesmi, slovenske besede, misli na domovino, na poslanstvo, ki nam ga je zaupala in ga na tem prostoru zvesto negujemo že polnih 20 let.

Kot Slovenci zunaj meja se z našo kulturo počutimo povabljeni k medkulturnemu dialogu in ta dialog je za naše društvo in naše delovanje ves čas obstoja primarno sredstvo komunikacije z okoljem, kjer živimo, z oblastmi, s someščani. Predvsem pa tudi način tesne povezanosti z matično domovino.

Kulturni praznik je vsako leto priložnost, izziv in vzpodbuda, da storimo največ, kar je v naših močeh. Tako je bilo tudi letos, ko smo s prireditvijo znova pokazali vsem članom, vsem prijateljem in ljubiteljem kulture mesta Splita, pa tudi mestnim oblastem, da kultura, glasba, pesem, beseda govorijo isti jezik in ne poznajo meja, da se svobodno prelivajo preko mostov, rek, zalivov morja in planin. Do odprtih src, ki lepo in dobro želijo, mislijo.

Ob snovanju programa za ta svečani dan vsako leto že jeseni skrbno brskam po slovenskem scenskem prostoru in iščem primerne programe, umetnike, ustvarjalce, ki bi jih povabili k sodelovanju. Ob tem brskanju nikoli ne preskočim mojega rojstnega kraja, prebiram kulturne novice, literarne stvaritve, številne likovne dogodke, ki jih pridni kulturni delavci mojega mesta ob Velunji in Paki redno prirejajo. Pa sem ob brskanju zagledala toplo lice mlade Šoštanjčanke Dunje in ko sem prisluhnila še njenemu glasu, sem si rekla, to je to. Čudovit glas, moje dekle, moje gore list, na začetku kariere. Naj bo to ena od prvih stopničk njenega vzpona. Tukaj v mojem mestu, v mojem drugem domu. Pred zahtevno splitsko publiko.

Predvidnemu povabilu za nastop v Splitu je sledil hiter in navdušen odgovor. Seveda! Z veseljem. In pričele so se priprave. Za celovečerni koncert sopranistke Dunje Tinauer iz Šoštanja in mladega splitskega baritonista Maria Krniča. Tudi slovenskih korenin. V foyerju HNK Split. Vse je teklo, kakor je treba, vse je bilo tudi objavljeno in pripravljeno za svečanost 9. februarja zvečer. Ker pa v mestu pod Marjanom nihče ni bil pripravljen na sneg in led, ki nas je ravno ob tem času obiskal in

Vera Hrga Cerkovnik in Dunja Tinauer dan pred koncertom na splitski Rivi.

okoval tako, da npr. otroci niso hodili v šolo kar cel teden, da je bilo na ulicah kar 960 zlomljenih rok in nog, je seveda ob vseh odpovedanih prireditvah in zaprtih vratih gledališča tudi naš koncert odpovedan ...

... do tistega 22. februarja, ko je ob našem prvem srečanju sonce že kar ljubeznivo pozdravilo moje drage goste iz mojega mesta. Glavi družine: očeta Staneta in mamo Cvetko ter mojo Dunjo. Kako lep in bogat občutek. Srečati, spoznati nove ljudi. Za vedno. In pomisliti: kot da se poznamo celo življenje.

Popoldanske vaje v gledališču so bile moje prvo uživanje v Dunjinem glasu in „stasu“ ter v toplih in priskrbih Marievih pogledih, namenjenih svoji gostji. Tudi korepetitorka Anna Semkina se je pridružila solistoma kot njuna „stara“ znanka in vse je izgledalo, kot da so skupaj vadili ure in ure. Skoraj nemogoče, si mislim, glasba zares ne pozna meja.

Za slovesen koncert je vse pripravljeno. Prelepa in izredno akustična dvorana foyera HNK skrivnostno molči. Presenečenje nestrpno trepetava v zraku. Dvorana se polni. Tudi povabljeni iz mestnih oblasti so tu. Kamere so po uvodnih intervjujih na svojih mestih. Uvodne besede in pritajena tišina. Vrata se odpirajo in gledališče zadrži dih. Vstopa dolgonoga lepota v obleki bleščeči.

Sopranistka Dunja. Moja Dunja.

In čudovit večer se prične. Dunjin glas izpolni prostor. Z Benjaminom Ipavcem: Če na poljane rosa pade. Iz gozda so ptice odlpule.

Gromki aplavz.

In dekle odhaja.

Vstopa Mario. Naš Mario. Tudi on si uspešno utira pot na glasbeni sceni. Osvaja s svojim žametnim baritonom in prijetnim videzom. Radi ga imamo. Njegovo petje nas prevzame.

Pa zopet Dunja. Za njo Mario.

Dvorana iz navdušenega aplavza prehaja v absolutno tišino. V brezmejnem uživanju v glasbi, ki svoj vrhunec doseže v duetu.

Najprej v spontanem Luna sije, ki je bil pripravljen in naštudiran za BIS, kar čez noč.

Potem v prelepem Mozartovem duetu Don Giovannija in Zerline iz opere Don Giovanni. La ci darem la mano, ki nas povsem razgali. Kakšna sinergija. Mladost, lepota, prežeta z glasbenim izrazom.

Ko so še zadnji zvoki njunih glasov nudili glasbeni užitek, dvorana ni mogla več obvladati svojih občutkov in je z gromkim aplavzom izrazila svoje navdušenje.

Mlada solista Dunja Tinauer in baritonist Mario Krnić sta nam ob izvrstni korepetitorki in pianistki Anni Semkini s svojim mladostnim nastopom pričarala izredno umetniško doživetje.

Bil je to zares čudovit večer. Mnogim našim stalnim obiskovalcem eden najlepših Prešernu in kulturi posvečenih dogodkov do sedaj. Pohvale so kar deževale. Tudi povabila za v prihodnje so sledila. Glasbeni večer, ki se ga bomo Slovenci v Splitu, zagotovo pa tudi vsi ostali navzoči, še dolgo spominjali.

Verjamem, da bodo tudi starša Cvetka in Stane ter naša Dunja koncert v Splitu za vedno zapisali v svojih srcih. S ponosom, z lepimi spomini, z novim prijateljstvom.

Prijateljstvom, ki je zame nova spona, nova stezica v moj kraj, mojo dolino, mojo Slovenijo. Želim si, da bo klena.

Zapisani (v) glasbi

PRIPRAVILA: MELITA JELEN

➤ FALOTI še vedno tapravi

Tapravi faloti v zadnjih časih niso počivali, čeprav so se nekoliko odmaknili iz medijev. Posneli so kar nekaj skladb: Hiša na koncu vasi, Sreča je, Muzikanti, muzikanti ... Skladbe nastajajo izpod peresa Petra Finka, Fanike Požek, Edvina Fliserja, Barbare Kolerič in Jožeta Šaleja, pa tudi sami člani se preizkušajo v tem. Prihodnje leto se bliža njihova 15. obletnica obstoja in bi jo radi zabeležili z izidom nove zgoščenke. Nekaj skladb hranijo v arhivu za nastope na nekaterih slovenskih festivalih, ki jih v letošnjem letu želijo tudi obiskati. Čaka jih igranje na različnih veselicah, porokah, obletnicah, vedno pogosteje pa tudi igrajo v sosednji Avstriji. Za avstrijsko nacionalno televizijo ORF velikokrat snemajo radijske in televizijske oddaje, ki pa zahtevajo nastop v živo. Drugače so še vedno vsi nasmejani, polni energije, dobre volje in delovne vneme. Še vedno so preprosto Tapravi!

➤ Ansambel STIL z novim valčkom

Ansambel Stil je konec januarja posnel nov valček z naslovom Spomin na njo. Kot avtor glasbe, besedila in aranžmaja v celoti se je podpisal Iztok Pantner, kitarist skupine Katrca. Stilovci ne počivajo, saj že pripravljajo nove skladbe v sodelovanju z Rokom Švabom. Njihov cilj v letošnjem letu je sodelovanje na festivalih na Ptuj, v Števerjanu in morda tudi na Vurberku. Pripravljajo pa tudi eno vokalno acapella priredbo poznane pesmi ansambla Slovenija. Več o tem, pa pravijo, naj ostane skrivnost.

➤ SPEV z novim videospotom

Ansambel Spev je v pomlad zakorakal z novim videospotom za pesem Roža moja. Gre za priredbo dalmatinske pesmi Ružo moja, ki so jo že predstavili pred kratkim, tokrat pa so posneli tudi videospot v sodelovanju s TV Golica. Besedilo pesmi je napisala Tanja Žagar, glasbo Du-bravka Šimek, aranžma pa Marko Pezdirc. Pesem je kot nalašč primerna za vedno toplejše pomladne dni.

➤ MINUTKA z enim članom več

V nedeljo, 12. Februarja, je ansambel Minutka postal bogatejši za enega člana. Basistu Vojku in njegovi Karin je na svet prijoval mali Nej, ki se mu je precej mudilo na svet, saj je bil napovedan za mesec marec. Posledično je tudi klarinetist Armin postal stric. Čestitke mladi družinici in veliko veselja in radosti v prihodnje.

Naša dediščina

► Klepeti pod Pustim gradom

Na zadnji četrtek v februarju smo se v Muzeju usnjarstva Šoštanj znova srečali na Klepetu pod Pustim gradom. Gost Mirana Aplinca, ki je tokrat vodil klepet, je bil znani Šoštanjčan Vinko Pejovnik. V uvodu klepeta je voditelj pozdravil prisotne in na kratko predstavil gosta, ki ga mnogi poznamo kot strastnega planinca in zaposlenega v Termoelektrarni Šoštanj. Nema lokrat pa smo prijetno presenečeni nad bogastvom, življenjskimi izkušnjami in vedrino, ki so jo gostje na klepetih pripravljene deliti s poslušalci. Tako je bilo tudi tokrat. Ob projekciji fotografij je Pejovnik nanizal dogodke iz mladosti, šolskih klopi, ko se je že srečal s planinstvom, filatelijo, numizmatiko in fino mehaniko. Pri mojstrih v Celju se je izučil za urarja, vendar ga je poklicna pot zanesla v TEŠ, kjer je bil zaposlen celih 37 let vse do upokojitve. Vsa ta leta je prosti čas s prijatelji planinci preživel v gorah in to navado skuša vzdrževati še danes. Ob koncu klepeta pa je Pejovnik povedal tudi, zakaj mehanska ura v stari šoštanjski mestni hiši znova deluje. Ko jo je pred nekaj leti popravil, je to seveda povzročilo nekaj začudenja, danes pa so se ljudje nanjo že dobro navadili. Za uro skrbi še danes, saj jo mora, zaradi tehničnih posebnosti, prav vsak dan navijati, kar mu je v veselje in obvezo. Gostitelj klepetov se je ob koncu gostu zahvalil za prijeten klepet, ženi Ili pa podaril rožico kot znak veselja in podpore, ki jo daje svojemu življenjskemu sopotniku. Po formalnem delu klepetov se je klepet nadaljeval ob nepogrešljivi in dobrodošli domači potici.

MIRAN APLINC

Foto: arhiv

► Partizanska dediščina

Bil je pustni torek, 22. februarja leta 1944, ko je v grapi pri Osreških pečeh v Ravnah pri Šoštanju padlo štirinajst borcev XIV. divizije. V spomin na pohod, darovana življenja za svobodo in na prelito kri, ki je tekla po slovenski zemlji, je zadnja februarska sobota potekala v Ravnah spominska proslava opomin na dogodke iz leta 1944.

»... lepo je živeti, toda, za kar sem umrl, bi hotel še enkrat umreti!« Ni šlo brez Kajuhovih besed. Ni šlo brez besed o svobodi, domovini, domotožju ... Mladi fantje, marsikateri okoli 20 pomladi ni ušlo, so odhajali v vojsko. Skoraj goloroki so samozavestno zrl v oči do zob oboroženemu okupatorju, misleč, da se ne vrnejo več domov. Nekateri so se, k sreči, drugi se niso nikoli več vrnili. Vojna je terjala mnogo življenj, tekla je kri. Iz trpljenja, solz in gorja, a s srcem za domovino jim je uspelo zgraditi nov svet – svobodno domovino.

Proslavo v spomin prihoda in krvavih bojov XIV. divizije so pripravili Zveza združenja borcev za vrednote NOB Ravne in Kulturno-umetniško društvo Ravne sodelovanju s konjeniki Šaleške konjenice. Proslavi so prisostvovali člani Slovenske vojske, veteranske organizacije iz časa NOB in iz leta 1991. Krajski kulturni program so pripravili moški in ženski pevski zbor, ravenski harmonikarji, učenci podružnične šole, ravenska pleh godba in recitatorke, program pa je povezovala Marjana Kotnik. Zbrane je pozdravil in nagovoril Bojan Kontič, predsednik ZB NOB Velenje: »XIV. divizija sodi med najbolj znane in uspešne enote slovenske narodno-osvobodilne vojske.«

Prisotne na proslavi je pozdravil in opomnil na dogajanje iz leta 1944 tudi Darko Menih, župan Občine Šoštanj:

»Spomin je kot rešeto. Velike stvari ohranja, male pa pusti. Ampak med drugo svetovno vojno so bile ravno male stvari tiste, ki so prinesle slovenskemu narodu zeleno svobodo in naredile Slovence velike.«

Foto: arhiv

Ob koncu se je Viktor Potočnik, predsednik Zveze združenja borcev za vrednote NOB Ravne, vsem najlepše zahvalil za udeležbo na proslavi in prenašanje spomina ter vrednot v nove generacije.

Kolikokrat pomislimo, v kakšnih težkih časih živimo. A priznajmo, smo srečnejši in bogatejši, kot so bili ljudje nekoč, še par desetletij nazaj. In smo svobodni, govorimo slovenski jezik, živimo na slovenskih tleh. Prevečkrat jemljemo takšne stvari za samoumevne, premalokrat pa se zavedamo, da vselej ni bilo tako, da so ljudje darovali življenja za domovino, da smo danes na svoji zemlji sami svoji gospodarji, mi pa to premalo cenimo.

NASTJA STROPNIK NAVERŠNIK

► Nicholas Carr

Plitvine: kako internet spreminja naš način razmišljanja, branja in pomnjenja

Spet sem posegla po Bralnih znamenjih, zbirki knjig, ki morajo biti zanimive ne samo tistim, ki se ukvarjajo s knjigami in založništvom ampak vsem, ki se »utapljam« v brezmejno morje takšnih in drugačnih informacij.

V delu *Plitvine: kako internet spreminja naš način razmišljanja, branja in pomnjenja* je **Nicholas Carr** na globok način opisal »plitvo mišljenje«, če nekoliko poenostavim eno izmed ocen. Tematika se dotika tako rekoč vsakogar, še zlasti pa tistih, ki s pisano besedo živijo in v vsakdanjem življenju doživljajo njeno transformacijo ne le iz analognega v neizogibno digitalno, ampak tudi drugačno delovanje še vedno skrivnostnega sveta človeških možganov.

Carr, pravijo mu neumorni kritik revolucije informacijske tehnologije, namreč uporabi podatke iz nevrologije, da bi ocenil organski vpliv računalnikov na možgane, pri tem pa navaja poskuse, ki primerjajo delovanje nevronov med brskanjem po internetu in pri branju knjig. Ali kot se je izrazil: mrgolečo nevronske dejavnost v možganih uporabnikov interneta in umirjeno dejavnost možganov bralca knjig. Raztreseno brskanje prvih je resda nadvse privlačno, pravi avtor, a onemogoča globoko razumevanje in pomnjenje. Obsojeni smo torej na brodenje po plitvini... Po Carrovo: »Nekoč sem se potapljaj v morju besed. Zdaj drsim po njegovi površini, kot bi bil na vodnem skuterju.«

Zaskrbljenost, ki nas prežema, ko se poskušamo zavedeti, koliko informacij se nas v vsakem trenutku dotakne in koliko jih izpuhti, po svoje ni nič novega. Nicholas Carr to lepo ponazori z zgodovino človekovega prehoda od povsem oralne kulture do dobe, ko skoraj ne znamo več ubesediti tega, kar smo trenutek prej prebrali, ker smo že v naslednjem trenutku, v »natanko zdaj«

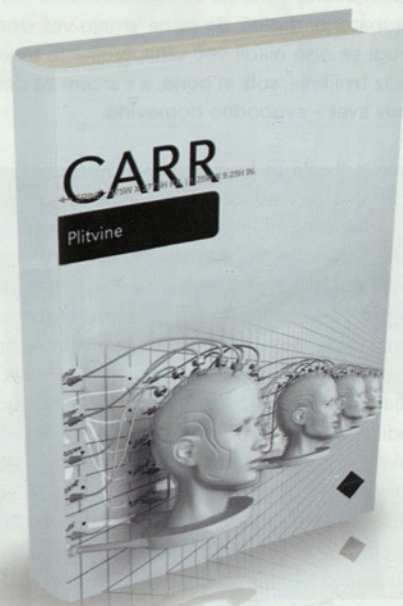
Ko se je v človekovo vsakdanje delovanje vsiljevala pisana beseda, je Sokrat upravičeno opozarjal, da bodo ljudje, ko se bodo navadili zapisovanja svojih misli in branja misli drugih, postali manj odvisni od vsebine lastnega spomina. Na osebni spomin so se še manj zanašali, ko se je razširila uporaba tiskarskega stroja, z njim pa založništvo in pismenost, piše Carr. »Knjige in časniki, ki so bili na voljo v knjižnicah ali na policah zasebnih domov, so začeli predstavljati dodatke biološki hranilnici možganov. Ljudem si ni bilo več treba zapomniti vsega. Informacije so lahko iskali.«

In že takrat, ko je Gutenberg pisane besede začel prelivati v tisk, je med misleci završalo. Ljudje so se prvič počutili zasute z informacijami, ugotavlja Carr. Za primer navede besede Roberta Burtona o neizmernem kaosu, ki so ga prinesle knjige: »Tlačijo nas, oči nas pečejo od branja, prsti bolijo od obračanja strani.« Ali angleškega pisatelja Barnabyja Richa, ki je že leta 1600 potožil: »Ena največjih bolezni današnjega časa je ta množica knjig, ki so tako zasitile svet, da ne more več prebaviti količine ničvredne snovi, ki nastaja vsak dan in stopa v ta svet.«

Bralec je postal knjiga. In človeški možgani so se spremenili v knjižne možgane. To ni samo priložnostno skovana besedna zveza, temveč Carr postreže z znanstvenimi ugotovitvami, ki potrjujejo, da se človeški možgani s tem, ko so izpostavljeni različnim oblikam prenosa informacij, res spreminjajo. Današnji lovci na spletu so informacije in vse spremljajoče metatekstovne vsebine zmožni le preleteti in nanizati kvečjemu ključne besede. Iz tega izvira protislovje, ki opredeljuje splet: »Internet se polasti naše pozornosti in jo razprši.«

V osemdesetih letih prejšnjega stoletja, ko so prve šole začele z nabavo računalnikov, so mnogi digitalizacijo pozdravili z navdušenjem: dostop do čedalje več besedil naj bi omogočal reševanje problemov z več raznolikih vidikov in bralca tako »osvobodil«. Ko je v devetdesetih internet preplaval svet, se je prvotno navdušenje poleglo. Breme premnogih informacij je bilo za internetne bralce preveliko, zato elektronskih dokumentov niso zares brali, temveč nanje le klikali; pogosto si niso zapomnili niti, kaj so že brali in česa še ne. Kljub temu so zagovorniki digitalizacije še upali, da se bodo bralci novega načina branja sčasoma navadili in da se bo »hipertekstovna pismenost« še razvila.

A se žal ni. Mnogi poskusi, v katerih so kandidati na internetu brali vse od literarnih besedil pa do novic, so pokazali, da »interaktivno« branje nikakor ne pripomore k razumevanju, kaj šele globokemu uvidu v tekst. Pomemben vzrok je kognitivna preobremenitev: če je tradicionalno branje prinašalo informacije v možgane »kapljo za kapljo«, kot se izrazi Carr, je branje tekstov, »obloženih« s povezavami, videi in oglasi podobno točenju vode v vedro iz mnogih do konca odprtih pip: številne informacije »pljuskejo« čez rob spomina, kar ostane, pa je nenačrtna zmeda podatkov iz nepovezanih virov. Preobilje informacij povzroča med drugim raztresenost, svoj davek pa zahteva tudi mrzlično preklapljanje s

strani na stran. Možgani namreč potrebujejo čas, da spremenijo cilje, se spomnijo pravil, nujnih za novo opravilo, in da ustavijo procese, namenjene prejšnji dejavnosti, kar njihovo delovanje opazno upočasni.

Jakob Nielsen, dolgoletni raziskovalec in svetovalec za spletno oblikovanje, je ugotovil, da poteka tipično branje internetnega uporabnika v obliki nekakšne črke F: ko prebere prvih nekaj vrstic, bralec spusti pogled in prebere še nekaj vrstic v sredini, nato pa se hitro spusti na dno strani. Tudi zadrževanje na spletnih straneh traja zelo kratek čas (po raziskavi agencije ClickTale le od 19 do 27 sekund), z večjo količino teksta na strani pa se čas ogleda skoraj ne spremeni: po Nielsenovih raziskavah se za 100 dodatnih besed ogled v povprečju podaljša le za 4,4 sekunde.

Na internetu torej pravzaprav ne beremo, in tak način »branja« se seli tudi zunaj računalniških zaslonov. Raziskava nGenera iz leta 2008 je pokazala, da otroci, ki so se v dobo interneta že rodili, tudi običajnih knjig ne berejo več z leve proti desni in od zgoraj navzdol, temveč namesto tega krožijo po straneh in iščejo drobce informacij.

Na neki način internet nadaljuje proces pozabljenja, ki se ga je bal Platon in se je začel s knjigo. Vendar je zgodovina medijev tudi zgodovina njihove različne uporabe. Rimski filozof Seneka je na primer zapisal, da naj »posnemamo čebele«: to, kar smo prebrali, shranjujmo v »različnih razdelkih«, nato pa premešajmo »vse različne sokove, ki smo jih okusili, in jih tako pretvorimo v novo snov: ta bo izhajala iz prejšnjih snovi, a bo hkrati od njih povsem drugačna«. Spomin torej tudi v času knjige ni bil zanemarljiv: bil je cenjen ne le kot skladišče, pač pa tudi kot »panj«, v katerem pride do nove, ustvarjalne sinteze idej in podatkov. Prav v ta namen so bile vse do konca 19. stoletja v rabi tudi posebne beležke za zapisovanje citatov. Čeprav naš um tudi danes shranjuje veliko informacij, ne gre za tako zaključene sklope, ampak za informacije iz zelo raznolikih virov, kar sintezo znatno oteži.

Metafora uma kot računalnika z omejenimi kapacitetami resda navaja k misli, da se s prepuščanjem podatkov »zunanjemu spominu« možgani dejansko razbremenijo in da jim ostane več prostora za zahtevnejša umska opravila. Vendar je metafora napačna: bolj kot računalniku so možgani podobni rastočemu organizmu. Znanstveniki so ugotovili, da se ob shranjevanju podatkov v kratkoročni spomin poveča količina nevrotransmiterjev, zaradi katerih se okrepijo povezave med nevroni, med shranjevanjem podatkov v dolgoročni spomin pa se tvorijo celo povsem nove nevrnske povezave. Zaradi dejanskih anatomskih sprememb, s katerimi se obenem preoblikuje celotni možganski sistem, se dolgoročni spomin ne more nikoli do konca zapolniti: prej velja, da s shranjevanjem podatkov naš um postaja ostrejši in shranjevanje novih spominov vanj čedalje lažje. Obenem pa se kratkoročni spomin, ki lahko obsega le zelo majhno število enot, v preobilju internetnih informacij resnično hitro zapolni. Da bi podatke shranili v dolgoročni spomin, rabimo ponavljanje in veliko mero osredotočenosti, ki jo internet s svojimi mnogimi,

stalno motečimi signali onemogoča.

Kot piše Carr, je v sedemdesetih letih preteklega stoletja vse pogostejša uporaba računalna pri učenju matematike staršem vzbujala dvome: ali se ne bodo otroci polenili in njihove učne sposobnosti zmanjšale? Zgodilo se je prav nasprotno: ker je kalkulator razbremenil kratkoročni spomin, potreben za izračunavanje posameznih operacij, so učenci hitreje in lažje razumeli bolj zapletene matematične koncepte. Internet, trdi Carr, pa se od računalna razlikuje: ko kratkoročnemu spominu naloži preveliko breme, predstavlja resnično oviro našemu pomnjenju in pridobivanju znanja.

Avtor priznava, da je dolgoletna uporaba spleta pri njem že povzročila, da, tudi kadar ni na spletu, njegovi možgani pričakujejo, da bodo informacije dojemali tako, kakor jih razporeja splet: v hitro premikajočem se toku koščkov. Počasno napredovanje med branjem besed na natisnjeni strani je zadušilo naše poželjenje po tem, da nas preplavijo miselni dražljaji, internet pa nam pri tem ugodí, sklepa Carr. Naši možgani postajajo urnejši in spretnejši pri večopravilnosti, nesposobni pa postajajo za poglobljeno in

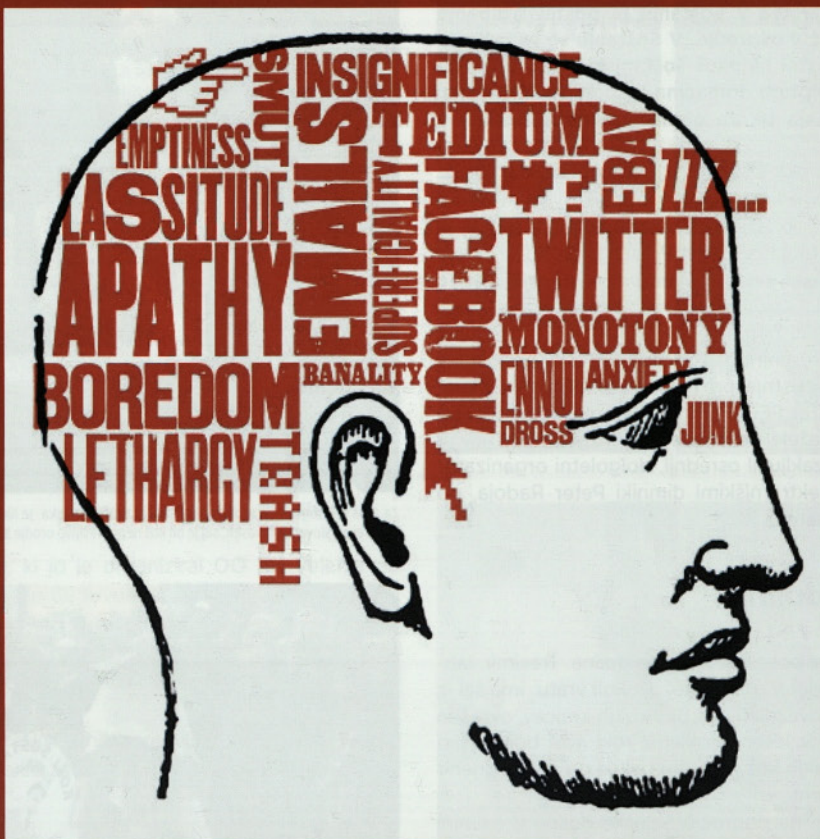
izvirno razmišljanje.

Internet nam omogoča takojšen dostop do knjižnice informacij, kot je po velikosti in obsegu še ni bilo in po kateri je enostavno brskati. Vendar se zmanjšuje tudi naša sposobnost, da neko temo podrobno poznamo sami, da z lastnimi mislimi ustvarimo bogato in posebno vrsto povezav, iz katerih raste edinstvena inteligenca vsakega posameznika, se glasi osnovno spoznanje te pomembne in vse prej kot plitke knjige

Nicholas Carr bralca (tudi z opisovanjem svojih osebnih izkušenj, s katerimi se zlahka poistovetijo zlasti tisti, ki so prešli iz analognega otroštva v digitalno odraslost) vseskozi navaja k nihanju med navdušenjem in skepticizmom. A neizpodbitno je nekaj: »Prepozno je, da bi se preprosto umaknili v mirnejše čase,« navaja

besede Sama Andersona v članku In Defense of Distraction (leta 2009 v reviji New York).

Podoben je sklep, ki ga je potegnil urednik slovenske izdaje Carrovega dela Andrej Blatnik. »Knjiga je potrdila moje domneve o digitalnem branju. Občutki so postali dejstva. Toda to je svet, ki se mu ne moremo izogniti. To je prihodnost.« Čedalje večja hitrost kopičenja informacij se kaže tudi na našem knjižnem trgu: število izdanih knjig se je v zadnjih dvajsetih letih potrojilo, a večja ko je izbira, čedalje manj jasno je, katero čtivo je tisto, s katerim se je mogoče zares izobraziti, opozarja Blatnik. Z večjim številom knjig se povečuje tudi število tistih, ki bodo ostale prezrte, in digitalno branje bo po njegovem mnenju količino zadnjih še povečalo. Posledice ponazori s Carrovim primerom londonskih taksistov ob uvedbi naprav GPS. Njihovi »notranji zemljevidi« so počasi odpovedali, nadomestila jih je tehnologija, postali so odvisni od zunanjih stvari. Drsenje po površini tako krni funkcionalno avtonomijo, pri branju je to miselna avtonomija. »Bralec se zanaša na nekoga, o katerem domneva, da ve, in se odreka možnosti izrekanja lastnih sodb. Bere o knjigi, in ne knjige,« pravi Andrej Blatnik.

Dogodki in ljudje

► Na svečnico skulptura slavnim košem šoštanjskim

Obležje, vredno tradicije in plemenitih občanov, ki gojijo dolgoletno tradicijo

Moč tradicije Pusta šoštanjskega se kaže že v 59. karnevalu, ki v mestu pod Pustim gradom, v Šoštanju, živi že vse od leta 1953. Do današnjih dni se je tradicija maskiranja in veseljačenja ohranjala preko mnogih rodov, od katerih je vsak dodal kamenček v mozaik današnje podobe te velike prireditve. Ločnica med tradicijo lokalnih mask ter veličino današnjega karnevala je bil vstop v Združenje evropskih karnevalskih mest FECC leta 2006. Šoštanj je s tem dobil pridih internacionalizacije tradicij, običajev, kulture in etnografije. Osrednji pustni lik »koš šoštanjski« se je globoko zarezal v pustno obdobje od poznih osemdesetih do danes. Naslonjen na tradicijo cehovskega obdobja ter usnjarstva v Šoštanju je postavil gibanje pred postno veseljačenje daleč v ospredje. V Šoštanju so se odločili ovekovečiti njihov osrednji pustni lik »koš šoštanjski« tudi tako, da bo kot umetnina, kovinska skulptura domačina Ljubomirja Melanška, pozdravljal obiskovalce Šoštanja tik za obležjem dobrodošlice v mesto stoletne tradicije.

Maska od nekdaj navdihuje človeka s skrivnostjo in zagonetnostjo. Že ko se je človek kot prvobitni lovec maskiral v podobe živali, je s tem sprožal dvojno čutenje. Prvo je bilo lažji ulov za preživetje, drugo pa je sprožalo pri soljudeh nekakšno metaforičnost. Preko dolge dobe človeške evolucije pa do danes je maska pridobila drugačen pomen. Pomen tradicije, izpovedi in včasih tudi zabavljaštva.

Ob otvoritvi so vzdušje pripravili nepogrešljivi Pihalni orkester Zarja Šoštanj, šoštanjski pustni liki Tresimirji (v živalskih kožuhih), originalni »koši« z ragljami, z nagovori pa pustnjakom naklonjeni šoštanjski župan Darko Menih ter slovenski direktor FECC Branko Brumen, ki je Šoštanjčanom izrekel priznanje in jim zaželel veselje ter nove izjemne karnevalske dosežke. Slovesnost pa je zaključil osrednji, dolgoletni organizator pustnih norčij pod teševimi elektrarniškimi dimniki Peter Radoja, po Evropi znan tudi kot Peter Klepetec.

Za »koš šoštanjski« ne moremo reči, da je tipična maska. Je lik, ki se je dobro umestil v prostor pod Alpami. Najprej po slovenskih vaseh, saj je bil koš nepogrešljivo orodje za vsakodnevno uporabo.

Foto: Jože Miklavc

► Pustni liki v Šaleški dolini

Pustni lik Tresimir

Tresimirji, pustni liki, so osebe iz poselitve Šaleške doline. Tresimir, lahko je ona ali pogosteje on, je odet v govejo kožo, okoli vratu ima šal iz ovčjega kožuha. Na glavi ima poveznjen klobuk širokih krajev, okrašen z rogovjem srnjadi, obut pa je v lesene cikle. V roki nosi bojvniško palico, okrašeno s trakovi živalskih kož, na vrhu palice pa ima pritrjeno lobanjo srnjaka z ostrim rogovjem.

Po zapisih zgodovinarjev naj bi na področje Šaleške doline v davni prejšnji dobi prišlo nomadsko ljudstvo, katerih domovanje je bilo nekje pod Uralom. Vodil bi jih naj knez Tresimir, ki je bil zelo vplivna osebnost. Ko je Tresimirjevo ljudstvo prišlo v sedanjo Šaleško dolino, so se staroselci v strahu pred njimi oddmaknili v bližnje gozdove in jame. Knez je bil precej napreden in je iz takratnih kolib in naselbin zgradil naselje. Z miroljubnim Tresimirjevim ljudstvom so se kmalu zbližali tudi staroselci. Naselbino so v čast Tresimirju poimenovali Tresimirje. Čez daljšo dobo zgodovine pa se je postopoma naselje preimenovalo v Družmirje. Zelena in rodovitna družmirska polja so sedaj zaradi rudarjenja globoko pod gladino Družmirskega jezera. Od vasi je ostalo samo še ime, spomini in legenda, ki v pustnem liku Tresimir pušča domišljiji prosto pot.

Pustni lik koš šoštanjski

Pustni lik koš šoštanjski je pustni par v eni osebi. Iz koša je izbito dno. Na stran koša, kjer so naramnice, se priveže lutka iz slame (baba), pod babo se zaveže predpasnik (firtuh) in kijklja. V koš stopi dedec v srjaci, kravati, pokrit s klobukom, okrašenim z barvnimi trakovi (pankeljci), z ragljo v roki in kakšno pletenko. Baba, ki nosi dedca, je obuta v težke usnjarske čevlje.

Po legendi je bil usnjar (fabrikant) Vošnjak dober do delavcev in jih je dobro plačeval. Na plačilni dan so si usnjari nadeli gosposke klobuke in del zaslužka odnesli natakarcam. Doma so na možev denar čakale tudi

Foto: Jože Miklavc

njihove žene. Pred nočjo so si optale na ramena koše in jih odšle iskat v gostilne. »Utrujene«, običajno zapitepartnerje so posadile v koše in jih odnesle domov. Med potjo so vseskozi regljale, moške pa so iz pletenke še na skrivaj potegnili požirek žganja ali druge pijače v tolažbo.

Prvi koš (maska) se je menda pojavil na pustnem shodu v Šoštanju leta 1987, v okolici Šoštanja pa ga je bilo opaziti po zapisih Vitomirja Hazlerjaže leta 1973, kot ga je pozneje opisoval tudi dr. Niko Kuret v svoji monografiji Maske slovenskih pokrajin.

JOŽE MIKLAVC

Foto: Jože Miklavc

► Svetovna prvakinja

Špela Osterc

Iz Schladminga je v soboto 24. marca prišla skoraj neverjetna novica. Na progi Planai, kjer so sicer tudi tekme svetovnega pokala v alpskem smučanju, je potekalo svetovno prvenstvo glasbenikov v veleslalomu. Na zelo zahtevnem terenu je Špela Osterc iz Zavodnj nad Šoštanjem dokazala, da je še vedno med prvimi. Oziroma, dokazala je, da je prva. V hudi konkurenci je v ženskem veleslalomu osvojila prestižni naslov svetovne prvakinja, kar je samo potrditev, da je še vedno v formi, kljub temu, da ne smuča in ne tekmuje več aktivno.

Špela Osterc iz Zavodnj si je vstopnico na svetovno prvenstvo prismočala na tekmovalni glasbenikov, ki je bilo v februarju na Golteh. Tam je osvojila pokal in prvo mesto v ženskem veleslalomu. Na tekmovalni se je prijavila zato, da preceni ali je še v formi in ker je bilo tekmovalni na Golteh, kjer je v sezoni 2011/2012 učila smučanje najmlajše. Na tekmovalni se ni posebej pripravljala. V bistvu je tudi na dan tekme učila, šla smučat in spet nazaj v svojo skupino Belih zajčkov, kot se imenuje šola smučanja. Seveda je bila vesela pokala, še posebej zato, ker že nekaj let ne tekmuje.

A očitno še ni pozabila kako je na strminah, čeprav je v tem obdobju študentka glasbene pedagogike v Mariboru, srečujemo pa jo med flavtisti pri Pihalnem orkestru Zarja. Pravi, da že ves čas kombinira glasbo z smučanjem, saj je kot članica smučarskega kluba Velenje, pridno trenirala, hkrati pa obiskovala pouk klavirja in flavte. Pri SK Velenje je pokazala velik potencial saj je bila v kategoriji mlajših deklic zelo uspešna. Še so živi spomini na sezono 1999/2000, ko je bila prva v veleslalomu v regiji in nato prva tudi na državnem nivoju. Pa kup drugih uspehov. Na mednarodnem otroškem prvenstvu v Italiji si je prismočala 9. mesto v slalomu in veleslalomu in kasneje še 6. mesto v mednarodnem pokalu Loka. A je prišlo obdobje, ko se je morala odločiti in odločila se je za glasbo, čeprav je smučanje še vedno njena velika ljubezen. In tudi uspeh, kar je dokazala na zadnji tekmi.

Špela se je iz Schladminga vrnila v nedeljo 25. marca naravnost na koncert Pihalnega orkestra Zarja, kjer so jo prijatelji že željno čakali. Svoje navdušenje je izkazal tudi šoštanjski župan Darko Menih.

Čestitke Špela! Bravo!

MILOJKA B. KOMPRIJ

► Kri za življenje

Pomladne krvodajalske akcije, ki jo je organiziral OO RK Velenje ob pomoči KO Ravne, se je udeležilo 68 krvodajalcev. Veliko je bilo takih, ki redno dajejo kri. Za vsako deseto humano odločitev je predstavnica transfuzijskega oddelka Kliničnega centra Maribor darovalca tudi simbolično obdarila. Med njimi je bil tudi gospod Potočnik iz Šoštanja, ki je dal kri že devetdesetih.

Jože Jančič, član KO Ravne, zaskrbljeno ugotavlja, da je med krvodajalci vse manj mladih, hkrati pa se zaveda, da je ta problem širše znan.

MILOJKA B. KOMPRIJ

► Ustvarjalna pomlad

Članice DPM Skorno-Florjan so v petek, 16.3. 2012, izvedle v domu krajanov delavnice na temo pomlad. Otroci in tudi starejši krajanji so lahko izdelovali rože iz najlonskih nogavic, zajčke iz volne ali papirja. Pri delavnicah nam je pomagala prostovoljka Hedvika Navodnik, ki je bila presenečena nad obiskom. Z veseljem je povedala, da ima še veliko idej za delavnice. Ob tej priložnosti se zahvaljujem svojim pridnim članicam za prizadevnost in predsedniku KS Skorno-Florjan za pomoč pri obveščanju.

PETRA JAVORNIK

Šport in rekreacija

► Odbojka

Naše **najmlajše** so bile spet več kot odlične. Tudi 3. krog rednega dela so odigrale v telovadnici POŠ Topolšica in navdušile domače občinstvo. Gladko s 3 : 0 v setih so premagale ekipo ŽOK Mislinje in Braslovče I. Ekipo Prevalj pa so oddale en set, ker so po vodstvu 2 : 0 dobile priložnost tudi rezervne igralké, saj so imele domače prvo mesto že zagotovljeno. Deklice optimistično odhajajo 31. marca v 4. krog rednega dela, za katerega organizacijo se bomo zopet potegovali doma.

Nič slabše niso deklice v **mali odbojki – Kajuh Šoštanj I.** Res je, da so iz rednega dela izpadle, saj igrajo v repasažu, kar pa ne pomeni, da se tja ne morejo vrniti. V Slovenj Gradcu so 10. marca odigrale 5. krog repasaža. Najprej so z 2 : 1 odpravile Slovenj Gradec A, nato pa po napetem boju izgubile 2 : 1 z Braslovčami I. Za drugo mesto so se pomerile z ekipo TooMuch iz Murske Sobote in jih z 2 : 1 premagale in osvojile drugo mesto na turnirju. Tekmovanje nadaljujejo 24. marca v 6. krogu repasaža, v katerem si lahko priigrajo povratek v redni del med osem najboljših ekip v Sloveniji.

Starejše deklice so bile 2. krog proste, 3. krog pa odhajajo na Prevalje.

Ekipa male odbojke Kajuh Šoštanj II.

Trdno na vrhu lestvice v svoji skupini se držijo **kadetinje**. V 5. krogu 11. marca so v Črni gladko z 2 : 0 v setih premagale tako domačinke kot tudi ekipo ŽOK Vuzenice.

Do konca tekmovanja jih tako čaka še zadnji 6. krog, v katerem odhajajo v Mozirje.

Poleg domače ekipe Mozirja se bodo pomerile še z ekipo Črne. V obeh tekmah pričakujejo ugoden rezultat in potrditev prvega mesta na lestvici.

BREDA GOLTNIK

► Dan Elektre 2012 odlično uspel

V soboto, 17. 3. 2012, se je v Športni dvorani Šoštanj odvijal tradicionalni Dan Elektre, na katerem so se predstavile vse skupine in tekmovalne selekcije kluba. Na tej prireditvi smo predstavili način in rezultate dela naših trenerjev, hkrati pa smo to srečanje izkoristili za medsebojno druženje in za zanimive ter športne tekme.

Najprej se nam je predstavila članska ekipa KK Elektra, ki je od 9.00 do 11.00 na za javnost odprtem treningu predstavila svoje spretnosti in znanje. Članska ekipa je v preteklih dneh odigrala tri prijateljska srečanja v pripravi na Ligo za prvaka. Na Dnevu Elektre pa so si radovedneži lahko ogledali njihov trening in se prepričali o načinu dela pri članski ekipi in o intenzivnosti njihovih treningov. Članski igralci so nato aktivno pomagali pri izvedbi Dneva Elektre, saj so se prelevili v trenerje ekip ali sodnike posameznih srečanj. Ob 11.00 so se na parketu Športne dvorane Šoštanj predstavili naši najmlajši. In sicer člani **Male šole košarke Šoštanj U8**, ki jo vodi naš trener Rajko Rituper. Predstavili so nam nekaj svojih spretnosti in se ob tem imenitno zabavali. Pri predstavitvi so pomagali igralci članske ekipe Danijel Pajević, Jan Rizman in Aldin Hasić. Od 11.40 do 13.30 je potekal turnir, na katerem so se pome-

rile **Šole košarke**, ki jih vodi trener **Rajko Rituper** na štirih osnovnih šolah v Šaleški dolini.

Ob 13.30 je sledila še tekma **Šol košarke** za starejše dečke U14, ki jih vodi Rajko Rituper. V osrednjem dogodku dneva so se ob 18.00 med seboj pomerili veterani Elektre in mešana kadetsko-mladinska ekipa KK Elektra. V zelo lepi košarkarski predstavi so veterani Elektre dokazali, da imajo poleg ogromno izkušenj in znanja pod pokrovom še vedno dovolj pare, da odigrajo kvaliteto srečanje, in to celih 40 minut.

Foto: SINI

Foto: SINI

*Vodili so celo srečanje, se borili v obrambi in v napadu odlično za-
devali za 3 točke. Kadetsko-mladinska ekipa se je vrnila v srečanje
v zadnji četrtini in znižala zaostanek, a so veterani s preudarno in
pametno igro zadržali vodstvo in zaslužno slavili.*

Dan Elektre je bil zelo dobro obiskan, saj so bile tribune ob vseh
tekmah lepo polne, kar le potrjuje priljubljenost košarke v Šošta-

nju in v Šaleški dolini. Vsi udeleženci Dneva Elektre so prejeli tudi
spominsko majico. Na vseh tekmah pa so se izbrali najboljši igralci
ekip, ki so prejeli tudi praktične nagrade. Dan Elektre se je končal
ob dobri družbi veteranov Elektre, ki so zadnje obiskovalce zaba-
vali s prigodami in zgodami iz bogate zgodovine kluba.

TOMAŽ SINIGAJDA

► Po starem

Na Golteh se je v soboto, 17. marca, v mrzlem marčevskem do-
poldnevu zbralo okrog 100 ljubiteljev smučanja po starem iz cele
Slovenije. Sestali so se na tradicionalnem, letos že šestem, sre-
čanju ljubiteljev smučanja po starem. Tekmovali so tako v spre-
tnostnem smučanju okoli ovir kot v skokih. Izvirnih, starodobnih
kostumov je bilo na pretek, prav tako tudi smuči, ki jih lahko dan-
es vidimo le še v kakšnem muzeju. Najbolj so se tekmovala
veselili otroci, ki takšnih »starih dil« niso videli nikoli v življenju.
Da se da dosegati zavidljive rezultate na starejših smučeh, so do-
kazali tekmovalci, ki so srečanje vzeli zelo resno in so se na ta do-
godek pripravljali dobre mesece vnaprej in se s svojimi rezultati
postavili ob bok »modernim smučarjem«.

Ob zaključku in podelitvi »starodobnih pokalov ter medalj« so si
obljubili, da se naslednje leto zopet snidejo na Golteh, kjer jih že
nestrpno pričakujejo.

Foto: arhiv

► Taborniki so se prelevili v viteze

Od 9. do 11.3.2012 je na Paškem Kozjaku potekalo srednjeveško
zimovanje za MČ-je Rodu Pusti grad Šoštanj. Zimovanje, katerega
se je udeležilo nekaj čez 40 otrok, so obiskali trije vitezi (Ričet,
Neži in Valerij) z namenom, da izurijotabornike, da bi otroke nau-
čili čim več viteških spretnosti, saj bodo le tako lahko zavzeli grad
od roparskih tolovajev.

Kot ste že lahko razbrali iz napisanega, je bila glavna tematika
zimovanja viteštvo. Tako smo imeli tudi viteško orientacijo z vite-
škimi potnimi znaki, večerna programa sta bila vitežija in izbor za
naj viteza, igrali pa smo se tudi strateško igro »zgradimo si grad«
... Tudi prehrana je bila čisto viteška, saj so si zvečer otroci naredili

prave viteške palačinke (otroci
so si jih krasili z nutelo, smeta-
no, sladkim grehom, jagodami,
bananami, smartis bonboni ...).
Pred odhodom pa sta bila na
sporedu še pravi viteški turnir
in svečano sprejetje med vite-
ze.

V izjemno lepem vremenu, v
objemu gozdov in lepe narave
so tako naši MČ-ji uživali v vi-
teško taborniški družbi.

SINI

Foto: Eva Bolha

► Letni občni zbor rodu

Na občnem zboru društva, ki je potekal 2. 3. 2012, smo izvoli-
li novo vodstvo Rodu Pusti grad Šoštanj. Prišlo je do nekaterih
sprememb, najpomembnejša pa se je zgodila zagotovo na samem
vrhu vodstva društva, saj dosedanji starešina Tomaž Sinigajda, ki
je bil na tem mestu zadnjih 5 let, ni več kandidiral za to funkcijo.
Novo vodstvo rodu za leto 2012 je sledeče: Starešina je postal
Klemen Črep, njegovi sodelavci pri vrsti drugih nalog pa bodo:
Mojca Čebul, Petra Knap, Suzana Podvinšek, Denis Pučko, Maks
Kvas, Ajda Čebul, Tomaž Sinigajda, Matija Špacapan, Vesna Zi-
darn, Urška Pristovšek in Zala Maruša.

Na občnem zboru smo potrdili tudi majhno spremembo
statuta društva, zamrznili delovanje Čete Prebold in potrdi-
li ustanovitev nove čete v Petrovčah. Prav tako smo la-
hko prisluhnili poročilom vseh funkcionarjev rodu za leto 2011
in se seznanili s programi novih funkcionarjev za leto 2012.
Zahvaljujemo se vsem našim članom in tudi gostom, ki so se ude-
ležili občnega zbora. Med gosti so bili tudi član Nadzornega od-
bora Zveze tabornikov Slovenije Sandi Glinšek, načelnik Šaleško,
Koroško, Zgornjesavinjskega območja Andrej Bračič, starešina

Foto: Jože Miklavc

Šaleške zveze Tabornikov Tone De Costa in načelnik Rodu Jezer-
ski zmaj Velenje Marko Sirše. Gostje so se zahvalili dosedanjemu
starešini rodu za odlično delo in izrazili zaupanje v novo vodstvo.

SINI

Iš piš ti loviš!

Pošljite izštevanko, ki se jo spominjate na naslov: is.pis.ti.lovis@gmail.com

zbrala: Špela Poles (junij 2011)
povedala: Urška Stropnik in Rok Poles
ilustriral: Rok Poles

Ljudska izštevanka

Ana bana nica
je turška kraljica,
in se usede na balon
in se pelje u Londón.
Či Londonu kupi riž
in se pelje u Paris.
Či Parizu pada dež,
baba mokra kakor meš.

Ljudska izštevanka

Gorí, gorí,
številka tri.
Gasilci priletijo,
Se v kanto zaletijo.

Reportaža

► 25 LET UNIVERZE

Kam le čas beži, je bil naslov projekta, ki ga je ob 25-letnici Univerze za tretje življenjsko obdobje Velenje pripravil glasbeni krožek te univerze. Prvič so se predstavili v Velenju, zaradi velikega zanimanja pa so 21. marca zgodbo ponovili v Šoštanj. Koncert je pričakovano navdušil, organizatorji so ga po besedah voditeljice Ace Poles pripravili zato, da vnesejo veselje in sproščenost v naš vsakdan. Na koncertu so se predstavili krožki: petje v skupini, frajtonarica zaigraj, kitara, citrarke Marjanke, električne klaviature, plesni krožek, folklorni ples z mentorji, ki tudi sicer skrbijo za delov krožku. Režiser prireditve oziroma projekta, ki so ga vodile tri dame: Marija Vrtačnik, Aca Poles in Tadeja Cigale, je bil Karli Čretnik. Kot predstavnik Občine Šoštanj je zbrane nagovoril

podžupan Vojko Krneža, ki je med drugim povedal: V tem modernem času in hitrosti življenja so potrebe po druženju še bolj prisotne, saj ljudje potrebujemo drug drugega. Želja po nenehnem razvoju, vedoželjnosti, ustvarjalnosti, učljivosti in še kakšna vrednota bi se našla, je vplivala, da je pred 25 leti nastala kot druga v Sloveniji tudi naša univerza. Vsem je prijazen pozdrav namenila tudi direktorica univerze, ki se je zahvalila udeležencem. Koncert je resnično lepo uspel, prav neverjetna energija, ki je vladala na odru, se je pristrčno prenesla v dvorano Kulturnega doma Šoštanj.

Zgodba Univerze za III. življenjsko obdobje je več ali manj znana. Ustanovile so jo dr. Nena Mijoč, Slavka Mijoč in prof. Mirjana Šibanc. Do današnjega dne je zrasla v ustanovo, v kateri 37 mentorjev izobražuje 792 učencev. Za srebrni jubilej so poleg Nene in Slavke Mijoč zaslužne še Valči Žohar, Erika Veršec in sedanja direktorica Marija Vrtačnik. Univerza pokriva savinjsko-šaleško območje, univerzo obiskuje lep delež moške populacije, povprečna starost udeležencev pa je 64 let.

MILOJKA B. KOMPREJ

FOTO A. GRUDNIK

Velenje
Sp Do 35
LIST
2012

352(497.4 šoštanj)

9006745,3

COBISS •

KNJARNICA VELENJE

Fotoreportaža

THE BEST SHOW IN TOWN:

MUZIKAL BRILJANTINA

FOTO: BOGOMIRA KLINC VRČKOVNIK

Angleška dramska skupina Osnovne šole Šoštanj je v letošnjem šolskem letu predstavila muzikal Briljantina (Grease).

V projektu so sodelovali učenci od 7. do 9. razreda, ki so v sebi skrivali igralske, pevske in plesne talente. Celotna predstava je bila v angleškem jeziku.

V Kulturnem domu Šoštanj smo predstavo uprizorili šestkrat, za vse učence naše šole, za starše ter druge goste.

/ Najdete nas tudi na eList.si /

